

NOVICE

Občine Duplek

Poštšina plačana pri pošti
2241 Spodnji Dupek

LETNIK 25 • ŠTEVILKA 3 • oktober 2020

Otroci iz vrtca Korena na dnevu odprtih vrat Melise

Foto: Franc Fras

KAZALO

○ ŽUPANOV UVODNIK	3	● V SPOMIN	48
● PO OBČINI	4	● POROČILI SO SE	49
● OKOLJE IN PROSTOR	16	● MLADI DOPISNIK	50
● IZOBRAŽEVANJE, KULTURA, SOCIALA	21		
● ŠPORT IN REKREACIJA	32		
● IZ DEJAVNOSTI DRUŠTEV	35		
● NASVETI, PRIPOROČILA	46		

NOVICE OBČINE DUPEK, letnik 25, številka 3, javno glasilo

IZDAJA: OBČINA DUPEK • **ODGOVORNA UREDNICA:** Majda STRUC • **UREDNIŠKI ODBOR:** Glorija LORENCI, Mihela KALOH, Darja ROJKO
LEKTORIRANJE: Katja Bergles Bricman

UREDNIŠTVO: Trg slovenske osamosvojitve 1, Spodnji Duplek, tel.: 684 09 11, faks: 684 09 28,
e-pošta: darja.rojko@duplek.si; spleť: <http://www.duplek.si>

Javno glasilo Novice občine Duplek je na podlagi 13. člena Zakona o medijih (Ur. l. RS, št. 35/02) vpisano v razvid medijev, ki ga vodi Ministrstvo Republike Slovenije za kulturo, pod zaporedno številko 172. Glasilo izhaja v slovenskem jeziku v nakladi 2700 izvodov. Brezplačno ga prejema vsa gospodinjstva v občini Duplek.

Uredništvo si pridržuje pravico, da prispevke primerno priredi. Rokopisov in fotografij ne vračamo.

Priprava za tisk: Grafična forma Hutter, tel.: 02/ 300 20 10 • Tisk: Evrografis d. o. o.

Naslovnica: Slavnostni prerez traku ob otvoritvi športne dvorane Duplek. Trak so prerežali Mitja Horvat, župan občine Duplek, Natalija Jakopec, direktorica občinske uprave in Đano Novak, ravnatelj OŠ Duplek.; Foto: MP produkcija, novinarstvo, fotografija in video produkcija, Marko Pigac, s.p.

V teh ne prav enostavnih časih je pred menoj spet ogromen izziv, kako izkoristiti možnost, da na prvi strani našega časopisa svojim občankam in občanom nekaj sporočim. Kakšen naj bo moj prispevek, kakšna naj bodo moja stališča, da ljudem dam nekaj pozitivnega, nekaj, kar ne bo dodatno vzpodbujalo nejevolje nad trenutno situacijo? Kaj naj človek zapiše, da bi imelo vsebino, a ne bi dodatno razdvojevalo ljudi, ki so v tem vrtljaku pandemije oziroma nerazglašene epidemije že povsem razdeljeni na pro in kontra bregove in nimajo več posluha drug za drugega?

Rekel bom samo to. V situaciji, v kateri smo, je težko sprejemati domišljene odločitve in ukrepe, prav tako je težko vse sprejete ukrepe upoštevati in, očitno, se je še težje vzdržati komentiranja posameznih ukrepov. No, jaz se bom, pa ne zato, ker bi želel, da me mnogi ozmerjate, da sem ovca, niti ne zato, ker bi se moral zaradi funkcije, ampak predvsem zato, ker sem mnenja, da ni vedno vsak poklican, da nekaj o nečem pove. Ne želim, da v trenutni situaciji komentiranje načinov reševanja korona problematike postane folklora, kot je komentiranje odločitev selektorja pri nogometu. Žal se spreminjamo iz »kavčeselektorjev« v »kavčepidemiologe«, kar je lahko precej bolj nevarno za družbo, saj trenutna situacija bistveno bolj razdvaja ljudi kot šport.

Seveda je še nevarnejše enoumje, a v naši razdeljeni družbi me pravzaprav ne skrbi, da bi do tega lahko kmalu prišlo. Skrbi me pomanjkanje zaupanja v ljudi, ki so na odgovornih funkcijah. Sistem enostavno ne deluje brez zaupanja, tega pa ne izgradiš čez noč, v tako kratkem času ga lahko le izgubiš. Pa ne govorim, da bi morali slepo zaupati komurkoli, tudi politikom ne, čeprav smo jih mi izvolili. Mislim pa, da bi vendarle morali skupaj iskati predvsem rešitve, ne le problemov, ter vsaj delno tudi zaupati tistim, ki neke ukrepe predlagajo bodisi na državni bodisi na globalni ravni. Tudi če bi šlo za zaroto ali prevaro, ne verjamem, da bomo kadarkoli to izvedeli ali da bo kadarkoli kdo to dokazal, zato raje stopimo skupaj na pot iskanja poti iz trenutne realnosti nazaj k normalnosti, v kateri bodo ljudje spet lahko zadovoljevali potrebe po socialnih stikih, druženju, zabavi, rekreaciji in kulturnem udejstvovanju.

Ker sam trdno verjamem, da je vrnitev v staro normalo možna in da bomo ob določeni meri strpnosti kmalu tudi na pravi poti do tja, sem izjemno vesel in ponosen na našo novo pridobitev – športno dvorano. Po mnogih letih želja, hotenj in truda nam je v občini Duplek uspelo najti pot in izpolniti zadani cilj. Zgradili smo infrastrukturo, ki jo bodo koristi-

le številne bodoče generacije, dobili smo površine, na katerih bodo ljudje lahko skrbeli za svoje zdravje, telesni in duševni razvoj, ter prostor, kjer bomo lahko ob prireditvah in dogodkih izpopolnili sebe in gradili vez s soljudmi. Prav tako je bila naložba v prihodnost izgradnja štiriodelčnega vrtca in večnamenskega prostora v Žitečki vasi. Obe investiciji smo izpeljali brez večjih zapletov tekom gradnje.

Še posebej sem vesel, da so se ljudje že med gradnjo pozitivno odzivali in da praktično ni bilo neke slabe volje, čeprav je vsaka gradnja nekoliko moteča, zlasti v okolju, kjer je veliko otrok. Zato se iskreno zahvaljujem vsem učencem, zaposlenim na šoli, staršem in sosedom za potrpljenje in razumevanje. Morda danes, ko smo obkroženi z rdečimi fazami, rdečimi seznamami in obremenjeni z visokimi številkami, ne moremo ravno primerno uživati v našem skupnem uspehu, a prišel bo tudi čas, ko bodo semaforji obarvani drugače, ko bomo dejansko vsi lahko sproščeno preizkusili te naše pridobitve in obenem proslavili tudi vrnitev v staro normalo. Do takrat pa predvsem poskrbite zase, za svoje zdravje, psihofizično kondicijo in čim manj stresa ob ukrepih, s katerimi bomo skušali živeti s tem novim koronavirusom.

Mi bomo delali in gradili naprej, polni upanja in elana, ter na krilih uspeha načrtovali nove projekte za skupno dobro, za družbo, ki bo povezana, zadovoljna, zdrava in svobodna. Svet se ne more ustaviti in verjamem, da ga tudi koronavirusu ne bo uspelo popolnoma iztiriti, zato tudi vi z optimizmom glejte naprej, tako bo svet lepši. Za trenutek si privoščite premor od rdečih seznamov, strah vzbujajočih številk in vsakodnevno pretežno slabih novic v večini medijev. Ne obremenjujte se s poplavo enostranskih informacij in vedno bolj nestrpnimi komentarji na družabnih omrežjih. Preberite raje Novice in svoj dan zapolnite tudi z lepimi zgodbami in pozitivno energijo.

Mitja HORVAT,
župan

KONČANA GRADNJA ŠOLSKE DVORANE OŠ DUPELEK

Če si nečesa močno želiš, lahko to dosežeš. Nemara bo zahtevalo potrpežljivost, težko delo, pravo borbo in veliko časa; toda uresničljivo je. (Margo Jones)

Tudi nastajanje športne dvorane v občini Duplek je terjalo mnogo truda in potrpežljivosti. Med množico idej je bilo treba izbrati optimalno rešitev, prav tako pa je bilo vložnega veliko truda v pridobitev sofinancerskih sredstev.

Oktobra smo odprli vrata vrsto let načrtovane in dolgo pričakovane dvorane v Spodnjem Dupleku. Čeprav je zasnova dvorane v prvi vrsti namenjena športu, to je šolski športni vzgoji, izvajanju letnega programa športa športnih društev, vodenim vadbam in rekreaciji drugih vadbenih skupin, je dvorana primerna tudi za široko paleto kulturnih in komercialnih dejavnosti, kot so plesne in gledališke predstave, koncerti...

Preteklo leto smo v času poletnih počitnic pričeli z gradnjo šolske dvorane Osnovne šole Duplek na podlagi spremenjenega gradbenega dovoljenja, po katerem je objekt uvrščen v razred skoraj ničenergijskih stavb.

V osnovni projektni dokumentaciji in prvotnem gradbenem dovoljenju iz leta 2018 je bila stavba zasnovana kot montažna gradnja s pretežno vsebnostjo lesenih gradiv. Čeprav je bil projekt precejšen zalogaj s tehničnega in finančnega vidika, je večino sredstev zagotovila občina iz občinskega proračuna, ob tem pa iskala možnosti pridobitve finančnih sredstev iz drugih virov. S ciljem pridobiti dodatne finančne vire je bil izveden posvet na Eko skladu, kjer je bilo ugotovljeno, da je z nekaj ukrepi oziroma uporabo spremenjenih materialov ekonomsko upravičeno izvesti spremembo in izboljšati energetske prevodnosti ovojja objekta ter pridobiti nepovratna finančna sredstva za nove naložbe za gradnjo skoraj ničenergijskih stavb.

Pripravili smo ustrezno investicijsko dokumentacijo, pridobili soglasje občinskega sveta in pričeli s projektiranjem energetske učinkovitejšega objekta.

S študijo PHPP, ki je bila izdelana vzporedno s projektiranjem spremembe PGD (DGD) in PZI, je bilo dokazano spoštovanje vseh zahtev iz poziva Eko sklada. Še več, dosežena je bila najvišja energetska učinkovitost s hkratno uporabo gradiv z največjo vsebnostjo lesa. Tako smo aprila 2019 po pridobljeni odločbi o spremembi gradbenega dovoljenja podpisali sofinancersko pogodbo z Eko skladom o izplačilu nepovratne finančne spodbude za gradnjo skoraj ničenergijske stavbe v višini 881.520 EUR, ki se izplača ob zaključku investicije.

Zagotovili smo še en dodaten sofinancerski vir iz naslova uspešne prijave na Javni razpis za sofinanciranje investicij v športno infrastrukturo, ki ga je objavilo Ministrstvo za izobraževanje, znanost in šport. Iz navedenega vira smo konec preteklega leta prejeli izplačilo 488.750 EUR.

Na podlagi javnega naročila smo podpisali pogodbo za izgradnjo dvorane z izvajalcem Lesnina MG oprema d. d. v vrednosti dobre tri milijone evrov in pogodbo s podjetjem Betonica d. o. o. za izvajanje gradbenega nadzora. Zagotovljeni so bili vsi pogoji, da smo konec julija 2019 pričeli z gradnjo energijsko učinkovitega objekta. Dela so potekala po terminskem načrtu vse do razglasitve epidemije covid-19. Ta je povzročila zamude v dobavnih verigah in zmanjšano intenzivnost del za mesec dni.

Skoraj ničenergijska stavba, za katero je kompletno projektno dokumentacijo izdelal projektni biro Arhitekt Šmid d. o. o. iz Maribora, je zrakotesna, v celoti je izvedeno prezračevanje in hlajenje, ogrevajo jo toplotne črpalke zrak-voda preko talnega gretja.

Povezovalni hodnik med dvorano in šolo

Foto: Natalija Jakopec

Celotna igralna površina, pogled z galerije

Foto: Natalija Jakopec

Objekt je v osnovi šolska dvorana za športne dejavnosti s štirimi vadbenimi enotami. Veliko igrišče v pritličju dimenzije 40 x 20 m je mogoče razdeliti na tri prečna igrišča, to je dve igrišči po 13,30 m x 20,00 m in sredinsko igrišče 13,40 m x 20,00 m. V spodnji etaži so sanitarije, garderobe, kabineti za športne pedagoge in tribuna za 300 gledalcev. V nadstropju je večnamenski prostor, pri-

meren za fitnes ali talno vadbo, dvojne garderobe s tuši, galerija in povezovalni hodnik, po katerem bodo šolarji prihajali v dvorano.

Na spletni strani občine www.duplek.si je objavljena povezava do virtualnega sprehoda po objektu.

Natalija JAKOPEC

VESELJE V NOVIH PROSTORIH VRTCA V ŽITEČKI VASI

Z novim objektom smo dobili dobrih 840 m² neto notranjih in zunanjih uporabnih površin.

Prvega septembra so malčki z vzgojiteljicami prestopili prag novega vrtca, v katerem so v dveh nadstropjih štiri

igralnice, vsaka s pripadajočimi sanitarijami in garderobami ter izhodom na pokrito teraso, kjer se otroci lahko igrajo, kadar vreme ne omogoča obiska igrišča z novimi igrali.

Ena od igralnic

Foto: MP produkcija, novinarstvo, fotografija in video produkcija, Marko Pigac, s.p.

Pokrita terasa z igrali

Foto: Davorin Ferk

Večnamenski prostor

Foto: Davorin Ferk

Objekt je v osnovi prizidek k obstoječi šoli, zato je etažno skladen in povezan s šolo. Dostop do vseh etaž je omogočen z dvigalom, ki je umeščeno tako, da ga lahko uporablja tudi šola. V kletnem prostoru, ki se odpira na teren, so večnamenski prostor s prostorom za shrambo, čajna kuhinja, sanitarije za moške, ženske in invalide. Večnamenski prostor lahko uporabljajo tudi šolarji za ogled izobraževalnih video vsebin, športno vzgojo in prireditve, v popoldanskem času pa je namenjen tudi društvom in vaški skupnosti.

Idejna zasnova in tudi nadaljnja projektna dokumentacija, vključno z izbiro notranje opreme, izbiro barv za opremo, tlakov in sten, je nastala v arhitekturnem biroju podjetja Biro Biro d. o. o. iz Maribora.

Od pričetka gradnje, ki jo je izvajal na podlagi javnega razpisa izbran izvajalec GP Project ing d. o. o. s podizvajalci, in do predaje objekta v uporabo je preteklo 16 mesecev. Sprva načrtovani dvoetažni gradnji je bila v fazi izvajanja projekta ob soglasju občinskega sveta dodana še ena etaža, zaradi razgibanega terena in prilagoditve obstoječemu objektu – šoli pa je bila dodana še ureditev

s povezovalno potjo in stopnicami. Dela so potekala v skladu s terminskim planom vse do razglasitve epidemije covid-19, ki je povzročila dvomesečni zamik pri dobavi tlakov. Kljub temu so bila dela pravočasno zaključena, da je bil objekt pripravljen za uporabo do začetka šolskega leta.

Znesek investicije, za katero je bilo v proračunskih letih 2018, 2019 in 2020 skupno zagotovljenih dobrih 1,3 mio evrov, zajema izdelavo projektne dokumentacije, gradbeno obrtniška dela s strojnimi in elektroinstalacijami, ureditev okolja, nabavo notranje opreme in zunanjih igral ter gradbeni nadzor, ki ga je izvajalo podjetje Betonica d. o. o. Občina je iz državnega proračuna na podlagi 23. člena Zakona o financiranju občin zagotovila 195 tisoč evrov nepovratnih in 137 tisoč povratnih sredstev.

Župan in ravnatelj sta skupaj z malčki prerezala trak na svečani otvoritvi, ki je bila glede na trenutne ukrepe namenjena uporabnikom vrtca. Ostalim občanom je omogočen virtualni ogled na povezavi, ki je dostopna na občinski spletni strani www.duplek.si.

Natalija Jakopec

Župan in ravnatelj sta skupaj z malčki prerezala trak na svečani otvoritvi, ki je glede na trenutne ukrepe bila namenjena le uporabnikom vrtca. Ostalim občanom je omogočen virtualni ogled na povezavi, ki je dostopna na občinski spletni strani www.duplek.si.

Foto: MP produkcija, novinarstvo, fotografija in video produkcija, Marko Pigac, s.p.

SKUPAJ NAD KORONO

Cilj vaših zdravnikov in medicinskih sester je zagotoviti varno in kakovostno zdravstveno obravnavo vsem pacientom. Število okužb v Sloveniji ponovno narašča, hkrati pa se približuje tudi sezona drugih nalezljivih bolezni, ki povzročajo okužbe dihal (gripa, prehladi ...). Upravičeno pričakujemo, da se bo v jesenskih in zimskih mesecih epidemiološka situacija slabšala oz. da bo vse več bolnikov z znaki vnetnih bolezni dihal. Na pogostost obolevanj najbolj vpliva izpostavljenost okužbam. Pogosteje obolevajo ljudje, ki živijo ali delajo v okolju, kjer imajo veliko stikov z drugimi. Na dovzetnost za okužbe pomembno vpliva tudi odpornost, zato je še naprej nujno potrebno upoštevati naslednje vsakodnevne preventivne ukrepe:

- Upoštevamo medsebojno razdaljo 1,5 m.
- V vseh zaprtih javnih prostorih, ambulantah in bolnišnicah sta razkuževanje rok in nošenje maske obvezna.
- V času povečanega pojavljanja okužb dihal ostanemo doma.
- V primeru, da zbolimo, ostanemo doma in ne sprejemamo obiskov.

Ker so simptomi prehladnih obolenj, zlasti gripe, precej podobni simptomom koronavirusa, je obolenji težko ločiti. Virus gripe med ljudmi kroži že desetletja, zato so nekateri razvili imunost in se kljub pojavu virusa ne bodo okužili. Z novim koronavirusom pa se lahko okužimo vsi, saj je virus bolj prilagojen na vstop v človeško telo, lažje prodira v človeške celice in se očitno tudi hitreje širi, kot se širi virus gripe. Prav tako je bistvena razlika med boleznima ta, da se proti gripi lahko sezonsko cepimo, za koronavirus pa še ni učinkovitega cepiva.

Ker virus ostaja med nami in z njim povezani ukrepi omejevanja, ostaja delo v ambulanti spremenjeno, skladno s strokovnimi priporočili Ministrstva za zdravje in NIJZ.

Spremenjen način dela bo prinesel nekaj organizacijskih težav in daljšo obravnavo pacientov. Naš cilj je zagotoviti varno in kakovostno zdravstveno obravnavo vsem pacientom ter se izogniti temu, da bi, v primeru okužbe, morali kompletno zapreti ambulante za vsaj 14 dni ter tako pustiti več kot 5000 bolnikov brez zdravstvenega varstva v lastni občini!

Navodila ob izrednih zamerah zaradi covida-19

V kolikor potrebujete našo pomoč, je boste deležni! Prosimo vas le, da v ambulanto ne prihajate osebno, pokličite nas po telefonu ali nam pišite na e-mail. V kolikor bo mogoče, bomo zaradi varnosti vseh nas težavo rešili brez pregledov in kontaktov!

Ponovno poudarjamo, naj bolnik, ki sumi na okužbo s koronavirusom, ne prihaja v ambulanto, temveč naj najprej pokliče in doma počaka na nadaljnja navodila. V času nedelovanja naših ambulant lahko bolniki pokličejo ambulanto za splošno nujno medicinsko pomoč (NMP) ZD Maribor na številko 02 333 18 09.

Ambulante družinske medicine smo vam na voljo po ustaljenem urniku. V kolikor pride do spremembe urnika, bo obvestilo o tem na vhodnih vratih ambulate ter tudi v glasovno posnetem sporočilu na telefonski tajnici.

Dosegljivi smo preko telefona ali elektronske pošte:

- Zdravnik asist. Klemen Pašić, dr. med. spec.: tel.: 02/620 2480; e-mail: sprejem@medikus.si

- Zdravnik doc. dr. Vojislav Ivetić, dr. med. spec.: tel.: 02/620 2490; e-mail: sprejem@savamed.si
- Zdravnica Mateja Špindler, dr. med. spec.: tel.: 02/620 2499; e-mail: sprejem4@savamed.si

V primeru nujne medicinske pomoči pokličite telefonsko številko 112.

Do preklica je glavni vhod zaprt.

Nenaročeni bolniki (razen nujnih stanj!) zaradi varnosti vseh nas ne bodo mogli stopiti v prostore ambulant! Ni potrebe, da se čaka pred vhodom v ambulanto, in s tem dejansko v skupini, saj se še dodatno zvišuje epidemiološko tveganje za prenos virusa!

Z vsakim bolnikom bo zdravnik družinske medicine najprej opravil pogovor po telefonu in ga nato v primeru nujnosti obiska po predhodnem dogovoru naročil na pregled v svojo ambulanto. **V primeru, da niste dosegljivi, ko vas zdravnik kliče, ali se ravno takrat ne morete oglasiti, prosimo, ne kličite nazaj na številko, s katere so vas klicali (zdravnik se ne bo mogel oglasiti, ker kliče naprej druge bolnike), ampak kličite številke za sprejem (navedene zgoraj).**

Pred vstopom v ambulanto vam bo zdravstveni delavec izmeril temperaturo in izpolnil vprašalnik o zdravstvenem stanju.

Prosimo za potrpežljivost, saj pričakujemo večjo obremenjenost telefonskih linij in elektronske pošte.

V namen še večje dostopnosti in dejstva, da v skladu z navodili NIJZ in MZ spremenjen način dela do nadaljnjega ostaja, smo sprejeli naslednje ukrepe:

- zaposlili smo dodatno medicinsko sestro, da bi povečali dostopnost po telefonu in elektronski pošti;
- v dogovoru z Občino Duplek bomo načrtno podaljšali vetrolov na vhodu, tako da bosta triaža in obravnava bolnikov pred vstopom v ambulanto lažji;
- pred vhodom v ambulanto sta nameščena dva nabiralnika, ki sta namenjena oddaji dokumentacije ter naročilu stalne terapije in kontrolnih napotnic. V nabiralnik ne oddajajte zdravstvenih kartic in originalnih izvidov (zadostujejo fotokopije)!

Ne pozabite:

V kolikor ste bili v zadnjih 14 dneh v stiku z osebo, ki ima postavljen sum ali potrjeno okužbo s koronavirusom, ali imate povišano telesno temperaturo, ste nahodni, kašljate, imate bolečine v grlu/žrelu, bolečine v mišicah, prebavne težave ali ste bili v državah, kjer beležijo visoko število okuženih s koronavirusom in imate navedene simptome, pokličite oziroma obvestite po elektronski pošti svojega osebnega zdravnika in počakajte na nadaljnja navodila zdravstvenega osebja.

S takšnimi ukrepi boste pripomogli k preprečevanju širjenja okužb dihal.

Samo vsi skupaj bomo z veliko razumevanja, tolerance in skrbi za druge ter ob upoštevanju strokovnih priporočil premagali to svetovno epidemijo in ohranili kvaliteto življenja in zdravstvene oskrbe v našem kraju.

Hvala za, že tradicionalno, razumevanje in sodelovanje, ki je značilno za naš kraj in na katerega smo lahko ponosni.

*Vaši zdravniki in medicinske sestre
SAVA MED d. o. o., Sp. Duplek
MEDIKUS d. o. o., Sp. Duplek*

SPREJELI NOV ODLOK O OBČINSKEM PROSTORSKEM NAČRTU

Občinski svet Občine Duplek je na svoji 11. seji 23. junija sprejel več pomembnih odločitev.

Verjetno najpomembnejša točka tokratne seje občinskega sveta, vsekakor pa najtežje pričakovana, je sprejem novega Občinskega prostorskega načrta (OPN), ki bo pričel veljati v roku 60 dni po objavi v Uradnem glasilu slovenskih občin. Objavljen je bil 9. julija 2020.

OPN sestavljajo strateški in izvedbeni del v tekstualni in grafični obliki ter priloge. OPN je izdelan v vsebinsko enakih analogni in digitalni obliki.

Strateški del OPN določa izhodišča in cilje ter zasnovo prostorskega razvoja občine in gospodarske javne infrastrukture lokalnega pomena, usmeritve za razvoj poselitve in dejavnosti, za razvoj v krajini, za določitev namenske rabe zemljišč in prostorskih izvedbenih pogojev (PIP).

V izvedbenem delu OPN so za celotno območje občine določene in tudi grafično prikazane:

- enote urejanja prostora;
- osnovna oz. podrobnejša namenska raba prostora;
- eno območje, ki se še nadalje ureja z državnim lokacijskim načrtom (DLN), šest območij, ki se še nadalje urejajo z veljavnimi podrobnimi prostorskimi akti, in petnajst območij, za katera sta predvidena izdelava in sprejem OPPN;
- obstoječa in načrtovana gospodarska javna infrastruktura;
- druge vrste prostorskih izvedbenih pogojev.

Na pobudo Javnega medobčinskega stanovanjskega sklada Maribor so svetniki obravnavali predlog Odloka o prenehanju veljavnosti Odloka o spremembah Odloka o ustanovitvi Javnega medobčinskega stanovanjskega sklada, ker vpis namenskega premoženja v sodni register na njegovi podlagi ni mogoč. Predlog so soglasno sprejeli.

Potrdili so višjo ceno komunalne storitve ravnanja z blatom iz CCN Maribor v višini 0,4679 EUR/m³ porabljene pitne vode, ker so večinoma vse čistilne naprave trenutno postavljene pred dejstvo, da se bo prevzem blata kot produkt čiščenja komunalne odpadne vode v bodoče izvajal s precej višjimi cenami, kot so bile določene v do sedaj sklenjenih pogodbah o prevzemu blata iz čistilnih naprav.

Svetniki so bili s strani pripravljavcev projektne dokumentacije seznanjeni s projektom Vodno-gospodarska ureditev za varstvo pred visokimi vodami Žiteškega potoka.

Po naročilu Občine Duplek je bila namreč v letu 2020 izdelana dokumentacija DGD, pridobljena so tudi potrebna soglasja za izgradnjo visokovodnega zidu na spodnjem delu pod bencinsko črpalko in visokovodnega nasipa na gorvodnem delu. Z načrtovanimi ureditvami bo del naselja, ki je danes poplavno ogrožen, varovan pred poplavami Q100.

Za novi mandat so dali soglasje k imenovanju prim. asist. dr. Jerneja Završnika, dr. med. spec., za direktorja zavoda Zdravstvenega doma dr. Adolfa Drolca Maribor in imenovali Srečka Gorinška za člana sveta zavoda Mariborske razvojne agencije.

Nov Odlok o sofinanciranju letnega programa športa

Svetniki so sprejeli tudi nov Odlok o sofinanciranju letnega programa športa. S sprejetjem tega odloka je prenehal veljati Pravilnik o sofinanciranju letnega programa športa v občini Duplek. Odlok, akt, ki ureja področje sofinanciranja letnega programa športa, se bo poslej sprejemal in spreminjal po dvofaznem postopku.

Glavne vsebinske spremembe so naslednje:

- letni program športa se sprejema kot samostojni akt in ne več kot sestavni del proračuna;
- spremeni se poimenovanje interesne športne dejavnosti otrok in mladine v prostočasno športno dejavnost otrok in mladine;
- pri vrednotenju programov prostočasne športne dejavnosti otrok in mladine ter rekreacijskih programov za odrasle in starejše se kot kriterij upošteva prispevek uporabnikov k izvajanju programa športa;
- pri kakovostnem in vrhunskem športu se ne vrednotijo skupine predšolskih otrok, ker na nacionalni ravni zanje ni organiziranega tekmovalnega sistema;
- pri vrednotenju vseh programov, ki se nanašajo neposredno na vadbene skupine, se kot kriterij upošteva strokovna usposobljenost strokovnega kadra. Pri vrednotenju strokovnega kadra se upošteva izobrazba oziroma stopnja usposobljenosti.

Župan lahko predlaga Občinskemu svetu v sprejem rebalans proračuna, s katerim se prejemi in izdatki proračuna ponovno uravnovesijo. Predlog rebalansa proračuna je predlog sprememb in dopolnitev proračuna v koledarskem letu, na katerega se sprejeti proračun nanaša. Tako so svetniki obravnavali predlog 2. rebalansa proračuna in ga tudi potrdili. Uskladili so tudi načrt razvojnih programov in letni načrt ravnanja s stvarnim premoženjem.

Sprejet je bil novi cenik oglaševanja v občinskih novicah, saj se zaradi ugodnih cen oglasov v zadnjem času pojavlja veliko oglaševalcev iz drugih občin. Po novem se cena oglasa za vse oglaševalce, ki nimajo stalnega prebivališča v občini Duplek ali opravljajo dejavnost izven naše občine, poveča za 20 %. Prav tako veliko piscev svoj dejavnost oglašuje kar v prispevku, zato smo se odločili, da se njihova vsebina obračuna kot oglas v vrednosti 1/16 strani. Oglasi lahko zavzemajo do 15 % celotne vsebine Dupleških novic.

Na občino se je obrnila občanka, ki je utrpela večjo materialno škodo v požaru, in prosila za finančno pomoč. Občinski svet je sprejel sklep o finančni pomoči za delno ublažitev škode po elementarni nesreči v višini 2.000,00 €. Ta sredstva bodo nakazana na podlagi računov neposredno ponudnikom storitev oz. materiala.

Dušanka Novak

SPREJET 3. REBALANS PRORAČUNA OBČINE

Občinski svet Občine Duplek je na svoji 12. seji 23. septembra med drugim sprejel pravilnik o uporabi športne dvorane.

Občinska uprava je pripravila 3. rebalans proračuna za leto 2020, s katerim so se prejemi in izdatki proračuna ponovno uravnovesili.

Na podlagi seznanitve z revidiranim letnim poročilom Mariborskega vodovoda j. p., d. d. za leto 2019 ter v poročilu ugotovljenega presežka stroškov nad prihodki vodooskrbe v občini Duplek v višini 24.234,45 EUR brez DDV oz. 29.566,03 EUR z DDV je občinski svet sprejel sklep o subvenciji obvezne občinske gospodarske javne službe oskrbe s pitno vodo v navedenem znesku. Sredstva za financiranje subvencije se bodo zagotovila v proračunu Občine Duplek za leto 2020.

Obravnavali in potrdili so tudi Elaborat o oblikovanju cen izvajanja storitev obvezne občinske gospodarske javne službe varstva okolja – oskrbe s pitno vodo na območju občine Duplek za leto 2020 s subvencijo omrežnine in vodarine do polne cene, ki je razlika med novo ceno in ceno, ki jo bodo do konca leta 2021 plačevala gospodinjstva in uporabniki, ki ne opravljajo pridobitne dejavnosti.

Seznani so se z letnimi poročili o delu medobčinskega inšpektorata in redarstva ter delu občinskega sveta za preventivo in vzgojo v cestnem prometu. Predsednica nadzornega odbora jih je seznani s poročilom o opravljenih nadzorih zaključnega računa proračuna za leto 2019, občinska uprava pa s polletnim poročilom o izvrševanju proračuna.

V prvi obravnavi so potrdili odlok o podlagah za odmero komunalnega prispevka za obstoječo komunalno opremo za območje občine Duplek in odlok o ustanovitvi javnega podjetja Snaga d. o. o. Amandmaje bodo svetniki podali do 7. oktobra 2020.

Ker je nova športna dvorana tik pred predajo v uporabo, so obravnavali in sprejeli tudi pravilnik o uporabi športne dvorane Duplek in cenik uporabe. V nadaljevanju bo občinska uprava pripravila ustrezen razpis.

Dušanka Novak

POZDRAV IZ UREDNIŠTVA

Rok za oddajo člankov je najkasneje

25. novembra 2020.

Prosim vas, da članke oddate v Wordovem dokumentu, kjer označite, kje se posamezna slika nahaja, slike pa oddate posebej v jpg. formatu.

Slike morajo biti zaradi kvalitete vsaj 300 dpi ločljivosti.

Uredniški odbor

SPREJETJE REBALANSA PRORAČUNA

Občinski svet je na 12. redni seji obravnaval in potrdil 3. rebalans proračuna 2020 Občine Duplek.

V realizacijo letošnjega proračuna Občine Duplek je močno posegla razglašena epidemija covida-19. Zaradi spremenjenih razmer smo pripravili novo oceno pričakovanih prihodkov in projekcijo odhodkov ter proračun ponovno uravnotežiti. Za leto 2020 načrtujemo 6.897.516 EUR prihodkov ter 8.841.933 EUR odhodkov.

Po sprejetju vladnega Odloka o začasni splošni omejitvi oziroma prepovedi zbiranja ljudi v Republiki Sloveniji smo zabeležili izpad prihodkov pri oddajanju šotora v najem ter pri donacijskih in sponzorskih sredstvih. Zaradi spremenjene dinamike investicijskih projektov smo določene investicije prenesli v prihajajoče leto 2021, s čimer je povezano tudi črpanje sofinancerskih državnih in kohezijskih sredstev.

Zaradi ukrepov za omilitev posledic epidemije covida-19 smo se v letošnjem letu soočili z večjimi nepredvidenimi obremenitvami proračuna. Potrebno je bilo nabaviti zaščitno opremo, zaščitne maske, razkužila ter vzpostaviti delo občinske uprave in občinskega sveta na daljavo.

Na odhodkovni strani proračuna je bilo treba zagotoviti dodatna sredstva zaradi višjih izdatkov za plačila storitev otroškega varstva za otroke, ki obiskujejo vrtce izven naše občine. Zaradi večjega števila otrok, ki potrebujejo avtobusni prevoz, je bilo potrebno zagotoviti dodatna sredstva za šolske prevoze. Prav tako so se zvišale

cene institucionalnega varstva. Zaradi situacije, povezane s covidom-19, je število brezposelnih v naši občini močno naraslo, potrebna so dodatna sredstva za plačilo zdravstvenega zavarovanja brezposelnih, ki se krijejo iz občinskega proračuna. Dodatna sredstva smo zagotovili tudi za redno vzdrževanje ambulate, za izboljšanje dostopa pacientov do zdravstvenih ambulantnih prostorov. V izrednih razmerah pacientom ni več dovoljeno čakati v čakalnici ambulate, primorani so čakati zunaj na prostem, v vseh vremenskih razmerah. Vsaj delno lahko izboljšamo trenutne razmere s prestavitvijo vhodnih vrat. V proračun smo umestili tudi projekte, ki jih lahko financiramo s pomočjo sofinancerskih sredstev. Del sredstev namenjamo izdelavi projektne dokumentacije za izgradnjo pomožnega nogometnega igrišča z umetno travo dimenzij 80 x 50 metrov z javno razsvetljavo ter obnovi igrišča pri OŠ Korena. V proračunu namenjamo del sredstev za postavitve novih košev na igrišču pri OŠ in vrtcu Žitečka vas ter obnovi igrišča pri OŠ Duplek.

V skladu s potrjenim Elaboratom cen vodarin z rebalansom v proračunu zagotavljamo sredstva za subvencioniranje razlike do sedanje cene omrežnine in vodarine občanom in neprofitnim uporabnikom ter z pokrivanjem nastale izgube na vodarini v letu 2019.

Mihaela Borovnik

PODELITEV PRIZNANJ ZA LETO 2019

Glonarjevo priznanje na področju kulture za Tima Ribiča

24. junija 2020 je bila v šotoru pri kulturnem domu v Sp. Dupleku osrednja prireditev ob občinskem prazniku, Dupleškem tednu, na kateri so bila podeljena priznanja najboljšim športnikom, najboljšim učencem in drugim zaslužnim občanom. Prireditve je povezoval Robert Levstek.

Priznanje za odličen uspeh v vseh letih osnovnošolskega izobraževanja so prejeli naslednji učenci Osnovne šole Korena: Tamara Beber, Katja Senekovič, Žan Vrbnjak, Adriana Ferk, Zala Grajfoner ter naslednji učenci Osnovne šole Duplek: Lia Horvat Zupančič, Ajda Rojko, Karolina Pernek, Mia Miholič.

Priznanje Judo kluba Duplek, ki jih je podelil župan Mitja Horvat, so prejeli: Niko Grajfoner, Staša Alekseja Kukovec in Nika Auda.

Priznanje za perspektivnega športnika 2019 so prejeli: Miha Magdič, Nik Kerle, Anej Stres, Jani Senekovič, Tomaž Korez, Alen Stres, Nike Taja Peček, Klara Mulec, Lana Plazar, Anamarija Skok, Lejla Verbošt, Gaja Rojs in Tjaša Rojs.

Priznanje za športne dosežke 2019 so prejeli: Lara Petrovič, Tilen Mulec, Nina Auda, Vita Rojs, Sara Rojs, Jana

Rojs in Jurij Beber.

Priznanje za vrhunske športne dosežke 2019 so prejeli: Tjaša Brumen, Tajda Senekovič, Gal Geršak, Ženska kegljaška ekipa Društva upokojencev Duplek in Moška kegljaška ekipa Društva upokojencev Duplek.

Priznanje za zasluge na področju športa sta prejela:

SIMONIČ DOMEN, dolgoletni predsednik Nogometnega kluba Duplek, ki je NK Duplek vodil v zadnjem desetletju, od letošnjega leta pa v klubu nadaljuje svoje poslanstvo kot član izvršnega odbora. V času njegovega vodenja je nogometni klub s svojo nogometno šolo doživel velik razmah in razvoj tako na organizacijskem in strokovnem kakor tudi na tekmovalnem področju. V času njegovega predsednikovanja je bilo realiziranih več pomembnih infrastrukturnih projektov, pri čemer sta posebej pomembna razsvetljava glavnega igrišča, ki je klubu omogočila veliko boljše pogoje za delo, ter manjša tribuna, s katero je tudi gledalcem omogočeno kvalitetnejše spremljanje tekem. Klub je v preteklih letih organiziral številne odmevne dogodke, kot so prijateljske tekme članske ekipe z zvenečimi nasprotniki in turnirji za mlade nogometaše v okviru Dupleškega dneva nogometa. Domen se je v vseh letih predsednikovanja vseskozi zavzemal za to, da je igranje nogometa v okviru NK Duplek omogočeno vsem starostnim skupinam (otrokom v NS

Duplek, igralcem v članski kategoriji in tudi veteranom), da je klub zgledno sodeloval z odgovornimi organizacijami (Medobčinsko nogometno zvezo Maribor, Nogometno zvezo Slovenije), predvsem pa z Občino Duplek ter ostalimi društvi v občini.

Pod njegovim vodstvom je NK Duplek dosegel tudi širšo medijsko prepoznavnost.

Domen Simonič je tako s svojim delovanjem v preteklih letih pomembno doprinesel k razvoju Nogometnega kluba Duplek in športa v občini Duplek.

Branko Bratuša je aktiven član Društva upokojencev

Duplek, vodja kegljaške sekcije ter dober in odgovoren organizator kegljaških tekem in turnirjev.

V času izgradnje objekta za kegljanje in druge aktivnosti je vložil veliko prostovoljnih ur za organizacijo, nabavo materiala in izvedbo oziroma gradnjo. Vestno skrbi za urejenost objekta. Kot aktiven kegljač pripomore k uspehu kegljaške sekcije Društva upokojencev Duplek, tako tudi uspešno zastopa našo občino. Skrbi za prepoznavnost kegljačev in Društva upokojencev Duplek v Zgornjepodravski pokrajinski zvezi društev upokojencev Maribor in izven. Pod njegovim vodstvom je bila moška ekipa DU Duplek tudi državni prvak 2019 med društvi upokojencev Slovenije. Lep uspeh so dosegle tudi kegljačice, in sicer 2. mesto med vsem društvi upokojencev v Sloveniji.

Za športnika leta 2019 je bil imenovan STAŠ KOKOTOVIČ iz Judo kluba Duplek.

Za ekipo leta 2019 je bila proglašena EKIPA U13 NOGOMETNEGA KLUBA DUPEK. Za ekipo so nastopali: Andraž MAJAL, Anej MAJAL, Staš ŠKAFAR, Kevin KACJAN, Dean LAZIČ, Klemen GRADIŠNIK, Tai SIMONIČ, Amadej KRAŠNA, Enej DANČIČ, Tomaž PERNEK, Sergej FILIPIČ in Aljaž SUŽNIK (trener: Robi MIRT).

Županova priznanja

Ta priznanja so prejeli:

KORK DVORJANE – za požrtvovalno delovanje v času epidemije covid-19,

MILENA MILOŠEVIČ – za požrtvovalno delovanje v času epidemije covid-19,

PGD DVORJANE – za požrtvovalno delovanje v času epidemije covid-19,

Vse foto: Mp produkcija, novinarstvo, fotografija in video produkcija, Marko Pigac, s.p.

PGD KORENA – za požrtvovalno delovanje v času epidemije covid-19,

BOJAN TURČIN – za požrtvovalno delovanje v času epidemije covid-19,

MARINKA ČUČKO – za vodenje Društva upokojencev Duplek,

DRAGO PETRINEC – za najboljšega kegljača med upokojenci Slovenije.

Podeljeno je bilo tudi najvišje priznanje na področju kulture, Glonarjeva plaketa, ki jo je prejel TIM RIBIČ. Ob podelitvi je bila podana naslednja obrazložitev:

»Tim Ribič že od nekdaj goji poseben odnos do glasbe. Zelo zgodaj se je pričel učiti igranja na kitaro in bariton. Svoje glasbene sledi je pustil v vrstah Pihalnega orkestra Duplek in z ustvarjanjem v Dupleški mornarici. Nato pa so ga ure solopetja pri profesorici Jolandi Korat ponesle v svet klasične glasbe. Z odliko je diplomiral na Univerzi za glasbo in upodabljanje umetnost v Gradcu, za tem pa se je izpopolnjeval v opernem studiu Nacionalne akademije Sv. Cecilija v Rimu ter na Akademiji Verdiana v Bussetu. Nastopil je na številnih priznanih opernih in koncertnih odrih v Sloveniji, Nemčiji, Avstriji, na Hrvaškem, v Španiji, Italiji in na Japonskem.

Tim je vedno s ponosom povedal, da prihaja iz Dupleka, in glas tega majhnega kraja širil po celem svetu. Uspešno je zasnoval in vodil Mladinski pevski zbor Sv. Martina ter nanizal številne nastope v domačem kraju.

Njegov pevski opus obsega preko 20 solističnih vlog v operah in operetah doma in na tujem, ki jih je tako igralsko kot pevsko dovršeno izrazil. Sodeloval je s številnimi priznanimi domačimi ter tujimi dirigenti in režiserji. Posveča se tudi delu asistenta režije. Kot 1. tenorist je nekaj let deloval v sestavi najbolj reprezentativnega slovenskega moškega vokalnega komornega ansambla Slovenski oktet.

Petje mu daje občutek svobode, gledališče pa zanj pomeni prav poseben svet, kjer ga vsaka pevška vloga vedno znova ponese v drugo dimenzijo.«

Prireditve so z glasbenimi točkami popestrili učenci Osnovne šole Duplek: pevke Klea Ostojič, Zoja Ozmec in Amaja Krašna ter harmonikarji Nives Polanec, Matej Bombek in Tomaž Pernek. Del programa sta prispevala tudi Tim Ribič in Špela Pokeržnik.

Milena Ropoša

VARNA ŠOLSKA POT

Malčke je prve dni pouka spremljalo v šolo in iz nje 19 prostovoljcev, policisti in redarji.

Kljub spremenjenim in precej negotovim razmeram, ki zaradi covid-19 trajajo že skoraj od začetka letošnjega leta, smo vsi – ne le otroci, temveč tudi učitelji in starši – upali, da bodo otroci prvega septembra vendarle lahko začeli obiskovati šolski pouk v šolah in ne na daljavo. In to se je tudi zgodilo.

V občinskem svetu za preventivo in vzgojo v cestnem prometu smo bili na to pripravljeni, saj smo ne glede na situacijo tako kot prejšnja leta z načrtovanjem preventivnih aktivnosti, s katerimi osnovnošolcem zagotavljamo večjo varnost na poti v šolo in iz nje, pričeli že sredi poletja. Tako smo tudi letos k sodelovanju povabili številna društva, ki delujejo na območju občine, ter na ta način uspeli zagotoviti kar 19 prostovoljcev, ki so prve dni pouka spremljali otroke na poti v šolo in iz nje ter so s svojo prisotnostjo preventivno delovali tudi na vse druge udeležence cestnega prometa. Tudi letos so v akciji sodelovali člani PGD Korena, PGD Dvorjane, KORK Dvorjane, DU Duplek in Oldtimer kluba Duplek. Pri izvajanju teh aktivnosti pa so sodelovali tudi policisti iz PP Maribor I in mestni redarji. Vsem se iskreno zahvaljujemo za sodelovanje.

Prostovoljci v akciji pri OŠ Korena

Foto: Marjan Vrbnjak

Prostovoljci in člani občinskega sveta za preventivo in vzgojo v cestnem prometu

Foto: Rok Pravdič

Ocenjujemo, da smo bili uspešni, saj se v tem času ni zgodila nobena prometna nesreča, v kateri bi bil udeležen otrok na poti v šolo ali iz nje. Vsi pa se moramo zavedati, da moramo za varnost otrok in sebe skrbeti vseh 365 dni v letu. Vedno in povsod, še posebej pa v okolici šol, moramo vsi dosledno spoštovati prometne predpise. Le tako lahko zagotovimo maksimalno možno varnost vseh v cestnem prometu.

Naj ob koncu tega prispevka ne bo odveč ponovno napotilo staršem:

- te dni in skozi celo šolsko leto namenite čim več časa prometno varnostni vzgoji svojih otrok;
- občasno preverite, kaj vaši otroci znajo in zmorejo, ne le na šolski poti, ampak tudi na sprehodu, na kolesu ali v avtomobilu;

- ne pozabite, da z lastnim ravnanjem v prometu dajete zgled svojim otrokom;
- pri vožnji z avtomobilom otroke dosledno zavarujte z varnostnimi pasovi oz. glede na starost dosledno uporabljajte ustrezne otroške varnostne sedeže;
- tudi sami se vedno pripnite z varnostnim pasom, med vožnjo pa nikoli ne uporabljajte mobilnega telefona;
- kot vozniki bodite v okolici šol še posebej pozorni na otroke in njihovo nepredvidljivost.

Temu prilagodite hitrost in način vožnje.

Marjan Vrbnjak
Predsednik SPVCP

MEDO – ČUVAJ DNEVNE SOBE

Zgodba Meda iz režijskega obrata v Dupleku se srečno nadaljuje pri Trojici.

Na svoja stara leta si je Medo zaslužil „penzijo“ v hiši z velikim ograjenim dvoriščem. Prostor v dnevni sobi pred TV-jem si je rezerviral že prvi dan, kjer je tudi dobil svojo ležalko ter »pojšterček«. Od tam ima razgled ter tri korače do vode in odprtih balkonskih vrat na teraso. Dom si deli še s tremi drugimi psi (tudi posvojenčki), s katerimi se lepo razume, saj je popolnoma nezahteven pes. Občasno si ležišče sposodi ena od muc ali pa se mu kar stisne zraven gobčka.

Samozavestno je prevzel vlogo čuvaja, saj uspešno drži mejo med notranjim in zunanjim prostorom. V nasprotnem primeru bi imeli v dnevni sobi občasno invazijo štirih mini kozic. Te ga nemalokrat spravljajo ob živce,

ampak on hladnokrvno odlaja svojo kitico, nato se obrnejo vsak na svojo stran in mir.

Ker ima že kar močan artritis v zadnjih tačkah, so mu daljši sprehodi odveč. Rade volje se pridruži večini, a kar hitro spremeni mnenje, ko vidi dolgo pot pred sabo. Ker je popolnoma samostojen, se kar sam odpravi na dvorišče in lepo počaka na vrnitev ostalih mučnikov.

Edina izjema je mlada muca Mony. Njo se po vseh svojih močeh trudi osvojiti. Ob vsakem pogledu se mu v trenutku dvigne adrenalin, nakar se sunkovito zapodi za njo, včasih celo okrog celotnega zemljišča, seveda na igriv način. Ob redkih priložnostih, ko se tudi ona umiri, mu dovoli celi dve minuti cartanja. Takrat ponosno stoji pred njo in jo občuduje.

Ker je Medo spremenil svoj imidž, bo za hladnejše dni dobil svoj prvi pasji plašč.

Pozdrav od gospodarja hiše Dejana in Meda Dupleškega, sedaj Trojiškega, ter njegovih pasjih prijateljev.

Vse foto: Dejan Kmetec

Dejan Kmetec

LETOŠNJE LETO USPEŠNO ZA ŠTORKLJE

V Dupleku so v obeh gnezdih dorasli po štirje mladiči.

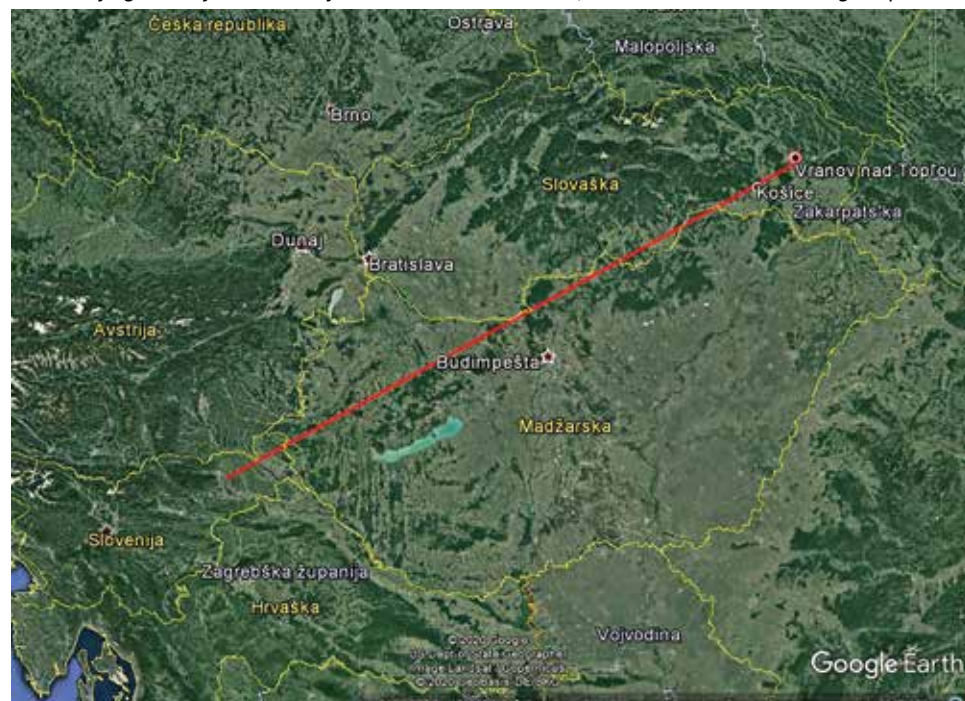
V zadnjem času prihaja iz tujine v Slovenski center za obročkanje ptičev (SCOP) čedalje več najdb oziroma povratnih informacij o naših obročkanih belih štorkljah, v naših gnezdih pa opazujemo gnezdeče štorklje od drugod, celo iz Nemčije, Italije, s Poljske, Hrvaške in Madžarske. Proučevanje selitev in gnezditvene razširjenosti štorkelj v sklopu raziskovalnega dela obročkanja prinaša čedalje več novih spoznanj.

Letos spomladi 2020 se je iz Afrike vrnilo relativno veliko odraslih štorkelj, ki so brž zasedle svoja gnezda. Nekateri celo namigujejo, da je k temu botroval covid-19, ampak o tem lahko samo ugibamo. Štorklje so bile letos uspešne tudi pri gnezdenju, kajti gnezda so bila polna mladičev kot že dolgo ne. Izračunali smo povprečno dva mladiča na gnezdo, na nekaterih s hrano bogatih območjih pa je bilo število celo višje. Brez zadržkov lahko rečemo, da

Gnezdo štorkelj, 20. junij 2020, Sp. Duplek Foto: Stanko Jamnikar

Karta kraja gnezdenja bele štorklje leta 2020 na Slovaškem, obročkane 23. 6. 2017 v Zg. Dupleku

je bil gnezditveni uspeh nadpovprečen, še posebej, če ga primerjamo z lanskim letom, ko je bilo v gnezdih zelo malo mladih štorkelj. V gnezdih, ki smo jih 20. junija obiskali v mariborski okolici, so bili v večini primerov trije ali štirje mladiči. Tudi v Dupleku so v obeh gnezdih dorasli po štirje mladiči, ki smo jih označili z obročki. Seveda ni šlo brez pomoči Darka Vogrina in nepogrešljive avtokošare.

Zadnja leta prejemamo pomembne povratne informacije oziroma najdbe o naših obročkanih štorkljah, ki prihajajo iz nekaterih delov Evrope, Bližnjega vzhoda in Afrike. Nekateri

Predstavitev belih štokelj v času obročkanja 20. junija 2020

Vse foto: Stanko Jamnikar

so posebej zanimive. Presenetljiva novica je pred nedavnim prišla tudi s Slovaške. Namreč 23. junija 2017 smo v Zg. Dupleku v gnezdu obročkali pet mladih štokelj, ena izmed teh nosi oznako W0285. Po štirih letih (letos 6. maja) je bila ta štoklja najdena v kraju Sedliska v občini Vranov nad Toplo na vzhodu Slovaške blizu beloruske meje. Naša štoklja v tem slovaškem kraju gnezdi, zračna razdalja med obema krajema znaša 521 km. Pa naj še kdo reče, da štoklje niso ambasadorji med narodi. Na koncu se gospodu županu Mitji Horvatu prav lepo zahvaljujemo za podporo pri obročkanju štokelj v Dupleku.

*Franc Bračko,
vodja obročkanja*

ZLATO PRIZNANJE ZA KISLO ZELJE

V Mengšu najvišja ocena za kislo zelje Slavku Žugmanu iz Korene

Že od leta 1968, torej več kot 50 let, naš dragi oče in dedek pridno prideluje kislo zelje in kislo repo. V tem lepem in dolgem času je njegovo odlično kislo zelje in repo pohvalilo veliko ljudi. Prejel je več priznanj, med njimi je kar nekaj srebrnih in bronastih. Letos pa se je v jubilejni starosti 80 let še enkrat odločil, da svoj zlati proizvod pošlje na ocenitev. Slovensko združenje za integrirano pridelavo zelenjave je na ocenjevanju 21. januarja 2020 v Loki pri Mengšu njegovo kislo zelje ocenilo z najvišjo možno oceno in mu podelilo zlato priznanje.

V več kot petdesetih letih je naš oče in dedek pridelal kar nekaj tega zlatega in zelo zdravega kislega zelja. V tem dolgem času se je tudi marsikaj spremenilo. Nekoč se je ribalo na roke in kisalo v lesenih kadeh, danes je malo drugače, riba se s strojem, zelje se kisa v plastičnih kadeh. A postopek od njive oziroma saditve zelja pa do končnega izdelka je v osnovi še enak. Vse, kar se za tako dober in zdrav izdelek potrebuje, je zdravo pridelano glavnato zelje, sol, znanje in dobra volja. Z dolgoletnimi izkušnjami in posebnim čutom mu leta in leta uspeva pridelati zelo dobro in zdravo zlato rumeno kislo zelje.

Tudi letos se zgodba ponavlja. Ob pisanju tega članka je že prva kad zelja naribana in potlačena ter v fazi kisanja. Verjamemo, da bo enako odlično kot vsa leta doslej.

Ja, vse, kar lahko še dodamo, je, da si želimo, da bo našemu očetu in dediju še dolgo uspevalo s pridnimi rokami pridelovati ta tako okusen, odličen, naraven in tako zdrav pridelek.

V tem letu, ki je posebno, ker ga zaznamuje lepa okrogla in jubilejna obletnica 80 let, ti še enkrat iskreno čestitamo, iz srca pa ti želimo še mnogo zdravih let in da boš še naprej tako nasmejan, širokosrčen in skrben dedi in oče.

sin Brane z Andrejo ter vnukinji Lana in Elena

OKOLJE IN PROSTOR

OKTOBER JE DOBER IN LEP

Jeseni sadimo, pobiramo, načrtujemo in uživamo vrt in jesenske kompozicije.

Zrak je oster in svež, pod jutranjo roso se nežno pozibavajo še zadnji visoko dvignjeni cvetovi elegantnih anemon. Oktobrska in novembrska jutra imajo svoj čar, mi jih prepoznamo po vonju rastlin, manjših, tradicionalnih in tistih večjih, mogočnejših, ki so skoraj za vedno; mačehe so še vedno klasika, brez njih bi bila vrtnarija prav dolgočasna. Pisana polja različno velikih cvetov nam lepšajo vrtnarske delovne dni. Mesec načrtovanje novih gredic, urejanja pokopališč, dosajevanja, ustvarjanja z rezanim cvetjem in še in še, jeseni je pri nas zelo živahno, ritem življenja ponovno podredimo naravi in rastlinam.

Vonj krizantem preplavlja del vrtnarije, uboge rože, kakšen sloves jih je doletel, na enem koncu sveta se z njimi veselijo, praznujejo in jih poklanjajo v znak pozornosti, nas pa njihov vonj pospremi na pokopališče, še sreča, da zadnjih nekaj let tudi v našem delu sveta nanje gledamo drugače.

Obrazi krizantem

Vsako leto jih imam raje, tudi starši; toliko barv, detajlov venčnih in cvetnih listov, tako posebne oblike cvetov, vsako jutro uzremo nove in drugačne cvetove, ki se razprejo čez noč. Njihovi vzgoji posvetimo veliko časa, žal jih pa najpogosteje srečamo v supermarketih, na bencinskih servisih in povsod, kjer jim ni mesto. Če jih kupci v nekaj dneh ne pograbijo, potem shirane in umirajoče čakajo na svoj konec na policah. Staromodno, vendar trdim, da rastline ne sodijo na takšna mesta. Razmišljam, koliko znanja, izkušenj, trdega dela in pridnih rok v vseh vremenskih razmerah je potrebnih, da pride zelen ali cvetoč lonček na prodajne mize vrtnarij? Morda gledam na to preveč romantično, vsak dan poslušam, kako je

dandanes vse biznis in denar, če hočeš preživeti, moraš biti del tega. Pridejo dnevi, ko si radovedno rišem v mislih scenarije o podobi naše družinske vrtnarije čez nekaj deset let, želim, da ne bomo nikoli del takšnega sistema.

Nedavno me je obiskala prijateljica iz Kuala Lumpurja, hitrega, sterilnega in sodobnega mesta. Vsa navdušena nad poljem popkov krizantem je osupla in navdušena hitela med ozkimi potkami gredic, pošiljala fotografije sorodnikom v domače mesto in mi razlagala: »Klementina, pa to je neverjetno, več koliko sreče prinese takšno polje krizantem? Ali se vam sploh zgodi kaj slabega? Mislim, da ni možno ob tolikšni dobri energiji, ki je zbrana tukaj.« Iskric in navdušenje v njenih očeh zaradi čisto navadnih krizantem in občutka svobode, ki ga je imela pri nas v vrtnariji majhnega podeželskega kraja; takšnih strank si želimo veliko, smo enoglasno sklenili v družini. Premalokrat nas razveselijo tako majhne stvari. Polja lončnih krizantem so na ogled v delovnem času vrtnarije.

Vrtnarstvo Tement

jesenska akcija

Vsakemu malemu nadobudnemu
vrtnarju podarimo medonosno
trajnico za kotichek vrta,
prijaznega vsem.
#vrtnarimo

Pri našem
zelenem pultu
poskrbimo za
najmlajše zelene
prste

Foto: Klementina Tement

Vresovke, pisana jesenska družina

Spomladanska resa (*Erica carnea*) in jesenska vresa (*Calluna vulgaris*) sta splošno poznani predstavnici, v to široko družino spada še veliko trajnic, ki poskrbijo za prijetno cvetoče ali le igličaste zimske dni. Iglic ne odvržejo, s svojo teksturo in barvo so postale nepogrešljive v zimskih nasadih in trajnih zasaditvah.

Daboecia cantabrica je manj znana predstavnica rodu, ki ima neskončno privlačne čašaste cvetove; beli, roza in vijoličen odtенок lahko izbiramo, razen kislega substrata in reza v spomladanskih mesecih ne potrebuje drugega.

Bolj poznana baročno cvetoča *Erica gracilis* s svojim obilnim cvetenjem med vsem zimzelenim rastjem strankam pogosto poraja vprašanje, ali rastlina ni plastična.

Simpatični možgančki izpred faksa

Nostalgčni spomini na oktobrske popoldneve ne tako dolgo nazaj: po predavanjih na biotehniški fakulteti je bila košarica na kolesu vedno polna zelenih plodov. Odpeljala sem jih domov, že nekaj let jih imamo vsak oktober lepo razstavljene na pultu, ljudi neznansko privlači njihov videz, mi pa pridno razlagamo o teh zanimivih plodovih. Drevo manjše rasti z nevarno dolgimi bodicami, ki je jeseni polno težkih kroglastih plodov, je *Maclura pomifera*. Sedaj je minilo že nekaj let od tistih prvih, ki so se znašli pri nas, makluro smo v želji po lastnih plodovih posadili tudi sami in potrpežljivo čakamo, da prvič obrodi.

Čokoladno-sadni okus s Himalaje

Navade potrošnikov in način življenja so se v zadnjem desetletju precej spremenile, tudi v vrtnarijah asortima rastlin spremlja dogajanje in trende v svetu. Rastline z 'užitno' vsebino so postale nekaj, kar ne sme manjkati na terasi ali vrtu.

Tudi sami zelo radi preizkušamo manj znane rastline, tako nam je hitreje kot maklura obrodil tri leta star grm himalajskega kovačnika. Užitni plodovi zanimive rastline so na naših krožnikih pristali bolj po naključju kot z namenom. Težko primerjamo okus z drugim sadjem, bolj spominja na okus po čokoladnem pudingu kot na kaj drugega. Štiri centimetre veliki plodovi so že skoraj črne barve, zelo mehki in združeni v večjih temno rdečih socvetjih. *Leycesteria Formosa* iz družine kovačnikovk je avtohton grm v podgorjih Himalaje in delih jugovzhodne Kitajske. Sadimo jo v zavetnih legah, potrebuje rodovitna in dobro odcedna tla. Nenavadna klasasta socvetja atraktivne barve so na grmu vse poletje do pozne jeseni, ko začnejo plodovi postopoma zoreti in dobivati močnejšo barvo. Stranke, ki so grm posadile lansko jesen, so navdušene nad enostavno vzgojo in privlačnostjo rastline. Tudi nam je v veliko zadovoljstvo vzgojiti rastline, ki na svoj zeleni način osrečujejo ljudi.

Klementina Tement,
dipl. inž. krajinske arhitekture

UREJENE ZELENE JAVNE POVRŠINE SO OGLEDALO KRAJA

Delovanje Društva Ohranimo naravo čisto v zadnjih treh mesecih

Zelene javne površine so mesto oddiha, sprostitve in rekreacije. Če so dobro načrtovane in skrbno urejene, se ljudje na njih radi zadržujemo in se dobro počutimo, lahko bi rekli, da naredijo bivalni prostor uporabniku prijaznejši. Urejene zelene javne površine pomembno dvigajo kakovost življenja v naseljih, pomemben prvi vtis pa naredijo tudi na zunanje goste. Večini članic in članov našega društva predstavljajo kraji občine Duplek rodni kraj, zato čutimo veliko krajevno pripadnost, ki nam ne dovoljuje brezbržnosti glede videza javnih površin danes in v prihodnje. Kot društvo se trudimo delati v korist vseh tukaj živčih, zato se trudimo v sodelovanju s predstavniki Občine Duplek, ki upravljajo z omenjenimi javnimi površinami, le-te narediti ljudem in naravi prijaznejše.

Uredili smo zastirko lipi na Dupleškem vrhu in gabroma na Vurberku.
Foto: Borut Ludvik

V sodelovanju z lokalnima podjetjema postavili klopce

V društvu smo opazili potrebo po postavitvi klopi za posameznike, ki morda pridejo predčasno na obravnavo v zdravstveni dom v Spodnjem Dupleku ali so zaradi nujnih zdravstvenih stanj nenaročeni. Pri tem smo združili moči z lokalnima podjetjema. Podjetji Kemdi d. o. o. in Simon Gubor s. p. sta nam donirala potreben material, člani društva pa smo s prejetim izdelali dve klopici in ju postavili pred stavbo ambulant. Zaradi preprečevanja širjenja koronavirusa smo klopce postavili na varno medsebojno razdaljo in dodali opozorilo, da lahko klop naenkrat uporablja le ena oseba. Veseli nas objava v Lokalnem utripu občine Duplek, da je prišlo do dogovora med ambulantama in predstavniki Občine Duplek o izvedbi nadaljnjega vetrolova pri vhodu v zdravstveni dom, da občani ne bi več sedeli na poletni pripeki ali jesenskem dežju.

Ob postavitvi smo bili opozorjeni, da smo klopce postavili brez ustreznega dovoljenja, a smo le-tega ustno pridobili v naslednjih dneh. Klopce lahko tako na tem

mestu ostaneta do nadaljnjega. Da se podobna situacija v bodoče ne bi ponovila, smo v društvu soglasno sklenili, da glede javnih površin svoje delovanje preoblikujemo v podajanje predlogov za izboljšave omenjenih površin. Vse predloge bomo podajali izključno pisno na naslov upravitelja javnih površin, torej Občino Duplek. Če bomo v društvu ocenili, da smo članice in člani društva dovolj strokovno usposobljeni in imamo za to potrebna sredstva, bomo izvedbo izboljšave stanja na javni površini z veseljem opravili tudi sami. Seveda le ob predhodnem pisnem dovoljenju upravitelja javne površine. Podane predloge in njihovo realizacijo bomo objavljali na uradni Facebook strani društva Ohranimo naravo čisto.

Po odzivih uporabnikov klopce zelo dobro služita svojemu namenu.
Foto: Borut Ludvik

Projekt »Odpadni papir za dober namen« se ob pomoči sokrajank in sokrajanov uspešno nadaljuje

V šolah in vrtcih občine Duplek se tekom leta zbira odpadni papir. V društvu Ohranimo naravo čisto si želimo, da otroci v vrtcih in šolah zberejo več odpadnega papirja, zato pozivamo vse občanke in občane, da nadaljujete z zbiranjem papirja ter ga odložite v postavljene modre zabojnike. Zbirajo se: časopisi, revije, poštna reklama, knjige, zvezki in ostali papir, brez kartona. Denar od prodanega papirja bo namenjen različnim dejavnostim otrok. V našem društvu smo veseli, da se od začetka projekta kesoni hitro polnijo.

Niso naši odpadki, a je naša občina

Po lanskih čistilnih akcijah se je v Zg. Dupleku ob cesti proti Zimici in ob cesti Ciglenca–Žikarce ponovno nabralo za več vreč nezakonito odvržene embalaže. Skrajno neodgovorno ravnanje določenih posameznikov kaže veliko mero nespoštovanja do narave in do prebivalcev omenjenih naselij.

V modre zabojnike **NE ODLAGAMO** kartona, zamaškov, plastične embalaže, stekla, ostalih odpadkov. Foto: Borut Ludvik

Da se v bodoče podobno na teh mestih ne bi ponavljalo, smo članice in člani društva izvedli akcijo Poberi, pospravi, ozaveščaj. Del najpogostejše odvržene embalaže smo tako namestili na table »zakaj v naravo«, ki so ob omenjenih cestah na nečedna dejanja opominjale tiste posameznike, ki so preleni, da bi svoje odpadke pospravili v domači koš.

Omenjene table smo odstranili po dveh mesecih.

Pričakujemo, da bo vse tiste posameznike, ki po krajih naše občine nezakonito in skrajno neodgovorno smetijo, končno srečala pamet. Če ne bo tako, pa pričakujemo ukrepanje institucij, ki so za aktivno reševanje teh težav zadolžene in pristojne. Čas je, da se izvaja ne ekološkega terorja nespoštljivih posameznikov nad prebivalci naselij občine Duplek enkrat za vselej konča.

Čestitke slovenskim kolesarjem za izjemne predstave na kolesarski dirki Tour de France 2020

Najboljši kolesarji so se 29. avgusta pognali proti najbolj zaželenemu kolesarskemu cilju na svetu – Parizu. Na letošnji kolesarski dirki po Franciji je bilo treba v 21 dneh

V Dupleku s ponosom navijamo za slovenske športnike.

Foto: Nina Šauperl

Ob cestah smo pričla stanju, ki nedopustno.

Foto: Dominik Lepoglavec

prevoziti kar 3470 kilometrov. Slovenski kolesarji so tekmovali v različnih ekipah, a zastopali le eno domovino, našo Slovenijo. S svojim delom, predanostjo, medsebojnim sodelovanjem in navsezadnje svojimi izjemni uspehi so pokazali tudi nam, da je mogoče z omenjenim načinom dela doseči prav vse zastavljene cilje.

Zaradi navedenega in ker člani društva dojemamo kolesarstvo ne le kot šport in rekreacijo, ampak v osnovi kot obliko mobilnosti, ki je najbolj prijazna do človeka in okolja, smo se potrudili in v čast slovenskim kolesarjem pripravili iskreno čestitko ter jo namestili na ograjo mostu pri bencinski črpalki v Spodnjem Dupleku. Čestitka je bila nameščena v obliki plakata, kolesa, rumene, pikčaste in bele majice, nad njo pa je ponosno plapolala slovenska zastava. Omenjeno smo pospravili pet dni po končani dirki po Franciji in tako simbolično izkazali čast vsem petim slovenskim kolesarjem. Zelo smo veseli pozitivnih odzivov na izvedbo čestitke.

Borut Ludvik

in članice ter člani društva *Ohranimo naravo čisto*

PO LOKALNE PRIDELKE NA KMEČKO TRŽNICO

Potrošniki se danes vedno bolj zavedamo pomena uživanja lokalno pridelane hrane.

Prednost nakupovanja v domačem kraju je v tem, da kupec pozna pridelovalca in mu lažje zaupa.

Na tržnici ni prekupčevanja, cene so primerljive, pridelki sveži.

*»Letošnji pridelek je dober – brez škropljenja,« je presenečen ob obiranju paradižnika povedal Ivan Murko s Kmetije MURKO iz Zg. Dupleka.
Foto: Franc Fras*

Z nakupi na Kmečki TRŽNICI Duplek, kmetijah na domu ali na njihovih obcestnih stojnicah ter v prodajnem kiosku v Sp. Dupleku podpiramo domačo pridelavo hrane!

Tržnica posluje vsako soboto med 8. in 14. uro!

Všjudno vabljeni po nakupih v domači občini Duplek

POZABLJENI DUPEŠKI MLINI IN ZGODBE DUPEŠKIH MLINARJEV

Ob korenškem potoku je bilo nekoč pet mlinov: dva Lešnikova, Majeričev, Nipičev in Fažmonov.

Včasih ne mine niti dobro stoletje, pa več ne vemo ničesar o svojih prednikih, o ljudeh, ki so nekoč prebivali in živeli v naših krajih, niti ničesar o njihovih usodah, čeprav so bile še tako žive ali plemenite, lepe ali strašne, danes pa so lahko poučne in vznemirljive.

Na to, da je bilo nekoč ob korenškem potoku postavljenih pet mlinov, me je s sporočilom na Facebooku opomnil Tepehov Jožek. Njegovo sporočilo mi ni dalo miru. Začela sem razmišljati o usodah teh mlinarjev, brskati po starih časopisih in starih dokumentih, tudi tistih, ki sem jih pridobila v nadškofijskem arhivu v Mariboru in na Okrajnem sodišču Maribor. Neprecenljive so seveda tudi izpovedi domačinov in sorodnikov, ki še o teh rečeh vedo kaj povedati. Naposled sem našla v starem časopisu iz leta 1909 zapis, da so bili ob neurju prizadeti štirje dupleški mlini.

Ob korenškem potočku je bilo pet mlinov. Dva Lešnikova, Majeričev in Nipičev v Spodnji Koreni ter Fažmonov v Sp. Dupleku. O njih sta mi vedela še kaj povedati moja spoštovana oče Franc Mulec in teta Marija Majerič, saj sta bila mlinarjeva sin in hči, mlin pa je imel tudi njuni dedek Jakob Lešnik. In pa seveda stric Jože Majerič, brat moje babice po materini strani, sin poslednjega dupleškega mlinarja Martina Majeriča, čigar mlin smo lahko ob korenškem potoku še najdlje občudovali.

Spominjam se, da so mi že kot majhni deklici pripovedovali o drugem Lešnikovem mlinu, ki je bil na babičini domačiji, postavil pa ga je babičin oče Franc Lešnik. Njegovemu koncu je botrovala velika voda leta 1940. Sledovi tega mlina so bili pred nekaj desetletji vidni samo še v potoku. Ko smo ga otroci prečkali, da bi šli v gozd po gobe ali smo se šli kavboje in Indijance ter smo v svoji otroški zagnanosti seveda počeli tudi druge vragolije, nismo za prečkanje potoka potrebovali nobene brvi, saj je bilo v potoku dovolj kamenja, na katerega si lahko stopil. Ob potoku je bila tudi velika luknja, ki je pričala o tem, da je bil tam nekoč mlin.

In pa seveda vodni tolmoni, v katerih so tudi takrat poskakovale postrvi. In eno tako gromozansko postrv je v svoji otroški nagajivosti ulovila prijateljica in sosedka iz otroških let Jožica Benko. Spominjam se, da je v kad v kopalnici natočila vodo in potem sva občudovali to veliko krasotico, ko je plavala sem ter tja.

Dandanes ni več postrvi, tudi kamenja ne, luknja pa je pokrita z zemljo. In svojemu nečaku Aleksandru nisem mogla pokazati prav ničesar, kar bi spominjalo na mlin.

Prvi Lešnikov mlin naj bi stal na sosednjem zemljišču, tam kjer danes živijo Orekarji, mlinarjeva posest pa se je raztezala tudi na parcelo, kjer živi družina Veit-Donko. Mlin je bil postavljen okoli leta 1879, tudi o tem mlinu ni več sledu. Staro kočo, v kateri je bil v kletnih prostorih

Majeričeva domačija, mlin

Foto: Mojca Podgorelec

tudi mlin, so uničili ognjeni zublji pred skoraj štiridesetimi leti. Še kako živo se spominjam tega grozljivega trenutka, ko sem kot majhen otrok prestrašeno zrla skozi okno in gledala rumeno-rdeče plamene, ki so poplesavali v noči in vzeli življenje Tunču, pravnuku prvega mlinarja, ter povsem uničili kočo. Da je bila tam nekoč Lešnikova domačija, priča samo še križ, zdaj že brez device Marije, ki stoji ob cesti in kljubuje zobu časa. Morda tudi zato, ker ga je najverjetneje tja postavil najstarejši mlinarjev sin Anton Lešnik, večkratni župan občine.

In ja, povsem živo se še spominjam zadnjega dupleškega mlinarja Majeriča, svojega pradedu. Še vedno ga vidim, kako v grapi, doli ob potoku pri Majeričevi domačiji, potiska svoje staro kolo. Tudi tam ni več mlinskega kolesa, je pa zgornjo klet, kjer je bil mlin, obnovil sedanji lastnik, ki nosi ime obeh mlinarjev in vsaj po imenu nadaljuje tradicijo. To je Martin, po domače Majeričev Tinček.

Nipičevega, kasneje Žugmanovega in nato Kocbekovega mlina, po domače Bigečovega mlina, sama žal ne pomnim, spominja se ga še oče, malokdo pa ve tudi za Fažmonov mlin v Dupleku, blizu družine Berlič, ki je prenehal obratovati že pred vojno.

Zato sem vam, spoštovani bralci, želela predstaviti duh tega časa in usodo mlinarjev v naslednji zgodbi.

Dupleški mlinar v času suše, zemeljskih potresov in političnih pretresov

Postavimo se v čas na začetku prejšnjega stoletja. Z nami je dupleški mlinar takratnega časa. Pisalo se je leto gospodovo 1909. Bil je vroč poletni dan. Mlinar je hodil zamišljen med polji in si ogledoval pridelke. Pšenica je čisto zakrnela v rasti in je imela jalove cvete.

»Bog nam daj dežja, drugače bo vse šlo k vragu,« je vzdihoval in si potihoma rekel, da se bo vse posušilo, če ne bo kmalu dežja.

Ozrl se je po travnikih in hipoma ugotovil, da tudi tu ne

bo nič otave. Na travnikih se je pojavil neki črv, ki dela velikansko škodo. Najbolj pa ga je skrbelo to, da je voda v potoku že čisto usahnila in da na svojem mlinu ne more več mleti pšenice. Sicer pa tudi pridelka to leto očitno ne bo; letošnja žetev zlatorumenega zrnja zaradi katastrofalne suše bo porazna. Za trenutek se ni počutil več kot tisti dobri in uspešni mlinar, ki so mu žito v mlin z vozovi vozili ne samo domačini iz vasi, temveč tudi kmetje iz širše okolice. Nagubal je čelo in grenka misel mu je padla na dušo. Srce in dušo so mu prežemali občutki nemoči in skrbi, kot da bi bil boj z mlini na veter, on pa se bori za svoj mlin, ki je postavljen na dupleško–korenškem potoku. Stari ljudje so mu govorili, da ne pomnijo take suše in da bo čisto zares vse vzel hudič. Šiba božja bo pela kot še nikoli!

Pa saj je letošnje leto že celo tako, polno katastrof doma in po svetu, si je mislil. Vročina, pošastna suša, zemeljski potresi in politični pretresi ...

Vsaj takih potresov, kot se je zgodil pred meseci v Italiji, nismo hvala večnemu Bogu imeli, si je mislil. Bič božji je v Južni Italiji pod ruševine spravil številne žrtve, potres spada po številu žrtev med najstrašnejše, kar jih pomni zgodovina. Bilo je strašno, v šoku je bil celo italijanski kralj Emanuel, ki je kričal: »Pošljite vsem ladij, mnogo moštva, mnogo ladij in predvsem apna, šiba božja!« Dupleški mlinar se je spomnil pošastnega poročanja časnika. Neprijazna smrt je kosila po Mesini in Kataniji in na tisoče ljudi s trdo roko posadila v večnost, nekaj žrtev pustila ječati pod ruševinami, dva Liparska otoka pa sta čisto izginila v valovih. Vse se je podiralo, zrušila se je čudovita katedrala, gradovi in šole, vsi gojenci in šolarji so bili mrtvi, župan in poslanci so prav tako končali pod kamnito rušo, podrla se je tudi vojašnica in pod sabo pokopala krepke vojake. Še ječa se je skupaj z jetniki pogreznila v zemljo. No, včasih pa je sreča tudi na strani zapornikov, nekaj se jih je uspelo rešiti in so nadaljevali svoj poklic: med razvalinami so kradli in ropali. Ob takšnih dogodkih za njih ni počitka. Pridno so odnašali cerkvene zaklade, ja, tudi to jim ni bilo božje in sveto. In kaj jim bo svila iz ostankov neke porušene tovarne? A Bog vse vidi in doletela jih je božja kazen. Dva tolovaja je zalotil pri nečednostih lastnik porušene tovarne in medtem ko jih je milo prosil, naj mu vsaj svilo pustijo, so jima hudobne namene prekrizali psi in ju raztrgali na drobne koščke.

Nekateri preživeli pa so se s samokresi ustrelili ali poblazneli, ker med ruševinami niso našli svojcev. Na tisoče mrtvih, teh žilavih in v svojih strasteh nebrzdanih Italijanov, je gnilo pod ruševinami, po porušenih mestih se je širil smrad po razpadajočih telesih, pretila je celo epidemija, zato so po reševalnih akcijah mesto Messina iz bojnih ladij razstrelili. Puf in bum, je odjeknilo, in vsega je bilo konec.

Ta potres, ki se je zgodil pred nekaj meseci, mu ni dal miru, vedno znova so se mu v mislih prikazovale slike. Čudna so pota gospodova, si je pri sebi govoril mlinar, medtem ko je na Siciliji divjal potres in je lilo kot iz škafe, v Dupleku pa tačas strahotna suša. Apokalipsa! Morda se nam Bog maščuje, tik pred strahotnim potresom je bil javni protest proti religiji. Protestniki so vpili: »Ti, vladar nam in nebesom, daj udari nas s potresom!« In naslednji dan se je zgodila tragedija.

Pa vendar se mu je vsaj za trenutek prikradla svetla misel. No, saj ni vse tako črno, tudi ob takih hudih nesrečah se lahko zgodi kaj lepega, ki daje upanje. Nekje je prebiral, da so v popolnoma porušeni sobi našli pod posteljo dva otroka, ki sta se igrala z gumbi. Ob tej misli se je mlinar nasmehnil in postalo mu je toplo pri srcu.

Dobro, si je zdaj rekel, dovolj je misli in besedi o tem potresu. Rešiti moram svoj mlin in preživeti, na državo ni kaj dosti računati, kron mi že ne bo dala! Po Evropi so se že začeli vrstiti razni mlinarski shodi. Na nekem shodu naj bi švicarski mlinarji sklenili bojkotirati žita in mlinarske izdelke iz Nemčije. A čudna je ta politična kuhinja in tudi raznorazna politična »prorokovanja«, si je mislil. Kdove kaj se bo tudi iz tega izcimilo. Da bi le bilo dobro za našega kmeta in mlin, pa da nas tudi tu ne udari šiba božja.

Dupleški mlinar je bil razgledan mož, prebiral je knjige in časopise, politična misel mu ni bila tuja. Cesar Franc Jožef je že bil mož na mestu in res je, da potrebujemo močno cesarstvo. Toda v parlamentu na Dunaju, pa tudi v Deželnem zboru, tudi naši poslanci bijejo hud kulturni boj. Pravijo, da se o našem slovenskem jeziku še vedno govori preveč zaničljivo, češ da je slovenščina samo neko izkrivljeno narečje, polno germanizmov. Tudi sam je redno prebiral slovenske časopise, pisane v bogato lepi in sočni slovenščini. Človek ne bi verjel, do kod segata oholost in domišljavost kakih nemških politikov. Minili so časi, ko so nemški grofje veseljačili in popivali po gradovih, slovenski živelj pa je ponižno garal in grofa redil. Zdaj imamo tudi Slovenci svoje zastopnike v dunajskem parlamentu, celo vrsto razboritih mož, sposobnih za delo, ki so pripravljeni zastopati naše slovenske ideale. Slovenci pač nočemo ostati več zadnji v državi in vstopamo na prag nove dobe. Ampak enakopravni z drugimi pod okriljem avstrijske monarhije. Zgodila se je »slovanska obstrukcija«, slovenski katoliški poslanci pod vodstvom dr. Kreka in dr. Šusteršiča ter češki poslanci so se združili v boju zoper tako vlado, ki bi bila pretirano pomenčevalna in bi sovražno postopala proti Slovencem. Politični spopadi v dunajskem parlamentu in kranjskem deželnem zboru pa so posebej živahni, situacija je tam v besedah poslancev jako opasna, drli in vzklikali so besede »fej« in »fuj«, »falot«, »politični lopov«; »škandal«, »sramota«, »morilec«, »tu glej slovensko kri«; »vun, tu liži slovensko kri«; izrečenim besedam je po navadi sledilo živahno pritrjevanje in ploskanje, še orožniki so zaradi varnosti morali biti tu in tam vpoklicani, tako da so zasedanja potekala v senci bajonetov.

Po drugi strani mu pa niso bila nič kaj po godu razna taka politična »prorokovanja« in ideje, da bi se Slovenci združili s Hrvati in celo Srbi v neko samostojno kulturno in politično enoto. Ta misel mu je bila tuja in ji ni bil naklonjen. Avstrija in Srbija sta imeli neporavnane račune in Srbija, ki se je z grabežljivimi prsti vulgarno stegovala po Bosni, je bila do monarhije še posebej žaljiva in močno jo je prizadelo, da je to lahko mirno priključila Avstro-Ogrska, potem ko je Turčija trajno zapustila Sandžak. Tudi tale srbski radikalec Pašić je bil s svojimi težnjami in podpihovanjem javnosti še posebej nevaren, še kralj Peter je nad razburkanim javnim mnenjem obupaval, mlinar pa je samo upal, da ne bo prišlo do kake vojske med Avstrijo in Srbijo. Poleg suše nam manjka samo še vojna, je vzdihnil.

Vsled raznoraznih medsebojnih političnih obračunavanj so prihajale nove ideje, ki so dišale po panslavizmu in velesrbski zaroti; nič ne bomo storili v dobro svojega ljudstva, če se bomo namesto nemščine v šolah učili srbsko ali hrvaško, je razmišljal. Zahrbtnosti, intrig in hinavstva, o sveti ljubi Bog, nas obvarij!

Bliža se huda ura

Iz razmišljanja o naravnih katastrofah in »političnih prokovanjih« ga je prebudil miren ženski glas: »Ježeš no Marija, huda ura bo!«

Tako kot se mu je ženica približala, tako je tudi izginila. Videl jo je le še v daljavi, kako nekaj krili proti nebu in spravlja pridelek, ki ga je prinesla bogsigavedi od kod v hišo. Natanko tako kot so pred nekaj stoletji proti nebu krilili kočevski Nemci. Če se je približevala nevihta, so mu z vilami pošteno zagrozili, naj jih pusti pri miru!

Bila je stara ženica, ki si jo domačini pripisovali nadnaravnih sposobnosti, znala naj bi celo coprati. Starka je bila kunštna žena. Ko je ob neki priliki vprašal župnika, ali je mogoče, da imajo nekateri ljudje nadnaravne sposobnosti, mu je ta odgovoril pritrdilno: »To so kunštni ljudi!«

Pogledal je proti nebu in videl, da je nebo začelo dobivati čudne oblike in pisane barve. Kot bi se drug proti drugemu začela poditi dva podivjana črna bika, ki se bosta spopadla v neukrotljivem boju, nebo je začelo postajati krvavo rdeče. V daljavi je začelo bliskati in jedko bobneti: najprej je bilo videti blisk, nato je sledil grom: bum, bum, bum. Črna bika sta se vedno bolj pomikala proti Dupleku in Koreni. Po starih pripovedkah naj bi bil eden od črnih bikov sam vurberški Kresnik, drugi pa hudobni čarovnik. Bogve ali bo tokrat dobro premagalo zlo!

A nad Duplek so se zgrinjali temni oblaki!

Štirje dupleški mlini: voda da, voda vzame

Bila je sobota, 24. julij 1909, ko je začela grozno klestiti toča. Strahovito je lomastila vse pod sabo: drevje in strehe, lomila je šipe. Toča, debela kot oreh, ni prizanesla grozdju v vinogradih, niti koruzi in žitu. Del pšenice in oves sta bila takoj uničena, da ubogi kmet ne bo imel zrna, otroška usta pa bodo lačna. Hiše, ki so bile z opeko krite, so bile takoj razkrite, opeka je popadala na tla. Vrstili so se blisk za bliskom, naenkrat je bilo celo nebo v plamenu in utrgal se je oblak. Dež je tako lil, kakor da bi vlival iz škafa. Ko je donelo in je padala toča, so ženske vzdihovale 'Ježeš no Marija sveta božja, bog nas obvarij' ter molile 'Oče naš, ki si v nebesih' in 'Rožni venec', otroci so od strahu jokali in kričali, prašiči krulili, rogovi gasilnih društev trobili na pomoč, vsa požarna bramba je bila mobilizirana, starejši pa niso pomnili takega strašnega neurja, kot je bilo to ...

Ta strašna nesreča, ki jo je povzročila velika povodenj, je prizadela veliko posestnikov, najbolj pa so bili prizadeti mlinarji v Dupleku. Začela se je popisovati škoda, ljudje so potrebovali pomoč in opazovalec iz Sp. Korene je za časopis zapisal, da je Lešniku splav popolnoma odtrgalo, v mlinu je voda strašansko visoko nastopila; prav tako je narasla voda v mlinu pri posestniku Majeriču in odnesla

veliko gnojišča in drv, tudi nekaj kokoši in kos splava. Mlinarju in posestniku Majeriču je peč vsa razpokala, tla so se sem ter tja majala. Splav je odtrgalo tudi pri Fažmonu v Sp. Dupleku, kjer je bilo vode čez dva metra visoko. Mlinar Nipič v Sp. Koreni je imel v hiši vode pol metra visoko, klopi, škrinje in vse, kar je bilo v hiši, je plavalo. Duplek je udarila šiba božja!

Prvi Lešnikov mlin: Jakob je mlel, sin Anton pa v politiko

Pod stezo je veselo šumel korenški potoček, tu in tam se je oglasila kakšna ptica. Jakob je stopil do potoka in ga z očmi premeril, ni bil videti širši od treh metrov, ob potoku se je zalesketal apnenec, v njem so bile vidne majhne školjke. To so ostanki Panonskega morja, je pomislil.

Voda je bila kristalno čista, počepnil je in si umil obraz. Nato jo je zajel s klobukom in z zadovoljstvom naredil nekaj krepkih požirkov. Preostanek si je zlil po hrbtu. Rekel je: »Madona je dobra!«

Voda, ki jo je pil, daje življenje. Poganja vodno kolo in mlin, ki daje kruh, pa vendar včasih čisto podivja, znoril! Po navadi na pomlad, ko se led na potokih in rekah topi, voda tako naraste, da lahko podre slabo postavljeni mlin. Takrat voda s seboj prinaša ostanke lesa in vejevje. Dvignjena vodna gladina spodjeda vodno nabrežje, in tudi kakšno drevo na bližnjem bregu se ne more upirati pobesneli naravi in na koncu konča na strehi mlina. Ali pa narasla voda silovito pritisne na leseno zgradbo ali mlin, ki ga že najeda zob časa tako močno, da se zgradba več ne more upirati, zaječi pod težkim bremenom in pod njim omaga. In tedaj postane voda sovražnik, ne veznik, dobiva grozovite podobe. Mlinar Jakob si je pobesnelo vodo predstavljal v podobi grozovite babure s peklenskimi očmi in z dolgimi vampirskimi čekani, ki žre vse, kar ji pride nasproti.

Za trenutek je obstal in nagrbančil čelo, kot da nekaj tuhta. Nahajal se je v dolini korenškega potoka. Vračal se je s hriba, kjer si je ogledoval Koreno, naselje z jedrom na vrhu slemena, kjer je stala daleč naokoli vidna cerkev Sv. Barbare.

»Zelo lep kraj,« je pomislil, dasiravno mu je pozornost pritegnil predvsem potoček, ki je veselo vijugal in butal od njegovega izvira na razpotju, ki zavije v Hrastovec, ter je z enako radostjo odtekal ob gozdnati poti naprej po dolini. Voda je včasih bolj, včasih manj poskakovala in udrihala ob vse, kar ji je prišlo nasproti, naposled se je le prebila do svojega cilja in se je potok zlil z dupleškim potočkom. Zdelo se je, da imata tudi tako združena potočka neustavljivo življenjsko silo, kot da bi se tej bistri vodi nekam zelo mudilo. Združena sta drsela, vse dokler se nista v kraju Sv. Martin pri Vurberku zlila v reko Dravo. Tu se je njuna pot končala, pogoltnila ju je velika voda.

Gledal je korenški potok in ga občudoval. Tudi sam je imel neustavljivo strast in življenjsko energijo, poizvedoval je za delo v novem kraju, a se je naposled odločil, da si bo kupil svojo posest in postavil svoj mlin.

Po postavi je bil Lešnik krepak mož. Hodil je pokončno in z dolgimi koraki. Naposled se je ustavil pri posestniku Katzu in mu takoj plačal celo kupnino za posest ob korenškem potoku. Takrat se je pisalo leto 1879. Vašča-

ni so takoj izvedeli, od kod se je prišlek vzel, kje je bil poprej doma. Govorilo se je, da je priseljenec v zgodnjih petdesetih iz Destrnika in da je delal kot mlinar nekje v Mariboru, najbrž pri različnih posestnikih. V cerkvi Sv. Janeza Krstnika v Mariboru se je pred osmimi leti oženil s kar štirinajst let mlajšo Katarino Pučko iz Sv. Andraža v Slovenskih goricah. Ima pa fesjt in mlado žensko, ki poprime za vsako delo, se je šušljalo med domačini.

Ko ga je nekdo vprašal, zakaj je prišel v Koreno, mu je odvrnil, da želi tukaj postaviti svoj mlin. In tega so bili resnično veseli tisti, ki so nameravali posejati žito, saj ni bilo treba več daleč voziti na mlin. Pa tudi spodobi se, da bodo uporabljali mlin iz fare!

In mlinar Jakob je zavihal rokave.

Odpravil se je k najbližjemu vaškemu kolarju, da mu napravi mlinsko vodno kolo. Kolar je bil pripraven človek in je prav užival v tesarskih in mizarskih poslih. Tisti dan je bil karseda najboljšje volje, zagrabil je kolarsko sekiro in dleto ter privlekel na plano naravno posušeni macesnov les, ki so ga splavarji pripeljali s pohorskih bregov. Ta je bil kot nalašč za obdelavo lesa. Lotil se je izdelave stranic, te je moral narediti kar se da trdne, da jih ne bi voda prehitro načela.

Medtem ko je kolar izdeloval vodno kolo, je Jakob naprosil vaščane in sorodnike za pomoč pri gradnji hiše. Z vozom na konjsko vprego so se odpravili po kamen v bližnjo Reberco, kjer je bil nekoč rimski kamnolom. Zakopali so lopate v zemljo s tako vnemo, da je čez noč zrasla velika luknja, v katero so postavili temelje in začeli graditi hišo. V pritličju so poglobili prostor za pogonske naprave, okence so naredili v višini odprtin za osi pogonskih koles, zgoraj pa so naredili bivalne prostore, do katerih so vodile lesene stopnice. Na lesene tramove so bile pribite deske, ponekod so čez vrgli še omet. V pritlične prostore, kjer bo mlin, so prinesli dva mlinska kamna in pod njiju postavili kašče, kamor bo padala mleta pšenica.

Ko je bilo naposled vse nared, so zanesli vodno kolo k potoku. Trije moške z visokimi škornji so stopili v potok in kolo poskušali pritrditi na os. Skakali so po potoku sem ter tja, vmes je eden celo telebnil v vodo, toda kolo nikakor ni hotelo na os, saj je voda preveč drla in premikala kolo. Ko so jo končno pritrdili na os, je voda pognala kolo, medtem ko je os v notranjosti koč začela poganjati mlinske kamne.

Ko je bilo vse končano, je na novi dom pripeljal svojo Katarino, sedemletnega sinka Antona in leto dni mlajšega Ota. Čez tri leta se je mlinarjeva družinica povečala še za enega družinskega člana, dojenčka Franca, pri sedeminpetdesetih letih pa je živahni mlinar dobil še enega fantiča, sinčka Johana. In vsi so živeli v mlinu. Otroci so zlahka zaspali ob glasovih mlinskega kolesa. To ni bil ropot, za otroke je bila uspravanka, za mlinarja simfonija.

Mlinarju Jakobu je srce veselo igralo, ko je slišal, kako ropoče njegov mlin. Zadovoljno se je naslanjal na zid in poslušal zvoke mlina. Obraz je imel miren, skoraj blažen, kot da se mu bi prikazala sveta devica Marija, medtem ko je med prsti gnetel tobak. Naposled se mu je le uredila želja, imel je svoj mlin!

V mlin so začeli prihajati mlet žito kmetje in vaščani, ki so se veselo razgovarjali. Medtem ko so čakali na moko, so sedeli v izbi, se šalili in tudi kakšno zapeli. Tu so izvedeli,

kdaj in zakaj je nekomu crknila krava, kdaj mu je povrgla mlado tele in ali je bila žival v kravi narobe obrnjena, da je moral kmet z roko v kravo seči in mladiča naravnati, če to ni šlo, pa ga je potegnil ven kar s »štriki«. Seveda se je zgodilo, da je ob tem tudi kaka »živad« crknila. Krivdo za marsikatero nadlogo so naprtili ženi z nadnaravnimi sposobnostmi. Če svinja ni marala svojih mladičev in jih je zavrgla, je bila kriva kunštna žena. Te coprnice hudičeve so jo tudi poštenemu kmetu znale zagosti! Včasih je gospodinja na domačem dvorišču celo našla zakopano svinjsko glavo! To so delale raznorazne zločeste coprnije! Ob domači šmarnici je beseda bolj tekla, pred očmi so se jim odvijale živahne podobe umrlih sorodnikov in raznih duhov, ki so jih hodili ponoči strašiti. Pogovarjali so se o »cahnih«, in ko je nekemu kmetu pri porodu umrla žena, je tri dni pred njeno smrtjo v hiši trikrat tako zaropotalo, da se je skoraj podelal v hlače. Ja, to so znamenja iz onostranstva, so se strinjali.

Nato so vaščani drug drugemu potožili o slabi letini in suši, zatem pa so si privoščili kakega nerodnega snubca. Govorili so o tem, kako je neki vaščan zalotil nerodnega hlapca, ki je kot kak bebec debelo zijal v zaobljene dojke deklet, ji poskušal seči pod kiklo, jo prijeti za debelo in dobro rejeno bedro in poskakujoči čvrsti ritnici. Ko jo je hotel odpeljati na senik, da bi okusila božji raj, pa ga je deklina tako mahnila po glavi, da je zvezde videl. In je vaščan drugega vaščana veselo lopnil po rami, ko so se na vse grlo glasno smejali. Sredi prijetno dišečega mlina so si pripovedovali zanimive zgodbe, se trepljali po ramenih, si mežikali in ploskali z rokami. Nekatero zgodbo so se tudi ponavljale, saj se družina ni več spomnila, kaj so pripovedovali prejšnji mesec ali lansko leto. Pa so se prav zadovoljno in prešerno počutili tukaj v mlinu, ko so ob šmarnici čakajoč na moko malo poveselečali in pozabili na vsakodnevne skrbi.

Mlinar je veselo gledal, kako mu teče voda na velikansko mlinsko kolo. Kamen se je vrtel in žito se je drobilo, moka pa se je v skrinjo prašila. Kadar je nastopila suša, sta se v mlinarja naselila nemir in otožnost, vse dokler ni na mlinsko kolo zopet začela teči voda. In mlinar Jakob je mlel in mlel ter razveseljeval z moko, da so lahko kmečke žene spekle dišeč kruh. Zvečer pa se je še kako rad zavlekel v kamro, brnil škornje z nog, pojedel večerjo in skočil v posteljo, kjer ga je že čakala Katarina.

Ko je Jakob Lešnik že vse doživel, je samo pet let pred hudim neurjem, ki je pustošilo po Koreni in Dupleku, 1904. leta gospodovega odšel v večnost. Gangrena je bila usodna.

Mlin je podedoval najstarejši sin Anton, in ta je ropotal in mlel, vse dokler ni Antona zamikala občinska politika! Ko moč pride nekoliko v leta, ima dovolj modrosti, a še vedno tudi dovolj poleta. In bil je častivreden mož, prvič za župana izvoljen v Aleksandrovi Kraljevini SHS.

V njegovo koč, kjer je nekoč ropotal mlin, so zdaj prihajali raznorazni občinski veljaki in odborniki. Živahno so razpravljali o najrazličnejših tegobah, ki so pestile občino, udarjali po mizi, kadili tobak kot kakšni Turki, da se je dim razlezel daleč po sobani, po grlu pa jim je tekla domača šmarnica ali žganje. Žganje pač sodi že od nekdaj med najpomembnejša domača zdravila!

Vsaka seja se je pričela z osrednjo in najpomembnejšo

točko, gradnjo nove ceste! Mimo županove posesti se je začela graditi nova cesta, ki naj bi prvič povezala Koreno s Sp. Duplekom in Žikarcami. Za delovodjo, ki je gradnjo nadziral, pa so postavili kar županovega sina Pepija!

Mlinarjev sin je tako postal pomemben občinski politik, vaščani so ga imeli radi in ga večkrat okronali za občinskega glavarja. Bo že držalo tudi to, da se dober glas širi v deveto vas. Tako se je širil tudi dober glas o županu Lešniku in o njem je slišal tudi kralj Aleksander. Mlinarjevega sina, vrlega občinskega glavarja Antona Lešnika, so septembra 1929 odlikovali z redom Sv. Save V. stopnje z velikimi željami, da še naprej vrši pomembno delo v občini!

Franc Lešnik je postavil svoj mlin

Usoda je že tako hotela, da bo tradicijo mlinarstva v družini nadaljeval najmlajši sin Franc. Ko je njegov brat Anton postal župan, pač ni več kazal nobenega interesa za delo na očetovem mlinu, zato si je Franc v bližini očetove domačije postavil svoj mlin.

Franc Lešnik, mlinar

Foto: Marija Majerič

Sprva ni nič kazalo, da se bo tudi Franc, tako kot njegov oče, lotil mlinarstva. Smrt mu je vzela mlado ženo Ivano, s katero se je poročil leta 1910 in z njo živel na svojem posestvu pri cerkvi sv. Martina pri Vurberku. A zakonska idila ni trajala dolgo, komaj šestintridesetletno Ivano, s katero je imel dvoje otrok, je nenadoma začela oblivati vročica, težko je dihal, skoraj soplja. Neko jutro, ko je vstala s postelje, jo je začelo spodnašati pri hoji, noge so se ji šibile, videla je temo, čeprav je bilo lepo sončno jutro. Poklicali so zdravnika, ki je samo še zmajeval z glavo. Ženi ni bilo več pomoči, bila je na smrt bolna, zbolela je za nalezljivo boleznijo, davico.

Hudo bolna žena ga je na smrtni postelji prosila, naj vzame po njeni smrti za ženo prijateljico Tilo: »Franc, ne bodi žalosten, ko me več ne bo, Bog me hoče k sebi, ti pa moraš živeti dalje. Za ženo vzemi Matildo, fejest ženska je.«

Ivana ga je na smrt bolna tolažila, da vse nadloge in hude izkušnje, ki pridejo nad človeka v življenju, minejo in da je že tako, da vse, kar ima človek rad, naposled izgubi. Vendar pa te bridke izgube, ki pridejo nad človeka, pridejo tako, kakor bi padle z neba, trpečemu smrtniku pa se zdijo nepozabljive in grozljive. Ubogi revež niti ne ve več, ali bo zaradi grenke in tope bolečine v prsih sploh dočkal jutro.

»Tudi moja smrt,« ga je tolažila, »se bo s časom izbrisala in na naju bo ostal le še lep spomin ...«

Bog nas je ljudi tako naredil, da moramo pozabiti smrtne rane, ostane nam le še otožna in lepa misel nanje.

Ko je žena zapustila zemeljsko bivanje, se je tudi Franc počasi utolažil in nekoliko pozabil smrti svoje žene, dasi je imel v hiši še dva mladoletna otroka Vilčo in Frančka, ki sta potrebovala žensko roko. Ker je bil Franc dober oče, se mu je otročad zasmilila in si je mislil: »Najboljša molitev za dušni mir in pokoj moje žene je, če otrokoma izkažem največjo dobroto in jima pripeljem novo mater, ki ju bo vzgojila v dobra kristjana.«

Zdaj se je pokojne žene spomnil v njenih besedah, ko mu je rekla, naj vzame Katzovo Matildo. Ni dolgo razmišljal, že se je odpravil po nevesto v Loko v Št. Janž na Dravskem polju. Vzela sta se tri mesece kasneje, nekega mrzlega januarskega dne 1923. leta gospodovega. Franc je želel začeti življenje na novo, prodal je posest pri sv. Martinu in še isto leto od posestnika Katza kupil zemljo s hišo tik ob očetovi domačiji v Koreni. Posest, ki jo je kupil, je bila zelo velika, raztezala se je, do koder ti je segel pogled. Le da je moral nekaj zemlje kmalu zatem prodati, saj je v novi državi Kraljevini SHS dinar za razliko avstrijske krone čez noč izgubil na veljavi, in to se je zgodilo ravno takrat, ko je prodal staro in kupil novo posest. Trdno odločen, da njegovi otroci ne bodo lačni, je poravnal vse dolgove in ob korenškem potoku postavil nov mlin. Lepo mu je bilo pri srcu, zanj se je začela nova pomlad in kmalu zatem mu je Tila oznanila veselo novico, dobila bosta otroka.

»Spet bom oče,« mu je bilo srce radostno.

Življenje je šlo svojo pot, Korena z okolico je dobila novo mlinarja. Kmetje so žito iz domače in okoliških vasi pripeljali z velikimi vozovi na kravjo vprego. S konjsko vprego pa so v mlin pripeljali premožnejši vaščani. Na vozu je bilo ponavadi naloženih več vreč različnega žita in na njih je sedel tolsti, mršavi ali čokati vaški veljak. Prevozno sredstvo v mlin je postalo tudi kolo. Kolesar je poveznil vrečo žita čez bicikel in se začel počasi peljati proti mlinu. Ko se je začel spuščati po korenškem bregu navzdol, je moral prekleto dobro paziti, da ni telebnil s kolesa, gorje pa, če je v vaški gostilni pred tem pregloboko pogledal v kozarec in potem – hojla di drom – ga je začelo zanašati vedno bolj v levo ali pa tudi v desno, in končal je v jarku! Heh, ni ga bilo čez domačo šmarnico, in ta je v Koreni še posebej dobro obrodila!

Zvečer so pri mlinarju Francu zaprli vratca, zapornico na potoku, da se je čez noč nabrala voda, zjutraj je vratca odprl in spustil vodo na mlinsko kolo, da so lahko začeli z mletjem ječmena, pšenice, rži in ajde. Včasih se je nabralo toliko vode, da so morali z mletjem prekiniti, saj bi jim lahko mlin voda podrla. Čez zimo pa so morali na potoku drobiti led, da je mlin lahko delal.

Z leve proti desni: Matilda Lešnik, rojena Kac, druga mlinarjeva žena; poleg nje stojita sin (otrok) Anzek in hčerka Štefka.

Foto: Marija Majerič

Zaradi mlina so se naredili vodni tolmoni, nad vodno gladino pa so poskakovale ribe, največ je bilo potoških postrvi. Zgodilo se je, da se je v vodi zaredila velika roparica, ščuka, nihče je ni ulovil, bila je že prava pošast, ko je nekega dne mlinar, ki je bil tudi lovec, v hipu snel puško s stene in planil ven, da si je komaj utegnil obuti škornje, ter ustrelil to korenško bestijo! Nato je položil orožje nazaj na steno, kjer je bilo, vse dokler mu niso puške ukradli vaški razbojniki.

Minevali so dnevi in tedni, mlinarjeva družina je lepo živela, otroci so imeli vedno kruh, doma in v šoli. Vse dokler ni kosila smrt pri hiši in jim vzela ljubega očeta. Franc je kot po navadi delal na mlinu, bil je mračen november in mrzlo jutro 1934. leta, ko je padel v potok ter kmalu zatem zbolel za pljučnico in umrl.

Mlin je huje poškodovala velika voda leta 1940, ko sta se v njem igrala mlinarjev najmlajši sin Janez in nečak Oto. Po srečnem naključju sta ostala živa! Na mlinu po tistem niso več mleli pšenice, je pa bil lahko zelo dobro skrivališče. In tiste čase so na miklavževo tod hodili grozni parklji. Bili so res strašni. Zapičili so se v kakšno mlado deklino, in tedaj ji Bog pomagaj! Tako se je zgodilo tudi mladi gospodarici na mlinu, Štefki. Parklji so jo preganjali, preganjali so tudi brata Frančka, ki je bil pravi navihanec. Ko jih je zagledal, je z njih začel norce briti. Vendar pa z njimi tiste čase res ni bilo dobro češenj zobati! Ko je videl, da vrag šalo jemlje, ga je rešil stari poškodovani mlin, skril se je med mlinska kolesa! Kaj točno so storili z mlado gospodarico, pa žalibog ne vem.

Majeričev mlin je mlel še dolgo po drugi vojni

Martin Majerič je prišel iz Ormoža. Rodil se je 18. oktobra 1857 v Lešniškem Vrhu pri Ormožu staršema Simonu Majeriču in Ani, rojeni Vičar. Ko sta se poročila Martinova starša, je imel oče Simon komaj 17 let in nekaj mesecev, mati Ana pa je bila nekaj let starejša. Leta so minevala in za poroko gojen je bil pri skoraj tridesetih letih tudi sin Martin. Za ženo je vzel Arnuševo Ano, usodni da pa sta dahnila 28. februarja 1886 v župnijski cerkvi Sv. Petra in Pavla na Ptuj. Ob poroki je bil mlinarski vajenec in je živel na Pobrežju.

Martin je bil podjeten mož in je želel svoj mlin. Biti sam svoj gospodar, ne pa hlapec pri tuji gospodi in večni viničar!

Pisalo se je leto 1893, ko je na tromeji v Dupleku ob žihvahnem potočku zdaj tudi Martin kupil posest, na katerem je postavil svoj mlin na kamne, tja je pripeljal svojo mlado družinico, sinka Aleksandra in hčer Ano. V novem domu se jima je rodilo šestero otrok, tudi sin Martin, Maistrov borec, ki je po očetovi smrti leta 1936 prevzel posest in mlinarsko obrt.

Sin Martin je mlel tudi po vojni, ko so zasebni mlini zaradi novih oblastnikov počasi romali v pozabo. Ko je bila voda, je lahko mlel. Najprej dve uri, nato je počakal, da se je nabralo dovolj vode, da je lahko spet mlel. Za vsakodnevno rabo, za kruh, se je mlelo sproti, drugače pa dvakrat letno, ko je prišlo na kup veliko pšenice. Mlinar Martin mlajši je mlel tudi za vse druge, žito so vozili od vsepovsod. Mletje je trajalo kar dolgo, včasih celo nekaj

dni, seveda, če je bila voda, takrat je lahko mlin ropotal in delal neprekinjeno noč in dan. Če vode ni bilo, je bilo treba počakati, da se je dovolj nabralo.

Mlinar ni imel veliko konkurence, zato je bilo ogromno strank in dela. In včasih se je na mlinu nagnetlo veliko ljudi, ki so hoteli imeti takoj vse zamleto. Potrpežljivost pač ni najboljša človeška vrlina. Včasih je kdo izgubil potrpljenje: »Ja, zakaj pa mi še nisi zamlel?«

Mlinar pa jim je odgovoril: »Kako naj pa zameljem, če ni zadosti vode!«

Božji dar je bilo večdnevno deževje. Takrat je voda poganjala vodno kolo noč in dan. Očetu na pomoč pri mletju so priskočili tudi otroci, ki so poprijeli za delo celo ponoči.

Mlinar je sypal pšenico v veliki »grot« in otroci so mu pri tem pomagali. Isto žito se je mlelo večkrat. Nato se je še enkrat zmlelo tudi tisto žito, ki je prej odpadlo. Zrnje se je pomešalo in kupci so dobili nazaj toliko kilogramov zmletega raznovrstnega žita, kolikor so ga tja pripeljali. Od mlina se je dobro živelo, bilo je veliko dela in veliko strank, pa tudi kruha ni nikoli zmanjkalo!

Dediščina, zapisana v našem spominu

Že na začetku prispevka sem omenila Nipičev, kasneje Žugmanov in nato Kocbekov mlin, po domače Bigečov mlin, sem pa premlada in se sama tega ne spominjam, o tem mi je pripovedoval oče; malo je Duplečanov, katerih spomin bi segal še do Fažmonovega mlina v Dupleku, to je blizu družine Berlič. Tudi ta je prenehal mleti že pred drugo vojno. Ker ni več niti teh mlinov niti njihovih ostankov, naj bo to dediščina, ki je zapisana v našem spominu in nas spominja na življenje naših prednikov, ki ga je mogoče rekonstruirati tudi iz starih knjig, časopisov, ustnega izročila in drugih virov.

Viri:

- dnevnik *Slovenec*,
- časopis *Slovenski narod*,
- dokumenti nadškofijskega arhiva v Mariboru,
- zgodovinski izpiski iz zemljiške knjige,
- ustno izročilo,
- po pripovedovanju mojega očeta Franca Mulca,
- po pripovedovanju tete Marije Majerič,
- po pripovedovanju strica Jožeta Majeriča,
- na pobudo Jožeta Tepeha.

Doc. dr. Breda Mulec

PO SLOVENSKI JAKOBOVI POTI

Dopust malo drugače – sama peš čez Slovenijo

O Jakobovi poti oz. Caminu sem prvič slišala pred dvajsetimi leti, in že takrat sem si nekje na seznamu označila, da bom enkrat šla. Teh 800 km romarske pešpoti po Španiji naj bi prehodila to poletje, ampak mi je načrte prekrizal koronavirus. Tako sem našla alternativo v 395 km dolgi Jakobovi poti čez Slovenijo. Pri Društvu prijateljev svetega Jakoba sem nabavila romarski potni list, vodnike in GPS karto celotne poti. V Facebook skupini tistih, ki so prehodili Jakobovo pot v Španiji, na Portugalskem in v Sloveniji, sem prejela veliko koristnih informacij ter spletla nekaj lepih prijateljskih vezi. Nekaj več sem odštela za obutev, medtem ko sem vse ostalo, opremo in obleko, zelo ugodno dobila v večjih športnih trgovinah.

S treningom hoje z več kilometri na dan sem začela postopoma že januarja po naspisu. Maja sem nadaljevala z družinskim osvajanjem lažjih vrhov v bližini ter stopnjevala formo s tremi prijateljicami po krožni razgibani poti na Grmado. Z obema

Foto: Vesna Gulič

Melitama in Nevenko se vidimo še danes. Preden sem naredila prve korake po poti, sem prejela še blagoslov našega župnika Ivana Vodeba. Res se je potrudil in pripravil ganljiv obred z namenom, da bo moja božja pot varna ter da najdem na tej poti tisto, kar iščem.

Slovenska Jakobova pot naj bi bila lepša od španske

Jakobova pot je v Španiji množično obiskana in najlažje jo lahko opišem kot mešanico romarsko-turi-

Foto: Vanja Maher

stične poti z veliko preizkušnjo fizičnih ter psihičnih zmožnosti posameznika. Slovenska pot je manj »uhojena« in vsekakor ni množično obiskana. Je pa po besedah tistih, ki so prehodili obe poti, naša lepša, bolj razgibana ter zahtevnejša od španske.

Načrtovala sem, da bom srečala kakšnega romarja na poti in hodila v družbi, vendar mi je bilo namenjeno solo romanje. Izjema je bil predzadnji dan, ko se mi je na poti pridružila Vesna s Krasa. Zavestno sem torej »žrtvovala« svoj poletni dopust za pešačenje od vzhodne meje z Madžarsko iz vasi Kobilje do Trsta na zahodu naše države. Simbolično sem s hojo pričela 25. junija na državni praznik. »Pa ti bo uspelo?« me je kdo vprašal. Sem rekla: »Zakaj pa ne?« Danes se držim za glavo, ko pomislim, kaj vse bi lahko šlo narobe. Pa ni!

Prve dni se je moje telo privajalo na dodatno težo nahrbtnika in tudi noge so zamerile vso to mučenje namesto ležalnika ob morju. Ampak telo je pametno, mišice se privadijo novih gibov in tretji dan je že vse steklo kot mora. Zaradi dobre obutve sem vseh 411 km prehodila brez enega žulja. Edina »bojna rana« vseh prehojenih kilometrov so potolčeni nohti na palcih obeh nog.

Naša Slovenija je lepa, ljudje so večinoma prijazni, moramo se pa še naučiti, da smo turistična dežela. Malo več prijaznosti in kulture pozdravljanja bo treba. Celotna primorska je svetlobna leta pred ostalimi regijami. O napredku svoje poti sem se vedno prepričala, ko so se spremenile registrske tablice na avtomobilih. Najprej MS, nato MB, CE, KR, LJ, PO in na koncu končno KP! Še danes, ko se peljem skozi Slovenijo po avtocesti, ne morem verjeti,

da sem bila zmožna takega podviga. Slovenijo sem spoznala s čisto druge perspektive, našla ogromno lepote in prijaznih ljudi. Pa peš se lahko pride marsikam. Verjemite, pot pod noge in čas se ustavi. Hoja človeka prisili, da hodi v sedanjosti, in to je najboljša meditacija ter odklop od tega našega norega tempa.

Če koga zanima kaj več o poti, me lahko kontaktira in rade volje pomagam z nasveti. Za vse dogodivščine v teh 15 dneh pešačenja čez Slovenijo je premalo prostora. Izgubila sem se v hribih nad Žičko kartuzijo, vsa blatna sem pristala med kravami in električnim pastirjem, stopila sem na modrasa na Krasu, trepetala pred divjimi prašiči, ko sem pravzaprav slišala domače, in še ... Zabavno je bilo! Vabljeni, da tudi vi svoje poletje preživite malo drugače.

Na koncu pa še zahvala moji družini za vso podporo, Maji iz Podrečja za tople domove na poti in Vesni s Krasa, da me je »zvela« čez kraške hribe, župniku Ivanu Vodebu za duhovno podporo ter seveda čudoviti knjigi Alkimist avtorja Paula Coelho, ki je pred dvajsetimi leti v meni prebudila sanje o Caminu.

Vanja Maher

VESELE POČITNICE 2020 KLJUB VIRUSU USPEŠNO ZAKLJUČENE

Počitniško varstvo je teklo 7 tednov, udeležilo pa se ga je skupno 212 otrok.

Kljub najbolj noremu in nepredvidljivemu letu 2020, ko smo že vsi mislili, da s poletnim varstvom za otroke ne bo nič, smo ga uspešno in brez enega samega zapleta pripeljali do konca.

Tudi letos je poletno varstvo za svoje mlade občane subvencionirala Občina Duplek in s to lepo gesto razbremenila starše, ki so še posebej v teh čudnih časih potrebovali pomoč. Za dobro in zanesljivo izvedbo je poskrbel Svizec šport, ki ga veliko otrok pozna predvsem po tem, da skrbi za šport predšolskih otrok v različnih občinah. Varstvo za otroke je tudi letos trajalo 7 tednov, od 6. julija 2020 do 21. avgusta 2020, na voljo pa je bilo 40 mest tedensko v prvih dveh tednih in 30 mest v ostalih tednih. Kljub nepredvidljivim razmeram so se skoraj vsa mesta zapolnila, večina že v juniju.

Varstvo je bilo organizirano od 7. ure zjutraj do 16. ure popoldan, po predhodnem dogovoru pa tudi od 6. ure zjutraj do 16:30 ure popoldan. Tako je letos svoje počitnice aktivno preživljalo skupaj 212 otrok, ki so se v povprečju varstva udeležili za 3 tedne, nekateri pa tudi več. Prevladovala je spet športna nota, ni pa manjkalo ostalih družabnih vsebin, ki so dopolnile dnevni program.

Seveda so tudi za poletno varstvo veljala bistveno drugačna pravila in varnostna priporočila kot prejšnja leta. Tako v letošnjem programu ni bilo nekaterih zelo priljubljenih vsebin, kot so na primer kopalni dan na Mariborskem otoku, »pižama party«, kjer otroci v šoli prespijo noč s četrтка na petek, ter petkovo medobčinsko športno druženje z otroki iz drugih občin. Tudi sodelovanja

Na pohodu do gramoznice

V Pustolovskem parku Vurberk

Foto vse: Svizec šport

Veselite na kolesih

z lokalnimi društvi skoraj ni bilo, saj smo se morali obnašati odgovorno in paziti tudi na starejše občane, ki bi jim druženje z otroki predstavljalo povečano tveganje za zdravje.

Kljub trenutnim razmeram in vsem omejitvam smo do-

kazali, da kjer je volja, je tudi pot, in ponovno staršem omogočili varstvo otrok, otrokom pa popestrili počitnice. Se vidimo prihodnje leto, mi se že veselimo!

*Vid Kajnih
Svizec šport*

KORONA JESEN V KNJIŽNICI DUPEK

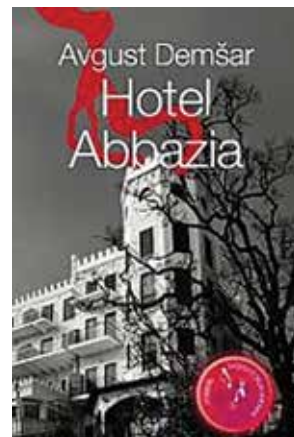
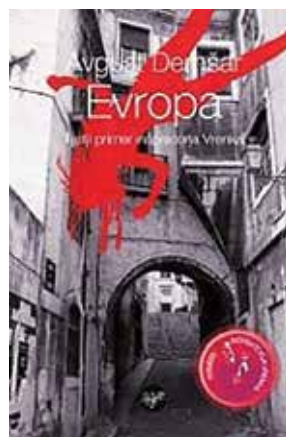
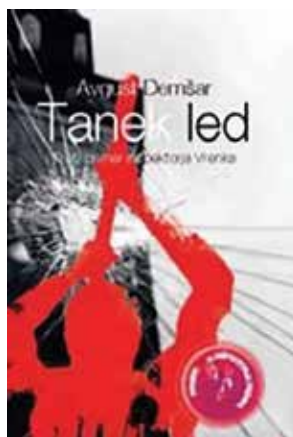
Cenjene bralce Dupleških novic bi rada seznanila z nekaterimi spremembami, ki nam jih je prinesla letošnja jesen.

Za začetek: odpiralni čas Knjižnice Duplek ostaja enak kot že vrsto let. V ponedeljek, torek in sredo smo odprti za izposajo od 13h do 19h, ob petkih pa dopoldan od 10h

Avgust Demšar

do 15h. V četrtek je knjižnica za izposajo zaprta. Obiskovalci lahko prihajate v knjižnico brez vnaprejšnje najave in imate prost dostop do gradiva, upoštevati pa morate navodila, ki jih daje NIJZ, in trenutna so taka, da morate v knjižnici, ki je zaprt prostor, nositi masko in si razkužiti roke ob prihodu, za kar je z naše strani poskrbljeno, maske

Foto: internet

Udeleženci zeliščarskega krožka Irene Lenič Foto: Katja Lenič Šalamun

pa morate prinesiti s seboj. V kolikor je v knjižnici gneča, pazite tudi na medsebojno razdaljo. Dokler ne bo drugače določeno, prosimo vse obiskovalce, da se držite teh pravil.

Večja sprememba pa je nastala pri naših prireditvenih dejavnostih, ki jih zaradi zahtev NIJZ ne moremo več izvajati v knjižnici, ker imamo premalo prostora. Do nadaljnjega tako v Knjižnici Duplek ne bomo izvajali rednih pravljčnih ur za otroke in prav tako ne prireditev za odrasle, kot so predavanja in literarni večeri. Takoj ko bo mogoče, pa bomo s prireditvami nadaljevali. S šolami se bomo za sodelovanje dogovarjali za vsak primer posebej, kako bi izpeljali bibliopedagoško uro, recimo za projekt Rastem s knjigo. Bomo pa pripravili skupen projekt Večer poezije in mladosti tako kot vsako leto nekje konec novembra ali v začetku decembra, saj ga izvajamo na šoli, kjer je dovolj prostora.

Pomladi bomo gostili Avgusta Demšarja

Smo pa za literarne večere našli novo rešitev. Za 10. november smo imeli dogovorjen obisk mariborskega pisca

detektivskih romanov, Avgusta Demšarja, ki ga bomo predstavili na pomlad, ko bomo lahko posedali zunaj in po možnosti brez mask. Zahteve za izpeljavo notranje prireditve so namreč takšne, da se je raje ne bomo lotevali. Smo se pa za sodelovanje dogovorili z gostiščem Valerija, ki ima v toplejših mescih odprt vrt za goste, in z veseljem so pristali na sodelovanje. Poleg tega bo možno med prireditvijo naročiti tudi pijačo, kar v knjižnici ni mogoče. Ker je gostišče Valerija samo nekaj korakov stran od knjižnice, je to idealna rešitev za vse udeležene. Tako se bomo s priljubljenim pisateljem, ki ima vedno več navdušenih bralcev, družili v pomladnih dneh in verjamem, da bo ta sprememba za vse dobrodošla. Vas pa vabim, da spoznate njegovega kriminalističnega inšpektorja Vrenka, ki nazadnje reši vsak, še tako zapleten primer. Nastaja pa že nova knjiga, ki bo izšla naslednje leto. Če iščete branje za sprostitev ob mrzlih zimskih večerih ali kje na dopustu, so romani Avgusta Demšarja prava izbira. Po njih tudi snemajo TV nadaljevanko.

Kljub vsemu pa vse aktivnosti iz naslova prireditev ne bodo zamrle. Še naprej bomo imeli razstave in v oktobru se bo s svojimi izdelki ponovno predstavil Zeliščarski krožek Irene Lenič, ki je čez poletje pridno nabiral zelišča. Udeleženci bodo predstavili izdelke, ki so nastali v sklopu letošnje delavnice. Da so se poleg pridnega dela tudi dobro imeli in zabavali, je razvidno iz spodnjih fotografij. Naj ob tej priložnosti povabim vse ustvarjalce v občini Duplek, da pridete v Knjižnico Duplek, si ogledate, kakšne možnosti vam nudi prostor, in se dogovorite za razstavo svojih del ali izdelkov. Pridite in se dogovorite. Takšne bodo najverjetneje stvari do novega leta, potem pa kot pravi pesem, saj po novem letu boljše bo. Če imate kakšno vprašanje, pokličite na našo telefonsko številko (02) 630 07 60 ali nas obiščite v času izposoje. Tukaj smo za vas.

*Tatjana Jamnik Pocajt,
vodja Knjižnice Duplek*

ŠPORT IN REKREACIJA

OSTANITE NARAVNI

Ko je gibanje tvoj zakaj in tvoj zato – za zdrav um in telo.

Dajanje, prejemanje, človeški odnosi. To je tisto, kar šteje, šport pa je ob vsem tem gotovo neke vrste terapija. Ne stane veliko, vsaj osnoven ne. Pojdite na zrak, hodi-te, tecite, če ste na tek pripravljeni. Zadihajte s polnimi pljuči, naredite nekaj za svojo dušo, zase. V sebi moramo imeti zdravo mero tekmovalnosti, ampak nikakor ne smemo biti hudobni. Do drugih in do sebe. Sliši se preprosto, a ni.

Ampak kaj je v življenju sploh preprosto?

Ostanite močni. Fit in natrenirani. V novem desetletju v svoji najboljši formi doslej. Tudi mentalno. Ne sledite množici tako brezglavo kot tekači na skupinskih tekih, ki se ne glede na formo zaletavo poženejo s starta! Vsak ima svoj tempo v življenju, pazite, da se zaradi tega, ker skušate loviti tempo ostalih in se neprestano primerjate, ne »skurite« in tako izgubite sebe! Ostanite čim bolj naravni! Hvala za zdravnike in lepoto industrijo, ogromno nam pomagajo! Ampak to, da počasi postajamo kloni in si ljudi ne moreš več niti zapomniti, ker so si vsi podobni, brez posebnosti, to je pa rahlo bizarno! Kakšna strija in guba več ne pomenita, da ste za odstrel.

Ni nujno, da ste všečni. Za vsako ceno. Lepota je v očeh opazovalca, tako da nekaterim ne boste nikoli všeč, kar je v bistvu dobro, ker se dela selekcija. Takih nočete v svojih bližini.

Ne bodite tako resni in "zategnjeni". Živi mrtveci. Brez energije. Ni vse ravna črta. Ni vse megla in sivina.

Ko pridejo prelomnice in hude preizkušnje, boste hote

Postani najboljša verzija samega sebe

Foto: Lidija Muršec

ali nehote delali vse mogoče analize za nazaj. Dovolite si trpeti. Dovolite si biti krhki in žalostni. Dovolite si, da se za trenutek izgubite, padete na tla in tam obstanete. A enkrat je dovolj. Ne samoobtožujte se, vse se zgodi z namenom, pa čeprav je v tistem trenutku to težko verjeti! Treba se je pobrati. Korak za korakom iti naprej. Se veseliti čisto majhnih zmag, ki vas bodo popeljale ven iz »zosa«. Verjemite in zmogli boste.

Jutri je ... nov dan.

Bodimo hvaležni, če bomo v vsem tem tudi mi.

Hvaležen, ker vztrajate z mano na mojih vadbah, treningih in pri jedilnikih!

Na rednih vadbah CROSS FIT, TABATA WORKOUT in na funkcionalni HI/LO aerobni vadbi se nam lahko pridružite vsak torek in četrtek ob 20.30 v prostorih večnamenske dvorane v Spodnjem Dupleku (»Baraka«), kjer boste lahko trenirali tudi v jesenskih mesecih brez omejitev!

Bine ŠTRUCL,

licenciran prehranski svetovalec in osebni trener

Moč, vzdržljivost, gibljivost - segmenti odličnega treninga naših vadečih članov Bini Akademije

Foto: Bine Štručl

KJE SO TISTE STEZICE, KI SO VČASIH BILE?

To je naslov vodnika po šentjakovski Jakobovi poti od Slovenske vasi do Trsta.

Pot se začne v Slovenski vasi, ki leži ob meji s Hrvaško v bližini mednarodnega prehoda Obrežje, konča pa se v Trstu. Že lansko leto je bil zastavljen plan, da letos prehodimo drugi del slovenske Jakobove poti, a tokrat malo v drugačni zasedbi.

Na pot smo se podali 5. avgusta 2020, bili smo trije dobro uhojeni pohodniki: mož Vili, prijatelj Tomaž in jaz. Na začetek poti nas je zapeljala prijateljica Martina. Pot je zelo dobro označena z rumenimi školjkami, vodnik pa je dodatek z opisi dnevnih etap, ki so razdeljene na devet dni. Na dan je potrebno prehoditi od 25 do 44 km. V devetih dneh smo prehodili 305 km in premagali 7739 višinskih metrov.

Prvi dan smo kljub rahlemu dežju prišli že do Kostanjevice na Krki (Slovenske Benetke). Mesto leži na umetnem otoku, ki ga obliva Krka in jo čuvata sveti Jakob in sveti Miklavž. Pot smo nadaljevali do Novega mesta, Gombišč, Ivančne Gorice, Stične, Police, Ljubljane, Ljubljanskega barja, Vrhniko, Logatca, Predjame, Razdrtega, Podnanosa, Štjaka, Avberja, Repentabora, Opčin in v Trst. To so le večji kraji, skozi katere so nas vodile rumene školjke ali rumene puščice. V vsakem kraju smo izvedeli ali videli kaj novega. Nisem še slišala in mislim, da marsikdo ne ve za dolenski Lurd pri Šentjerneju, imenovan tudi Novi Lurd, da imamo v Vipavski dolini v Podragi Ulico ljubezni in še bi lahko naštevala.

Dvakrat smo se tudi nahajali na območju medveda. Prijazni domačini so nas opozarjali, da moramo biti v gozdu glasni. Po kakšnem kozarčku cvička ali domačega žganja to sploh ni bila težava.

Da je bila pot vsak dan raznolika, je bilo tudi naše prenočevanje iz dneva v dan različno. Za spanje smo izbirali zelo različne nastanitve – od gostilne, dolenske zidanice, zavetišča za romarje, pa kmečki turizem ali zasebne sobe. V Ljubljani pa nas je razvajala hčerka Jerneja. Rekla je, da romar ne potrka vsak dan na vrata in da je to velika čast. Hvala ti!

Po prihodu v Trst je bila naša pot zaključena in zastavljen plan za drugo leto, da prehodimo še svetovišarsko vejo, ki poteka iz Ljubljane čez Gorenjsko na Višarje.

Letos je že dvajset let Društva prijateljev poti svetega Jakoba v Sloveniji. Izjemne zasluge za raziskovanje romanj naših prednikov, romarske poti po Sloveniji, njenega označevanja poti in romarske kulture nasploh imata zakonca Marjeta in Metodij Rigler iz Ljubljane.

Z veliko hvaležnostjo!

Marija, Vili, Tomaž

Na mejnem prehodu Obrežje

Pred cerkvijo sv Jakoba v Trstu

Pri predjamskem gradu

KARATE – NAJBOLJŠE ZA VAŠEGA OTROKA

UNESCO (Organizacija Združenih narodov za izobraževanje, znanost in kulturo) meni, da je športna disciplina karate najboljši trening za otroke in mlade od 4. do 21. leta starosti in najboljša vadba v vsaki starosti.

Karate je in vedno bo umetnost samoobrambe, ne agresije. Vse se začne in konča s priklonom. Za pravega učenca je karate vez med duševno in fizično disciplino, skozi katero spoznava vrednosti tega športa, kot sta spoštovanje in vztrajnost. Mojstru karateja pomeni obvladovanje samega sebe toliko kot obvladovanje različnih tehnik. Je odlična šola za oblikovanje osebnosti, ker zahteva med spopadom izredne intelektualne in čustvene obremenitve, ki jih ne najdemo v nobenem drugem športu. Napor zahteva neverjetno odločnost ter obvladovanje strahu in tudi delovanje pod stresom. Z redno vadbo karateja dosežemo notranji mir in lažje obvladujemo stresne situacije, kar pride prav pri reševanju vsakdanjih izzivov, ki nam jih ponuja življenje.

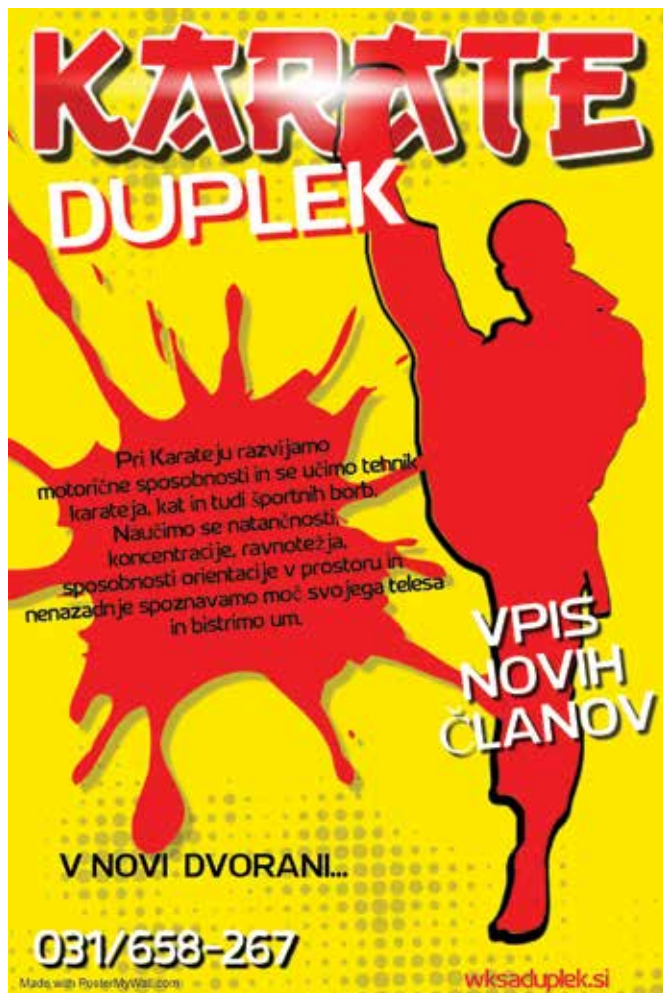
Tudi IOC (Mednarodni olimpijski komite) meni, da je eden izmed najpopolnejših športov, ki spodbuja vrednote prijateljstva, sodelovanja, spoštovanja in prizadevanja za izboljšanje.

VPIS V TEČAJ KARATEJA

Karate klub WKSA Duplek vabi k vpisu tečaja karateja vse, ki so stari 6 let ali več. Vpis poteka vse leto na naših treningih v telovadnici, ki bo v času objave že v novi večnamenski dvorani. Več lahko izveste na spletni strani Karate kluba WKSA Duplek www.wksaduplek.si. S skupinsko vadbo otroci razvijajo motorične sposobnosti in se učijo tehnik karateja, kat in tudi športnih borb. Naučijo se natančnosti, koncentracije, ravnotežja, sposobnosti orientacije v prostoru in nenazadnje spoznavajo moč svojega telesa in bistrijo um. Pridi in treniraj z nami tudi ti.

*Matej Verbošt,
trener*

Vpis v Karate tečaj

Foto: Matej Verbošt

USPEHI NAŠIH TEKMOVALCEV NA DRŽAVNEM PRVENSTVU V JUDU

Tilen Mulec državni podprvak v kategoriji mlajših kadetov, Tajda Senekovič tretja med članicami

V Mariboru je 12. in 13. septembra potekalo državno prvenstvo v dveh starostnih kategorijah. Najprej so se pomerili mlajši kadeti in kadetinja do 16 let, naslednji dan pa so na blazine stopili člani in članice ter se borili za naslove državnih prvakov.

Med mlajšimi kadeti so naš klub zastopali Matic Letonja (60 kg), Nik Kerle (66 kg), Anej Stres (73 kg) in Tilen Mulec (81 kg). Najbolje se je odrezal Tilen Mulec, ki je v zelo neodločenem izidu v finalu na koncu osvojil 2. mesto in naslov državnega podprvaka za leto 2020. Tik pod zmagovalnimi stopničkami je na 5. mestu pristal Anej, ki je prikazal odlične borbe in bi z malo več sreče lahko osvojil tudi kolajno. V borbi za 3. mesto je najprej povedel z metom, nato pa žal obležal v končnem prijemu. Matic in Nik sta tokrat ostala brez uvrstitve. Fantje so prikazali zelo dobre borbe, naslednjič pa lahko morda pričakujemo kakšno medaljo več.

Državno prvenstvo kadete in kadetnje do 16 let: Tilen Mulec, 2. mesto do 81 kg

Državno prvenstvo za člane in članice: Tajda Senekovič, 3. mesto - 70 kg
Foto: arhiv Judo klub

Med člani in članicami sta nastopila Tajda Senekovič (70 kg) in Staš Kokotovič (66 kg). Tajda je zopet pokazala, da je prava borka. V borbi za kolajno je kljub manjši poškodbi, ki jo je staknila med borbo, obdržala prednost wazarija in osvojila 3. mesto! Staš je prav tako prikazal odlične borbe; v borbi za 3. mesto je najprej vrgel na wazari, tik pred koncem pa storil napako, ki ga je stala kolajne. Na koncu je osvojil 5. mesto, prav tako odličen rezultat za prvi nastop na članskem državnem prvenstvu.

Čestitke vsem borcem in gremo naprej!

Kristina Vršič

IZ DEJAVNOSTI DRUŠTEV

VINOGRADNIKI OCENILI SVOJA VINA

Ocenjenih je bilo 48 vzorcev, vinogradniki pa so zanje prejeli zlata ali srebrna priznanja.

Kljub posebnim okoliščinam in drugačnim razmeram je društvo VVTD Trta pod posebnimi pogoji organiziralo ocenjevanje vin letnika 2019. Ocenjevalno komisijo je vodila Simona Hauptman, člani pa so bili Milivoj Trstenjak, Borut Pulko, Sebastijan Rojs in Tadej Rebernišek. Ocenjevanje je potekalo na TK Slanič v Žikarjah. Ocenjevanje je bilo sicer odprtega tipa, vendar je bilo letos

prisotnih nekaj manj vinogradnikov zaradi zagotavljanja navodil NIJZ. Vinogradniki so na ocenjevanje prinesli 48 vzorcev in zanje prejeli zlata ali srebrna priznanja, kljub znanju in izkušnosti v kletarjenju pa se zgodi, da je kakšen vzorec izločen. Tako je bilo tudi letos. Za pravilne izračune je letos ponovno poskrbela prizadevna kmetijska svetovalka na območju občine Duplek Katarina Kresnik, vse pa je potekalo pod nadzorom predsednika društva Milana Simoniča.

Katarina Kresnik, ki je skrbela za izračun ocen, ter člani komisije: dr. Borut Pulko, Milivoj Trstenjak, predsednica komisije Simona Hauptman in Tadej Rebernišek.

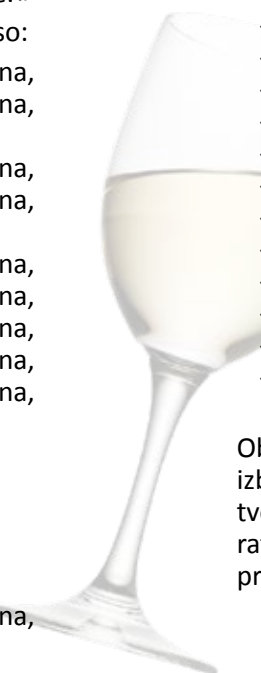
Foto: Ivo Glonar

In zakaj so ocenjevanja tako pomembna in jih organizirajo pravzaprav vsa vinogradniška društva tako na društvenih nivojih kot kasneje na višjih nivojih (npr. Prerez vinorodne dežele Podravje idr.)? Tadeja Vodovnik Plevnik, specialistka za vinogradništvo pri KGZ Maribor, je povedala: »Na vinorodnih območjih je vino dobrina, ki poleg gospodarskega učinka pridelovalcu in kraju lahko daje tudi dobro ime, kar pa omogoča le dobro in prepoznavno vino, ki ga je potrebno predstaviti javnosti. Tega se močno zavedajo vinogradniki in kletarji. Tudi vina letnika 2019 so dosegla visoko povprečno oceno, kar uvršča vinogradnike in kletarje VVTD Trta v sam vrh ocenjevanj v vinorodni deželi Podravje.«

Prejemniki zlatih in srebrnih priznanj so:

- Milan Simonič zvrst	srebrna,
- Ivo Glonar zvrst	srebrna,
- Franc Sužnik zvrst	zlata,
- Zdenko Gajser zvrst	srebrna,
- Vinko Beber zvrst	srebrna,
- Marjan Lorenci zvrst	zlata,
- Oton Pavalec zvrst	srebrna,
- Boštjan Štefanec zvrst	srebrna,
- Peter Zajc zvrst	srebrna,
- Sebastijan Rojs zvrst	srebrna,
- Ivan Škofič zvrst	srebrna,
- Branko Škof laški rizling	zlata,
- Matej Slanič laški rizling	zlata,
- Bojan Pravdič laški rizling	zlata,
- Milan Simonič laški rizling	zlata,
- Stanko Kurnik laški rizling	zlata,
- Franc Perko laški rizling	zlata,
- Ivan Škofič laški rizling	srebrna,
- Branko Škof beli pinot	zlata,

- Marko Šebart chardonnay	zlata,
- Milan KOKOL chardonnay	zlata,
- Alojz Vogrin kerner	zlata,
- Miran Brezner kerner	zlata,
- Matej Slanič renski rizling	zlata,
- Anton Slanič renski rizling	zlata,
- Stanko Kurnik renski rizling	zlata,
- Alojz Toplak renski rizling	zlata,
- Stanko Kurnik sauvignon	zlata,
- Alojz Paluc sauvignon	zlata,
- Marko Šebart sauvignon	zlata,
- Milan Kokol sauvignon	srebrna,
- Anton Slanič traminec	zlata,
- Davorin Mesarec muškat otonel	srebrna,
- Branko Škof rumeni muškat	zlata,
- Anton Slanič rumeni muškat	srebrna,
- Bojan Pravdič rumeni muškat	srebrna,
- Milan Simonič rumeni muškat	zlata,
- Stanko Kurnik rumeni muškat	zlata,
- Borut Pulko rumeni muškat	zlata,
- Sebastijan Rojs rumeni muškat	zlata,
- Stanko Kurnik beli pinot, pozna trgatev,	zlata,
- Stanko Kurnik traminec, pozna trgatev,	zlata,
- Borut Pulko renski rizling, pozna trgatev,	zlata,
- VVTD modra kavčina (potomka)	srebrna.

Ob tej priliki je bilo skupaj z županom Mitjo Horvatom izbrano tudi protokolarno vino Občine Duplek. Razglasitve in podelitve še ni bilo, bosta pa vsekakor potekali takrat, ko bodo pogoji za to ugodni. Upravni odbor planira prireditve v okviru martinovanja v Koreni na prostem.

Marjana Glonar

POLETNO DRUŽENJE KOLESARJEV DRUŠTVA OLDTAJMER DUPLEK

Dobro je, če lahko svojo ljubiteljsko strast nekje izraziš in se družiš z enako mislečimi ljudmi, kar nam v društvu Oldtajmer Duplek zagotovo dobro uspeva.

27. junij je bil krasen sončen dan, ko smo se zbrali na našem placu v zavetju zelenih krošenj.

Dobre volje ni manjkalo, ko smo popili kavico in se sprehodili med starodobnimi kolesi. Izmenjali smo izkušnje in načrtali trase vožnje po dupleški občini. Še skupinska fotografija in predsednik sekcije kolesarjev Vinko Weingerl nam je zaželel srečno ter varno vožnjo. Seveda nas je pozdravil tudi starosta društva Milan Šamec, nato pa smo se odpeljali proti Zg. Dupleku. Pri Joci v Wake parku Dooplek smo se odžejali in pot nas je peljala skozi Polutke, ki ležijo med krajinskim parkom Kamenščak (Štamberg) in leno vijočo se reko Dravo. Navdihujoč pogled na s soncem obsijan breg in iskrečo se Dravo med obdelanimi polji nas je pripeljal do meje z občino Maribor. Ujeli smo trenutek blaženega miru ob vodi. Mir in žvrgolenje ptic v krošnjah dreves pobožata dušo. Tu in tam so nas izza ograj z nasmehi ali mahanjem pozdravili domačini. Kaj več potrebuje človek, ki zna začutiti čar narave in stisk prijateljeve roke? Mislim, da je to največje bogastvo.

Otvoritev sanitarij na društvu Oldtimerjev

Čakalo pa nas je presenečenje. Pripravila nam ga je družina Weingerl, ki živi ob poti, po kateri smo se vračali. To je družina našega predsednika Vinka. Vsi so zagreti ljubitelji stare kulturne dediščine. Ata, mama, sin, snaha in seveda vnukinja Zala, ki nas redno spremlja na naših

Spet se nas je zbrala lepa množica ljubiteljev starih koles.

Vse foto: Gregor Weingerl

vožnjah s svojim kolesom in ji rečemo kar naša Zala. Torej se tudi mladi vključujejo v naše vrste.

Na čudovitem vrtu so nas pričakali razstavljeni starodobniki, in sicer: Citroen – spaček, letnik 82, Zastava 750 – fičo, letnik 63, in moped Tomos Colibri, letnik 62, pa seveda nekaj starodobnih koles. Pričakala pa nas je tudi lepo pogrnjena miza z dobrotami, ki jih je pripravil ženski del družine (punce, štrudl je bil odličen). Odigrali smo tri družabne igre – vleko vrvi, pikado in metanje predmeta v vedro. Hvala, Weingerlovi.

Pot nas je vodila (Za bregami) do turistične kmetije Žnidarič, kjer so nam pripravili tako južino s pečenim odojkom, da si ga moral poskusiti, tudi če nisi bil lačen. Za angelčke nahraniti. Pa kot se ve, zraven so ponudili kozareček rujnega (domača pridelava). Hvala vam, Žnidaričevi, za čudovito pogostitev. Kar nikamor se nam ni mudilo. Še skupinski posnetek z gospodarji in slovo.

Nato smo se odpeljali v varno zavetje društva. V dobrem vzdušju je naše druženje še kar trajalo. Ko je začelo kruliti v želodčkih, sta za naše dobro počutje poskrbela društvena kuharja Maks Donko in Jože Zupanič, ki sta

Nadebudne Oldtimerke

nam pripravila okusno kotlovino. Če se je kdo odpravil lačen proti domu, si je sam kriv. Hvala vama, fanta!

Kljub stresnemu času smo preživeli čudovit dan. Všeč mi je misel Toneta Pavčka, ki pravi: »Sreča je srečati prave ljudi, ki v tebi pustijo dobre sledi.«

Jaz sem jih srečala.

Cvetka Kaisersberger

Hvala družini Žnidarič za nepozabno pogostitev

»OLDIJI« V PODZEMLJU TAMA

Julija letos nas je naš član Boris pozitivno presenetil z izjemno zanimivo ekskurzijo.

Juhuhu, želja se mi je izpolnila. Člani društva Oldtajmer Duplek smo si ogledali skrivnostni svet približno 15 metrov pod zemljo. Da, to so rovi pod nekdanjo Tovarno avtomobilov Maribor (TAM), ki so jih odprli za ogled ob 70. obletnici TAM-a. Verjetno ga ni Slovenca, ki ne bi poznal nekoga, ki je nekoč delal v TAM-u. V najboljših časih je ta mariborski ponos zaposloval do 9000 ljudi, tudi ogromno naših občanov. Tovornjaki in avtobusi z znanim logotipom TAM so bili poznani po celem svetu. Biti tamovec je bilo vedno povezano s kančkom ponosa.

Prijazno nas je sprejela vodička Jana Voršič. Razložila nam je varnostne ukrepe (zaščita na glavi, svetilka, maska na nosu in varnostna razdalja, topla oblačila in vodo-odporni čevlji). V podzemlju je konstantna temperatura 14 stopinj in seveda je tudi precej mokro in vlažno.

Jana nam je opisala zgodovino nastanka teh podzemnih labirintov, ki jih je dal zgraditi Hitler leta 1944. Tovarno so pričeli graditi takoj po okupaciji 1941. Zaradi bojazni pred bombardiranjem zaveznikov, ki so v začetku leta 1944 že napadli Maribor, in ker je bil tarča tudi nekdanji TAM, ki se je takrat imenoval Tovarna letalskih delov Štajerska (Luftfahrtwerke Steiermark), so proizvodnjo selili v podzemlje. Na 8500 kvadratnih metrih podzemlja se je odvijal proces izdelave letalskih delov in motorjev znamke Junkers vse do konca vojne. Delovni proces je potekal v treh izmenah. Delavci so tam spodaj praktično živeli in delali.

Napočil je trenutek, ko smo se po 90 stopnicah spustili v hladno temo. Naši koraki so odmevali po mokrih betonskih tleh. Slišala se je razlaga vodičke in nemo smo korakali za njo. Nekako smo vsak po svoje podoživeli tisti čas. 3,5 kilometrov je teh hladnih rogov, kjer se je spalo, jedlo in delalo med vojno. Strogo prepovedano je bilo govoriti o dogajanju tam spodaj, in seveda kaznivo.

V sklopu vodenega ogleda smo obiskali fotografsko razstavo o dogajanju tistega časa. Videli smo projekcijo o nastanku, vzponu, razcvetu in propadu starega TAM-a ter film o današnji Coni Tezno.

Očitno se je zgodba dotaknila vseh. Nič kaj zgovorni nismo bili. Vsak je bil zatopljen v svoje misli, in ko smo se

povzpeli nazaj v sedanost, nas je zunaj pričakal krasen sončen dan. Hvala, Boris.

Cvetka Kaisersberger

Udeleženci ogleda zbirke Tovarne letalskih motorjev v TAM-u (od leta 1942 do osvoboditve del koncerna »VDR« iz Frankfurta na Maini)

Arhivski podatki o gradnji tovarne

Letalski vijak – propeler – simbol proizvodnje tovarne

Proizvodnja sklopov za vojne programe in delovna knjižica zaposlenih

ZA SREČO NA CESTI

Tradicionalni blagoslov starodobnikov pred pričetkom sezone

Člani kluba ljubiteljev starih motornih vozil Deda Kafer klub Maribor Brezje s sedežem na Dupleški cesti 335 A, Dogoše, 2000 Maribor, se vsako leto pred pričetkom sezone voženj udeležijo blagoslova svojih starih vozil za srečno vožnjo čez leto. Blagoslov podeli domači župnik, srečanje pa izkoristijo tudi za krajšo panoramsko vožnjo po krajih občine in za zaključek z druženjem na pikniku.

DKK Klub je pred dvema desetletjema in pol na področju ohranjanja starodobnih vozil in motorjev v teh krajih zavoral ledino. Vizionarska odločitev takratnih entuziastov, da je treba bogastvo preteklosti ohraniti ... DKK je bil prvi klub v teh krajih. Člani dobro sodelujejo z Občino Duplek in s sorodnimi društvi po Sloveniji, predvsem po letnem koledarju SVS. Članstvo prihaja iz domačih krajev in tudi širše okolice. V DKK je včlanjeno tudi PGD Pobrežje, društvo pa šteje okoli 160 članov. Društvo jim nudi pomoč pri urejanju dokumentacije za stara vozila.

Blagoslov vozil (običajno na Krištofovo nedeljo): Sveti zakramental – blagoslov starodobnih vozil je članom DKK letos podelil domači župnik Ivan Vodeb iz Župnije Sv. Martin pri Vurberku, Dvorjane. Slovesnost se je odvijala na površini za parkiranje pred Župnijsko cerkvijo Sv. Martina v Dvorjanah.

Iz nagovora župnika Ivana Vodeba:

Po priprošnji (skupni prosilni molitvi) še nagovor in želje župnika Ivana Vodeba za varno vožnjo skozi leto

Foto: Franc Fras

Udeleženci blagoslova

»Bratje in sestre, danes si več ne moremo predstavljati življenja brez prometnih sredstev. Dan za dnem jih uporabljamo, saj z njihovo pomočjo prihajamo v službo, obiskujemo sorodnike in prijatelje, spoznavamo druge kraje, občudujemo naravo in rešujemo življenja. Gotovo je prav, da ta sredstva blagoslovimo, da se z blagoslovom Bogu zanje zahvaljujemo in ga obenem prosimo, naj nas varuje. Blagoslovljeno prometno sredstvo (avto) naj bo znamenje, da nas Bog spremlja na vsakem koraku in da smemo vedno računati na njegovo pomoč.«

Priprošnja je, naj vozniki svoje stare avtomobile prav uporabljajo, da bodo varno prevozili kilometre, naj bodo na poti vedno solidarni in si med seboj pomagajo ter naj svoja vozila uporabljajo tako, da z njimi čim manj obremenjujejo okolje!

Podelitev blagoslova

Foto: Fras Franc

Panoramska vožnja

Očarljivi starodobniki med ljudmi vzbudijo navdušenje vedno, ko se pojavijo na cestah. Ljudje za hip ustavijo korak, da bi občudovali stare lepotce. Mnogim, predvsem starejšim, obudijo spomine na podobna vozila, ki so jih pred desetletji posedovali in vozili tudi sami ... Avtomobili »oldtimer« so praviloma starejši od 30 let, kar je povezano s stroški obnove, restavriranja in predvsem skrbnega vzdrževanja ves čas, da ostanejo v dobri »tehnični« kondiciji (cestnoprometni predpisi se zaostrejejo, prepovedi – uvajajo se vstopne cone v mestna jedra ...),

Foto: Franc Fras

lastniki zato z veseljem predstavijo svoj dolgoletni trud in delo javnosti. Udeležujejo se srečanj, nekateri se preizkusijo tudi v spretnostnih in hitrostnih vožnjah na poligonih. Prava priložnost za predstavitev pa so in ostajajo panoramske vožnje!

Za zaključek je sledilo druženje – društveni piknik z dobrotami z žara na prostoru pri Božu Kolariču v Zg. Dupleku. V sproščenem vzdušju je beseda nanesa na program dela društva za 2020, cilje in želje, ki jih še želijo uresničiti. Razvijejo se tudi zanimive »tehnične debate«, ko želi vsak ljubitelj stare tehnike povedati kaj dobrega o svojem jeklenem konjičku, s katerimi se rad identificira. Skrbno obnovljena vozila so v ponos lastnikom!

Osebna izpoved enega od udeležencev ob blagoslovu: »V naši družini smo končno prišli do starodobnega vozila ... Srečni smo in sedaj potrebujemo le še srečo – blagoslov za srečno vožnjo!«

Društvo se zahvaljuje farnemu župniku g. Ivanu Vodebu za opravljeni blagoslov, sponzorju in gostitelju prostora za srečanje Božu Kolariču, gasilcem PGD Pobrežje in motoristom za spremstvo in varovanje na panoramski vožnji ter vsem ostalim, ki so prispevali k temu, da je srečanje dobro uspelo.

Poslanstvo kluba DKK je ohranjanje tehnične in kulturne dediščine, h kateremu so se zavezali ob ustanovitvi. Vo-dilo, ki klub vodi uspešno naprej!

Franc Fras

PRVOMAJSKI POHOD NA GRMADO, KI TO NI BIL

Naslov je takšen, ker smo morali ob minulem prazniku, 1. maju, ostati doma – seveda nam ga je zagodla korona.

A se člani Turističnega društva Vurberk ne predamo kar tako. Pa smo rekli, naj bo pohod 25. junija z njim pa po-

častimo še naš državni praznik, rojstni dan naše prelepe Slovenije.

Nič kaj prijetno vreme nas ni prebudilo na praznični dan, oblaki, dež in ogromno telefonskih klicev. Bo pohod, ne bo pohoda, pri nas dežuje, pri nas je nevihta. Dober glas

Prvi pohodniki so že na Vurberku.

Člani TD Vurberk in podžupan David Kumer

o kvalitetno organiziranem tradicionalnem pohodu na Grmado, ki ga že od leta 2004 pripravljamo člani TD Vurberk, pa je razlog, ki na Vurberk privabi veliko pohodnikov, zato smo člani društva tudi letos vztrajali in kljub vsem težavam, ki nas to leto tarejo, pripravili pohod v zadovoljstvo vseh udeležencev in nas organizatorjev, članov TD Vurberk.

Po pozdravu, voščilu ob prazniku in izrečni dobrodošlici Davida Kumra, dupleškega podžupana, in predsednika društva Ivana Žižka so se pohodniki (bilo jih je okoli 100, na kar smo zelo ponosni) – tako starejši kot mlajši, družine z otroki, vsi seveda ljubitelji narave – odpravili na 9,3 kilometra dolgo pot, ki poteka od gradu Vurberk, kjer je tudi cilj, po cesti in gozdnih poteh okoliških krajev.

Ob plačilu prijavnine so pohodniki prejeli kontrolni kartonček, potrditi so ga morali na treh kontrolnih točkah, kjer so se lahko okrepčali. Med pohodom udeleženci obiščejo tudi dve najvišji točki: najvišji vrh Mestne občine Ptuj (Dolgi kamen) in najvišji vrh osrednjih Slovenskih goric Grmado z nadmorsko višino 462 metrov. Na kontrolni točki Dolgi kamen pohodnike vsako leto pričaka naš član Maks Gajšek z degustacijo njegovih res odličnih vin, ki jih vedno ponudi z zvrhano mero dobre volje, na poti pa obiščejo tudi atelje našega slikarja, Marjana Špinglerja, nepogrešljivega člana TD Vurberk in predsednika likovne sekcije TD Vurberk. Ob prihodu na cilj sta pohodnike čakala topla malica in spominsko darilo. Letos je bila to majica z napisom pohoda in simboli po-

Naš Maks pripravlja degustacijo.

Vse foto: arhiv TD Vurberk

kroviteljev. Seveda pa je po malici sledilo še druženje in veseli smo bili, da je z nami ostal tudi naš podžupan David Kumer, ki je iskreno pohvalil delo članov TD Vurberk.

Positivna energija ter pohvale pohodnikov za organizacijo pohoda so zagotovilo, da bo pohod potekal tudi prihodnje leto, in verjamemo, da nam ga bo uspelo organizirati 1. maja 2021, seveda brez spremljevalke »korone«.

Člani Turističnega društva Vurberk smo trdno odločeni, da pohod spet organiziramo in vas že danes vabimo: nasvidenje in dobrodošli na prvomajskem pohodu na Grmado 2021.

Violeta Vogrinec

KLETAR SIMBOLIČNO NAMESTIL KLOPOTEC

Kletar Bojan Pravdič

Postavljanje klopotca je tudi v naših krajih že tradicionalno. Konec avgusta, ko godujeta Ana in Jakob, prva jesenska godovnjaka, vinogradniki že vedo, kako bodo obrodile njihove trte, ki jih že obletavajo škorci in druge ptice, ki jim bodo zrele grozdne jagode zelo teknile.

Da bi pregnali te male požrešneže, vinogradniki v vinogradih postavijo klopotce. Letos je bilo zaradi posebnih okoliščin postavljanje nekoliko drugačno. Postavitve so potekale v ožjih družinskih krogih v posameznih vinogradih. Kljub temu se je kletar Bojan Pravdič odločil, da v prisotnosti članov upravnega in nadzornega odbora društva simbolično namesti klopotec na brajde, kjer rastejo potomke potomk Stare trte pred dvorano v Koreni.

Marjana GLONAR

Člani VVTA ob postavitvi klopotca

Vse foto: Ivo Glonar

UGODNE LEGE IN VELIKO ZNANJA

Vinogradniško, vinarsko, turistično društvo Korena – nosilec razvoja vinogradništva občine Duplek

Vinogradništvo daje Sloveniji s svojimi slikovitimi vinogradi značilen videz in z mnogimi dejavnostmi vpliva na širši družbeni razvoj, še posebno na strmih območjih, kjer nobena druga pridelava ne omogoča podobnih gospodarskih učinkov.

Vinogradniška društva so pomembni braniki ohranitve in promotorji nadaljnega razvoja našega slovenskega vinogradništva.

Za območje delovanja Vinogradniškega, vinarskega, turističnega društva Korena (VVTD) Korena so tako kot za ostala vinorodna območja značilne reliefna razgibanost, pokrajinska slikovitost in izjemna pridelovalna pestrost. Po sortnem sestavu in po pridelavi kakovostnih vin je to pridelovalno območje povsem primerljivo z najboljšimi vinogradniškimi območji štajerskega vinorodnega okoliša, je pa zaradi strmega reliefa manj naklonjeno strnjeni strojni vinogradniški obdelavi. Ob redkih velikih obstaja še veliko malih in po svojih pridelovalnih značilnostih enkratnih vinogradov, ki jih sedaj še obdeluje večje število trti predanih tržnih in ljubiteljskih vinogradnikov.

V VVTD Korena se že vrsto let vključujejo in s tem povezujejo tako mali ljubiteljski kot tudi večji tržni vinogradniki zato, da bi lahko skupaj dosegli več dolgoročnih ciljev. Ob druženju in povezovanju v skupnem vinorodnem območju, kjer je pomembna pripadnost kraju, tradiciji in kulturi, je vse bolj izrazita tudi zavest, da lahko le sami ustvarimo pogoje za razvoj in urejenost kraja ter za nadaljnji gospodarski razvoj, ki vse bolj vključuje razvoj turizma, ponudbe in direktnega trženja na domu. Tako postane pomen vinogradniškega društva širši, saj

je vse bolj prostor sodelovanja, ustvarjalnosti in zadovoljstva tako za vinogradnike kot ostale, ob tem pa uspešno vključuje skrb za širši gospodarski razvoj celotnega območja. Temeljni pogoj uspešnosti vinogradniškega društva je v tem, da so vključeni vinogradniki vedno bolj strokovno usposobljeni in da pridelujejo vedno bolj kakovostna vina, ki so vedno bolj razpoznavna in se tudi bolje prodajajo. Za doseganje tega cilja pa sta odločilna znanje in nenehno izobraževanje, ki ga redno izvaja Specialistična služba za vinogradništvo in vinarstvo Kmetijskega zavoda Maribor.

Pomembno je nenehno izobraževanje

V vinogradniškem izobraževalnem delu dajemo poudarek na tehnologijo stabilne pridelave dolgoletnega kakovostnega pridelka grozdja priznanih in tržno zanimivih sort, ki se začne z določitvijo prave lege in odločitvijo za pravo sorto ter se nadaljuje z uspešno pripravo tal, strokovno pravilnim sajenjem, skrbno nego do rodnosti in temeljito oskrbo v času rodnosti. V vinarskem delu pa vključujemo posebnosti tehnoloških postopkov pri pripravi na trgatve, nato pa redna srečanja na praktičnih delavnicah glede nege mošta in vina.

Vrhunec letnega celokupnega dela v vinogradih in kletih predstavlja ocenitev vin vsakega vinskega letnika na letnem društvenem ocenjevanju. Strokovna ocenitev vin številnih pridelovalcev je tisti pomembni podatek, ki pridelovalnemu območju skozi daljše obdobje zagotavlja pravo vrednotenje in stopnjo pridelovalne kakovosti (priznana geografsko poreklo), vinskim letnikom primerjavo, vinogradnikom pa ob novih spoznanjih tudi nadaljnje usmeritve. Na društvenem ocenjevanju

K urejenosti podeželja veliko doprinesejo lepo urejeni vinogradi.

Foto: Ivo Glonar

najprej pridelovalci pridejo do ugotovitve kakovosti, nato do primerjave s svojimi sosedi in tudi konkurenti, praviloma pa je pomen ocenjevanja vin v osebni rasti vsakega v ocenjevanje vključenega vinogradnika, saj se ob primerjavah vin lahko vsak zamisli nad svojim vinom in si ob tem začrta smer in nove cilje za svoje bodoče vinogradniško delo.

Območje delovanja VVTD Korena se ponaša z razgibanimi in slikovitimi vinskimi goricami, kjer se na sončnih legah prepleta veliko različnih preprostih in za nas običajnih dejavnikov, ki v sodobnem času postajajo vse bolj odločilni za uspešno in najhitreje rastočo svetovno gospodarsko panogo – turizem. Čudovito vinorodno območje z izjemnimi naravnimi posebnostmi (npr. plitvimi studenci žive vode na vrhovih Korene), urejena kulturna vinogradniška krajina, žive kleti z bogastvom raznolikih in dobrih vin, ob tem pa veliko dobre volje, pristnega veselja, prizadevnosti, mnogih znanj in tradicionalne ter ponosne navezanosti.

Vsem tem običajnim danostim je potrebno dodati dodano vrednost v obliki razvoja dopolnilnih dejavnosti in ustvarjanja nove vrednosti v novih inovativnih oblikah zagotavljanja novih delovnih mest na vinogradniških kmetijah na podeželju. Ob tem je potrebno sodelovati in skupno razvijati vitalno podeželje z uvajanjem mnogih primerov dobrih praks, kjer ob spontanem in nostalgичnem načinu dosedanjega razvoja uvajamo živ celostni in trajnostni razvoj, ko obstoječe mišljenje: »Nič se na kmetiji (podeželju) ne izplača,« zamenjamo z: »Na kmetiji (podeželju) se vse izplača.«

Spremenjene potrošniške navade, navade pivcev nove generacije in pričakovanja turistov, kar se tiče turističnih nastanitvenih zmogljivosti, nakazujejo predvsem na področju turizma na podeželju potrebo po razvijanju individualnih zgodb in razvoju nemasovnega individualnega turizma. Glede na nova dejstva, do katerih smo pospešeno prišli tudi z dobrimi ukrepi vlade in s podporo z vavčerji, so to usmeritve tako za stroko kot tudi za kmetije, da začnemo pospešeno in bolj optimistično razmišljati o razvoju edinstvenih, inovativnih zgodb ter krepitvi trženja pridelkov in izdelkov s kmetij z jasno »masno bilanco«, popolno sledljivostjo in vpogledom potrošnikov v tehnološko-proizvodni proces. Prav vsaka kriza in vojna sta skozi preteklo zgodovino za seboj potegnili določene pozitivne strateške premike in odločitve, zato je prav, da bolj odgovorno in strateško razmišljamo, kje so še neizkoriščene priložnosti in možnosti dodane vrednosti prav vsake posamezne (vinogradniške) kmetije, ki bodo dolgoročno zagotavljale delovna mesta ter dvignile prepoznavnost posameznih regij in celotne Slovenije kot vinsko-turistične destinacije.

*Simona Hauptman in Roman Štabuc
Specialistična služba za vinogradništvo
KGZS – Zavod Maribor*

KO RK DVORJANE

Čas neumorno beži ne glede na covid-19, zato članice RK DVORJANE rade izkoristimo čas, da se lahko družimo, poklepetamo, izmenjamo probleme na terenu ali pa se odpravimo na krajši izlet.

V pomladanskem času smo se odpravile na izlet na Roglo in se s stolpa naužile čudovitega pogleda po naši pokrajini, v poletnem času pa smo obiskale Mariborsko Pohorje. Smo prostovoljke in humanitarke, zato smo s

seboj povabile invalidno osebo Nežiko Krepek, nekoč občanko občine Duplek.

Uživamo ob vsakem trenutku, zato želimo, da bi tudi naši občani.

Vse lepo in ostanimo zdravi!

*Marina Toplak, predsednica
KO RK Dvorjane*

Na kosilu pri Smogavcu

Foto: Marina Toplak

Članice KORK Dvorjane na razglednem stolpu na Rogli Foto: Darja Rajko

PRESENEČENJE, NIKOLI POZABLJENO

Res, dogajajo se čudeži. Prijateljica in članica KORK Dvorjane Irena me je poklicala, da pripravlja zame presenečenje. Poskrbela je za prevoz, domačo malico na poti in kavico (pecivo je prispevala Olga) na Pohorju.

Seveda meni ni bilo ničesar povedano. Prav tako sem se razveselila ostalih članic, med njimi tudi sošolke Albine. Druženje nas je popeljalo z žičnico na Pohorje. Velika zahvala gre članici Jožici, ki nam je častila karte, našim slavljenkam (Ireni, Darji in Olgi) pa za vse ostalo. Končale smo s prijetnim druženjem in kosilom pod Pohorjem. Posebna zahvala gre tudi Nadi, ki mi je bila odlična spremljevalka pri hoji.

Vse lepo prehitro mine. Ostale so slike, lepi spomini in v srcu čutim, da se mi to lepo presenečenje morda kdaj spet ponovi. Hvala vsem in vsaki posebej.

Nežka Krepek

Na izletu na Pohorje

Foto: Milena Milošević

OD POTOMKE DO POTOMKE

Zadišalo je po zrelem grozdju, škarje so zapele in trgatve so se začele. Prišel je čas, ko vinogradnik pobira sadove celoletnega truda in dela, potrga pridelek, ki je letos resnično obilen, in se iz vinograda preseli v klet, kjer ga čaka drugi del zahtevnega opravila, to je kletarjenje, sledi pa še tretji del, prodaja vina.

Tudi člani VVTD Trta so opravili že tradicionalno trgatve od potomke do potomke. Tradicionalno so se zbrali pri potomki Franca Perka. Letos je bogat pridelek svoje potomke prispeval tudi Alojz Vogrin. Pot je skupina nadaljevala k potomki Alojza Paluca, nato k potomkam, ki rastejo pri cerkvi sv. Barbare in za katere skrbi Borut Pulko, k potomkam pred dvorano v Koreni, ki so pod skrbništvom kletarja Bojana Pravdiča, in potem še proti Žikarcam, kjer za potomko skrbijo Anton in Matej

Slanič, Stanko Kurnik in Branko Škof, zato ni čudno, da je tudi ta trta dala bogat pridelek. Trgačem sta se pridružila vinska kraljica Barbara Štifter in župan Mitja Horvat. Zaključek trgatve je bil pri častnem kletarju Stanku Kurniku. Predsednik društva je pred pričetkom čestital kraljici za srečen dogodek, rojstvo princa in mladega vinogradnika, Borutu Pulku za osebni praznik, abraham, in kletarju Bojanu za 60 let. Žal pa se je pred nedavnim od nas za vedno poslovil član društva Jože Romih.

Marijana Glonar

Pri trgatvi potomke pri cerkvi sv. Barbare so se skrbniku Borutu Pulku poleg članov društva pridružili vinska kraljica Barbara Štifter, kletar Bojan Pravdič, diakon Janez Kurnik in župnik Martin Bezgovšek.

*Pri Palucu
Vse foto: Ivo Glonar*

MEDNARODNA LIKOVNA KOLONIJA DUPLEK ART 11 DOBRO USPELA

Duplek Art 11 je v organizaciji društva LHD RAY & CO – Rajko Ferk potekala v dveh delih.

Prvi del je bil 5., 6. in 7. julija, na njem pa je sodelovalo 20 umetnic in umetnikov iz Avstrije, Hrvaške, Nepala, Kube in Bolgarije, ki imajo stalno prebivališče v Sloveniji. Zaradi epidemije novega koronavirusa je prireditev letos minila brez umetnikov iz Poljske, Ukrajine, Češke, Slovaške, BiH, Srbije in Hrvaške.

Udeleženci kolonije – prvi del

Sodelovali so Jožica Zorko Hofmueller, Birman Shrestha, Alberto Copello, Diana Milakieva, Miran Kotnik, Kaja Lukač, Mojca Lovrec, Snežana Petrović Sudarić, Maksimiljan Sternad Milč, Dragan Podovac, Janja Jozelj, Zdravko Kokanović Koki, Srečko Mesarec, Igor Sitar, Katja Kovše, Jožica Vake, Srečko Romih, izvrstni akvarelisti Franc Golob, Jasminka Čižić in Milenko Kovačević.

Prvi dan sem organiziral izlet na grad Vurberk, kjer nam je Violeta Vogrinec iz Turističnega društva Vurberk odlično predstavila zgodovino gradu. Sledil je ogled trenutne razstave v Domu kulture Dvorjane.

Slika na gradu Vurberk z Violeto Vogrinec

Drugi dan je bil delaven, večer pa nam je popestrila rock skupina Rock GALLERY.

Tretji dan smo ustvarjali še pozno popoldan, nato pa je sledila podelitev priznanj.

Kot je povedal Rajko Ferk, ki je mednarodno likovno kolonijo organiziral skupaj s soprogo Ireno, so tokrat gostili

odlične akvareliste: Jasminko Čižić iz Ljubljane, Franca Goloba iz Nove Gorice, Milenka Kovačevića iz Maribora ter kiparja Radoslava Rajka Novosela iz Hrvaške in Igorja Sitarja iz Slovenije.

Po končanem prvem delu so se pojavili pomisleki, kako izpeljati še drugi del kolonije, saj se je situacija iz dneva v dan spreminjala. Na srečo se je vse izteklo tako, kot je bilo planirano.

Drugi del Duplek Arta je uspel, a v nekoliko okrnjeni zasedbi

»Duplek Art 11 – 2. del pa je potekal od četrтка, 13. avgusta, do nedelje, 16. avgusta. Predviden je bil za umetnike iz tujine, ki se v prvem delu niso mogli udeležiti, in v upanju, da bo korona izvenela do tega datuma. A žal se letos ni uspelo udeležiti slikarkam in slikarjem iz Poljske, Ukrajine, Češke, Slovaške, BiH, Srbije in Hrvaške,« je pojasnil Ferk in dodal, da se je minuli petek opoldan zbrala družina in so pričeli z ustvarjanjem.

Drugi del ekipe

»Zelo smo bili razočarani, ker se naš stari udeleženec Duplek Art kolonij Radoslav Rajko Novosel iz Varaždina ni mogel udeležiti, saj mu na slovenskem mejnem prehodu niso dovolili prečkanja državne meje, četudi je imel uradno vabilo z dokazom nastanitve v hotelu Vila Emei. Srečo je poskusil še na mejnem prehodu Ormož, kjer so zahtevali potrdilo o izvidu za covid-19,« je razložil Ferk.

Slikar Zdravko Červ – Grad Vurberk

Prvič bi sodelovala še kiparka Tajda Jug, a je bila dva dni pred pričetkom kolonije v stiku z osebo, ki je bila okužena s koronavirusom. »Ker nismo želeli tvegati, je Tajda ustvarjala od doma,« dodaja Ferk. »Iz 'mednarodnega' smo pripravili 'medgeneracijsko' kiparsko-slikarsko kolonijo. Najstarejši udeleženec je star 78 let in najmlajši 15 let,« pristavi Ferk. Tako je Tajda napravila skulpturo, ki bo na ogled v drugem delu razstave v Domu kulture Dvorjane. Na podoben način sodelujeta umetnika iz BIH, Hazim Talić in Hiba Alajbegović Mustafić, ki se kolonije nista mogla udeležiti, sta pa po pošti poslala akvarele.

Z glino so kiparili Jože Tonig, Igor Sitar in Zdravko Kokačnovič Koki, ki je bil tudi uradni fotograf kolonije. Rezbarila sta Franc in Irena Ekart, slikanje z zemljo na juto je opravil Miran Kotnik. Debitanta sta bila Lucas Alberto Copello in Rudi Razboršek. Sodelovali so še Marjan Pintar, Srečko Mesarec, Zala Meklav, Alberto Luis Copello ter nepogrešljiv slikar in mentor Birman Shrestha.

Posebno umetnino je ustvaril tudi Vlado Cencel, ki je z motorno žago v dnevu in pol iz 400-kilogramskega orehovega hloda izdelal skulpturo orla.

Lesena skulptura Vlada Cencela

Doslej gostili umetnike iz 24 držav

Ferk, ki se je »podpisal« pod še eno uspešno organizirano likovno kolonijo, pa že zre v prihodnost. »V času, v katerem živimo, je skoraj nemogoče kaj predvideti, tudi tega ne, če bomo naslednje leto še lahko organizirali mednarodne kolonije v takšnem obsegu,« je poudaril Ferk in dodal, da so doslej gostili umetnike iz 24 držav.

Organizator mednarodnih likovnih kolonij, slikar in pisec aforizmov Rajko Ferk, je v petek, 11. septembra 2020, v Medgeneracijskem centru Duplek DANica postavil razstavo – polovico umetniških del iz kolonije Duplek Art 11.

Ob otvoritvi razstave je Ferk zadovoljno ugotavljal: »Vse nas je presenetila pandemija, vendar smo kot načrtovano izpeljali mednarodno likovno kolonijo Duplek Art, sicer razmeram primerno – v dveh delih. V prvem delu smo gostili umetnike iz Slovenije in tuje državljane – umetnike, ki živijo v Sloveniji. Poudarek je bil na akvarelistih, ki so ustvarjali vrhunška likovna dela. Edina, ki sta v zadnjem hipu imela še možnost prehoda v Slovenijo, sta bila udeleženca kolonije iz Hrvaške in Avstrije. Drugi del v avgustu pa je bil kiparsko-slikarski del kolonije. Kiparji so ustvarjali v lesu in glini. Žal priznani kipar Novosel iz Hrvaške ni imel več možnosti za prestop državne meje.«

Zaradi omejitev koronavirusa so bili na razstavo v Dvorjane povabljeni le avtorji umetniških del z letošnje kolonije. Razstava bo na ogled mesec dni in ogledali si jo bodo lahko predvsem koristniki medgeneracijskega centra ter učenci osnovnih šol občine Duplek. V upanju na zajezeitev pandemije bodo umetnine na ogled še na drugih lokacijah po Sloveniji.

Letošnja mednarodna likovna kolonija in sedaj razstava v Dvorjanah sta dokaz predvsem vztrajnosti organizatorja in slikarja Ferka ter tega, da je ob upoštevanju omejitev zaradi koronavirusa kulturne dogodke kljub vsemu mogoče uspešno izpeljati. Kultura krepi duha – še posebej v kriznih časih.

Franc Fras

NASVETI, PRIPOROČILA

SEPTEMBER IN NOVI ZAČETKI

S septembrom se začne nova sezona, pa naj bo kakršnakoli že – ali šolska ali poslovna ali osebna, gibalna ...

Tudi v mojem gibalnem templju LA VITAS se je gibalna sezona že začela. September je mesec novih začetkov, novih spoznanj, novih prizadevanj. Tako se lahko najdemo na točki, ko se malce izgubimo, saj nam je mogoče preveč vsega naenkrat – za

spoznati ali narediti ... Tako je zelo pomembno, da ostajamo umirjeni znotraj sebe in z notranjim mirom jadramo skozi to razburljivo obdobje.

Septembra se vse začne na novo, šolarji vstopijo skozi nova, 'višja' šolska vrata in so sigurno kar malce vznemirjeni glede vsega, kaj jih čaka v novem šolskem letu. Za nekatere je lahko prav to obdobje stresno, saj niso kos vsem spremembam, ki se kar naenkrat zgrnejo na njih. Tako v tem jesenskem času tudi hitro odgovorijo s slabim počutjem in kakšnim prehodnim prehladom ...

Tudi odrasli se počutimo zelo podobno. Počitnice in dopusti so mimo. Te lahkotne poletne vibracije so nas božale kar premalo časa, to bi se vsi strinjali, kajne? In kar naenkrat pademo na realna tla, v september. V nove obveznosti in hitenja in naglice vsepovsod, lovimo pravočasne prihode in odhode ... vam je znano, kajne? Seveda, ker želimo sebi in svojim šolarjem najboljše, se kaj hitro še bolj zapletemo v stres, saj si zadamo preveč

stvari naenkrat in seveda bi radi imeli vse popolno in super in tako se še dodatno obremenimo po nepotrebnem ... z dodatnimi obveznostmi in nalagami, da bo vse popolno in odlično.

Pa ste se kdaj vprašali, kaj je popolno? Ali sploh obstaja popolno? Ali bo dodatna dejavnost otroku prinesla radost ali utrujenost in nezadovoljstvo? Ali bomo mi zadovoljeni in notranje srečni, če si bomo naložili neskončno obveznosti in strmeli k izpolnjevanju le-teh?

Kaj nas sploh osrečuje? Kaj nas zadovoljuje? Kaj nam prinese osebno pristno zadovoljstvo?

Kaj nam prinese notranji mir in ravnovesje, notranjo harmonijo?

To so zelo pomembna vprašanja, ki vam odprejo vrata do vaše notranje resnice. Če si resnično odgovorite iskreno na ta vprašanja, boste sigurno dobili tudi iskrene odgovore o sebi. Samo prisluhniti si morate in seveda ta notranji glas tudi upoštevati. No, pa smo prišli do točke, na kateri se nas večina zatakne in pade na izpitu, kajne? Poslušati samega sebe in svoje želje in potrebe ... Ponavadi kar preslišimo ta svoj notranji glas, ker so nam pomembnejši drugi, in tako gremo vedno preko sebe, da zadovoljimo druge, na sebe pa potem vedno ali pozabimo ali nimamo časa ali smo preutrujeni ali nas zopet ženejo prioritete drugih ...

Ste se že kdaj vprašali: Kje sem pa jaz?

Na katero mesto uvrščam sebe?

In potem, ko si odgovorite, spoznate, da so vsi po vrsti pred vami in ste po možnosti vedno na zadnjem mestu.

Zakaj se postavljate na zadnje mesto?

Zaradi občutka krivde ali ker ste tako naučeni? Ponavadi imamo zakoreninjene vzorce, ki nam v takih situacijah kažejo, da jih moramo predruščiti in izpustiti iz svojega življenja, saj nam kaj prida ne pomagajo v življenju, kajne? Da se postavljamo na zadnje mesto in vedno najprej vse postorimo za druge ter na koncu šele zase, če slučajno ostane kaj časa ...

Kaj mislite, vam to prinaša osebno zadovoljstvo in notranji mir?

Ali vas izčrpa in ste iz dneva v dan vedno bolj utrujeni, nervozni, slabe volje, brez energije, brez volje, hitro vzkipljivi, brezkompromisni, na koncu vam gre že vsaka malenkost na živce in vam je odveč.

Kako mislite, da potem s tako energijo vplivate najprej nase in posledično na svojo okolico in svoje najbližje? Pozitivno?

Retorično vprašanje z bogatim spoznanjem. Če ne boste vi najprej poskrbeli za sebe in za svoje dobro počutje ter si brez slabe vesti vzeli čas zase, ne boste mogli pozitivno in z ljubeznijo funkcionirati v življenju. Najprej se morate sprejeti takšni, kot ste, in če vam kaj ni všeč, enostavno spremenite videz ali vedenje ali kake navade. Ko poskrbite najprej za sebe in ste vi zadovoljni ter polni energije, je tudi svet okoli vas na enaki vibraciji, in vse to lahko mirno delite med svoje najdražje in tako vse steče v pra-

vo smer ... brez stresa in naglice, umirjeno in tako, kot vam je namenjeno v vaše najvišje dobro.

Zato vas pozivam, da imejte radi najprej sebe, nahranite najprej sebe in svojega duha – zelo pomembno! – kajti če bo vaša duša nahranjena, bo vse steklo v pravo smer, življenje se vam bo odvijalo v pravo smer, srečevali boste prave ljudi, imeli boste čudovite odprte in iskrene odnose, polne ljubezni in spoštovanja. Seveda morate najprej vse te vrednote imeti sami, jih čutiti v sebi in jih tudi vibrirati navzven, drugače ne boste pritegnili vsega tega obilja k sebi. Zato je tako pomembno, da se spoznavamo, se poslušamo, se upoštevamo, in ko nam nekaj ne funkcionira, to tudi predruščimo ... da delamo na sebi in se spreminjamo na boljše.

To je ključ do našega vsestranskega uspeha. Ko opazite, da norite in izgublimate živce, se zato ustavite, zadihajte s celim telesom in se popolnoma umirite ter se samo vprašajte: Zakaj norim? Zakaj sem ponovno v tem stanju? Ali mi je to potrebno? Prispeva to k mojemu napredku ali me energijsko izčrpa?

Iskreno si odgovorite in spremenite situacijo na boljše. Premislite, kaj vam resnično služi in je prav, da ohranite v svojem življenju, in česa se je potrebno znebiti. Torej, kaj vas v življenju bremeni? In to, kar vas obremenjuje, enostavno predruščite in spremenite delovanje tako, da bo za vas najboljše in lahkotnejše.

Pomembno je, da v življenju delate samo to, kar vas veseli in polni z energijo. Vem, da imamo vsi tudi kakšno manj dobrodošla opravila v življenju (pospravljanje je recimo eno tako zelo popularno, kajne?), ki jih pač nujno moramo opravljati, ker so del našega življenja in seveda tudi prispevajo k boljšemu bivanju.

Pa vendar, če se jim ne moremo ogniti, jih sprejmimo kot del svojega življenja in jih vseeno delajmo z lahkotnostjo; s tem se znebimo težkih energij v sebi, ki nastajajo, ko delamo nekaj z muko, s čimer nas bremenijo tudi takrat, ko je že zdavnaj vse mimo. Če se te težke energije kopičijo leta in leta v nas, lahko pride tudi do bolezenskega stanja. Prisluhnite sebi in svojemu srcu ter negujte sebe in svojo dušo, tako boste zaživeli polno življenje in vaši najdražji ter tudi ostala okolica bodo imeli dobrobit od vas, ki vam bo vedno večkrat povrnjena.

Želim vam radostne in mirne jesenske dni.

Ne pozabite nase in na svoje telo in dušo!

Hvala za zaupanje,

Mojca Ribič, lavitas.si

V SPOMIN

SLOVO OD JOŽETA ROMIHA

Bolezen je pretrgala nit življenja našemu dolgoletnemu članu in podpredsedniku Društva upokojencev Duplek Jožetu Romihu.

Bil je dobrega srca, vedno je rad pomagal. S seboj je nosil nasmeh in dobro voljo, bil je zgled marsikomu. Bil je resen in vesten. Čeprav je imel še mnogo drugih zadolžitev, se je redno vključeval v aktivnosti društva. Svoje delo je dobro opravljal.

Ni ga več, izgubil je boj s kruto boleznijo, a bo njegov lik ostal za vedno z nami.

Dragi Jože!

Mirno sanjaj, sladko spi, v naših srcih za vedno si.

Člani in članice DU Duplek.

*Marinka Čučko,
predsednica DU Duplek*

V SLOVO NAŠI BEBI

Še zmeraj vidimo tvoj obraz, slišimo tvoj glas, še korak nam je znan, ko se sprašujemo zaman, zakaj te več ni? Le spomin na tvoj smeh v nas še živi, v nas še živi ...

V svojih z modrostjo napolnjenih 78-ih letih je za vedno zatisnila oči naša draga Beba Lendero. S svojo močjo, vztrajnostjo ter neizmerno količino pozitivne energije se je naša telovadka Beba za večno zapisala v spomin družbi telovadk Društva upokojencev Duplek ter MGC DA-Nica Duplek. Ura telovadbe je hitreje minila, še posebej, ko nas je Beba nesebično bodrila s svojimi šalami, dobro voljo, pozitivno naravnostjo, mladostjo ter seveda nepozabnim smehom, ki sedaj odzvanja med angeli. Hvala ti za vse trenutke, ki si jih preživela z nami.

Nikoli te ne bomo pozabili, temveč te bomo za zmeraj ohranili v srcu!

Tvoje prijateljice telovadke

ŽALOSTNI ZARADI IZGUBE BRIGITE VINCETIČ

Z žalostjo v srcu smo v tem že tako ali tako turobnem obdobju koronavirusa z vsemi restrikcijami in prepovedmi izvedeli, da smo izgubili še svojo zvesto članico Brigito Vincetič. Več kot 20 let je bila redna članica že predhodnega društva trimark v Zg. Dupleku. Ko smo začeli s Šolo zdravja, se nam je pridružila tudi ona.

Brigito sem poznala še iz tistih časov, ko sva se vsakodnevno drenjali na avtobusu, ki nas je v sredini petdesetih let vozil v šolo. Mi, ki smo vstopili v Zg. Dupleku, smo še dobili prostor na avtobusu, Brigita, ki je vstopila v Dogošah, pa je včasih tudi ostala na postaji ...

Po mnogih letih, ki so naju odnesla na različne konce sveta, sem jo ponovno srečala, tokrat v Zg. Dupleku, kjer si je ustvarila družino. Življenje jo je težko preizkušalo, a svojo pozitivno naravo je obdržala do konca. Nikoli ne bomo pozabili njenega sodelovanja na naših družabnih srečanjih, kjer se je vedno izkazala s svojimi izvirnimi nastopi.

Kako zelo je bila privržena naši Šoli zdravja, najbolj potrjuje dejstvo, da se nam je rada pridružila tudi samo kot gledalka, ko ji zahrbtna bolezen ni več dopuščala, da bi z nami aktivno telovadila.

Draga Brigita, v naših mislih si še vsako jutro pri naši telovadbi!

Sonja Černič Lagerwall

Brigita na praznovanju Kresne noči 2018 (skrajno desno) Foto: Ivanka Bratuša

POROČILI SO SE

Najtoplejši letni čas je obdobje sproščujočega razvajanja in ustvarjanja spominov. Spomine so ustvarili tudi pari, ki so v tem času sklenili zakonsko zvezo. Poročili so se: Iris Rojko in Denis Vidovič, Katja Kamin in Mišel Črnčec, Andreja Radivoj in Tine Šalamun ter Zlatka Kralj in Boris Murko.

Čeprav so se poletni dnevi že zaključili, so mladoporočenci na začetku novih skupnih poti in dosežkov. Ob tem jim želimo veliko razumevanja in srečnih trenutkov.

Monika Kokol

Boris Murko in Zlatka Kralj

Denis Vidovič in Iris Rojko

Tine Šalamun in Andreja Radivoj

Mišel Črnčec in Katja Kamin

Člani PGD Dvorjane z mladoporočencema

Foto: Grega Neuwirt

Poročil se je član PGD Marko Ostojič

V soboto, 12. 9. 2020, sta se poročila član PGD Dvorjane Marko Ostojič in njegova izbranka Karmen. Kot je že tradicija, so gasilci pripravili »mauto«.

Iskrene čestitke mladoporočencema. Želimo jima veliko lepih trenutkov na njuni skupni življenjski poti.

Lea Blatnik

MLADI DOPISNIK

**Pozdravljeni, dragi bralci
Mladega dopisnika!**

*Prijazne besede so lahko kratke in lahkotne, a njihov odmev je neskončen.
(Mati Tereza)*

Minilo je poletje in ponovno smo se vrnili v šolske klopi. Čeprav so razmere drugačne in težje, kot smo jih bili vajeni, moramo razmišljati pozitivno ter najti srečo in veselje v drobnih rečeh. Morda vas bodo razvedrila prav dela naših učencev.

Vse dobro vam želimo novi uredniki Mladega dopisnika!

**Tia Horvat Zupančič, Alina Lilek in Sara Poštrak iz OŠ Duplek, Tajda Žižek in Tilen Poštrak iz OŠ Korena
ter mentorici Maja Ferk in Darinka Mulaosmanović.**

POUK V GOZDU

V sredo, 15. septembra 2020, smo se učenci 7.a v času ure naravoslovja z učiteljem Brankom in učiteljico Majo odpravili v gozd.

Ob prihodu v šolo smo imeli nekaj minut časa. Medtem smo se pogovarjali in poslušali glasbo. Ob začetku prve ure je po nas prišel učitelj Branko in

nam rekel, naj se preobujemo in počakamo pred vhom. Nato je prišla še učiteljica Maja in skupaj smo se odpravili v gozd. Ob vseh drevesih, pri katerih smo se ustavili, nam je učitelj Branko povedal veliko novega in zanimivega. Zraven smo si zapisovali podatke, ki so se nam zdeli pomembni, ter v zvezke narisali plodove ali liste dreves. Nekaj listov smo lahko tudi zalepili v zvezke. Pripetila se nam je tudi smešna prigodica. Na poti

Delo na terenu je bilo zabavno in poučno.

Foto: Maja Ferk

Povezali smo se z naravo.
Foto: Branko Krajnc

Nasmejan 7.a

Foto: Maja Ferk

do gozda smo naleteli na električnega pastirja. Zaradi naše varnosti je učitelj najprej sam preveril, ali je vključen. Že ga je odstranjeval, ko je naš sošolec našel boljšo in varnejšo pot. Seveda smo pot nadaljevali po njej. Ob prihodu v gozd smo poiskali vsak svoje drevo in ga objeli. Učitelj nam je predstavil še nekaj gozdnih rastlin, nato pa smo se hitro odpravili proti šoli, saj nas je priganjal čas.

Tak način učenja mi je ljubši, saj sem na svežem zraku in raziskujem, kakor pa da sedim v šolskih klopih, ki me ne motivirajo dovolj. Ti dve šolski uri sta minili hitro, pa vendar je bilo zanimivo in poučno.

Taja Horvat Zupančič, 7.a OŠ Duplek

OŠ DUPLEK V SEPTEMBRU

Počitnice so se končale, učenci smo se vrnili v šolske klopi. Poletje je bilo dolgo in kratko hkrati. Kljub virusu verjamem, da bo tudi to leto eno izmed nepozabnih.

Maske so postale del našega vsakdana.

Spremembe na OŠ Duplek

Vse foto: Karin Ludvik

Na Osnovni šoli Duplek se držimo pravil ter ohranjamo dobro voljo. Preskrbljeni smo z razkužili, maskami in vsem, kar spada zraven. Dosledno upoštevamo vsa navodila za preprečevanje širjenja covid-19 (do vstopa v razred nosimo zaščitne maske, redno si umivamo roke in

jih razkužujemo). Vsak razred ima svojo učilnico in se ne selimo, kot je to bilo v preteklem šolskem letu. Učitelji in učenci imamo nalogo, da ohranjamo čistočo miz z razkuževanjem. Vsi učenci in učitelji si želimo, da bi celotno šolsko leto preživeli v šolskih klopih in da šolanje ne bi potekalo na daljavo.

Vse zgoraj naštetu pa ni edina novost pri nas. Ko smo se po počitnicah vrnili v šolo, nas je razveselil pogled na dvorano ob šoli. Pričakala nas je velika in moderna dvorana, ki bo kmalu pripravljena za uporabo.

Vsi že nestrpnost pričakujemo otvoritev, saj je v njej velika športna telovadnica, ki smo jo zares potrebovali.

Karin Ludvik, 8.b OŠ Duplek

SPOMINI NA KARANTENO

Vsi vemo, da karantena ni najprivlačnejša izkušnja za nikogar izmed nas. V vsaki stvari pa lahko vedno najdemo nekaj dobrega, zato smo sošolce in sošolke povprašale o njihovih lepih trenutkih v karanteni.

Larisa K.: Najbolj mi je bilo všeč, da je moja babica dobila psa, saj sem kljub prepovedi druženja imela nekoga za igro.

Tajana K.: Všeč mi je bilo, da smo si lahko sami razporedili čas delanja naloge za šolo.

Leonit G.: Rad sem preživel čas z družino. Imel sem tudi čas, da se bolje naučim slovensko.

Mark J.: Imel sem čas, da sem si preuredil urnik, veliko časa pa sem tudi preživel z družino.

Nives P.: Všeč mi je bilo, da sem več časa preživela z družino in svojim psom. Dela v spletni učilnici sem se hitro navadila, vendar mi je manjkala stik z učitelji.

Amaja K.: Ugotovila sem, da so mi med tem časom socialna omrežja zelo koristila, saj sem se lažje povezala s sošolci in sošolkami.

Kaja M.: Všeč mi je bilo, da sem lahko dolgo spala in da sem pridobila veliko novih računalniških spretnosti.

Lili M.: Všeč sta mi bila mir in tišina, saj sem se lahko bolj osredotočila na naloge in učenje.

Miha E.: Ugotovil sem, da sem rad sam. Všeč mi je bilo, da sem imel precej prostega časa in sem lahko cel dan preživel v pižami.

Enej D.: Ocenjevanja so se mi zdela lažja od običajnih.

Larisa G.: Čas sem preživljala z družino, veliko smo kolesarili in se sprehajali ter se zabavali.

Lana K.: Izboljšala sem se v risanju, pomagala očetu na gradbišču in spoznala, da sem rada v družbi svoje družine.

Alina, Tia in Sara, 8.b OŠ Duplek

NEVIDNI NEPOZABNI ŠOLSKI DAN

Nekega dne sem se zbudila in ugotovila, da sem nevidna, in s prijateljico Nikolino Sršen sva se odločili, da odidem v zbornico pokukati, kaj učitelji počnejo, ko nas ni zraven.

Na poti do zbornice sem bila prestrašena. Bog ve, kako

je tam! Uh, ta vrata! Ogromna, strašljiva in težka. Izmuznila sem se noter, ravno pa je za mano prišla moja razredničarka Faja Merk. Vem, čudno. Ne vem, zakaj ji niso zamenjali prvih črk. Bilo bi lepše, pa še avto hišo bi imela. Ni važno. Važno je to, kar se je dogajalo v zbornici. Učitelji se niso pripravljali za naslednjo uro in niso kopirali učnih listov. Imeli so zabavo. Učitelj zgodovine Herman Marino je slikal učiteljico geografije Marjetko Kuhar in učiteljico likovne Andrejo Tattu, ki sta mu pozirali. Učiteljica nemščine Jerneja Dojč je kričala čez zbornico: »Tanz, meine Liebe!« Takrat pa so vsi učitelji zavriskali in zaplesali ob novi glasbi. Učiteljica angleščine pa se je naslanjala na kavni avtomat in si verjetno mislila: »Oh my, kakšna šola!« Takrat pa sem videla nekaj, česar ne bom nikoli pozabila. Zavrtela se je nova glasba in učitelji so zaplesali. Šele tedaj sem opazila ravnatelja gospoda Vzdiha, ki je pred mano zaplesal makareno! Okej, preveč! Stekla sem v razred in vse povedala Nikolini, da sva se smejala do solz.

Naučila sem se, da včasih ni dobro posegati v zasebno življenje drugih ljudi. Prosim, ne počnite enako, ker boste pri mami spali dva meseca. Upam, da nevidnost čimprej mine. Pa še opravičilo za izostanek od pouka bom potrebovala ...

Staša A. Kukovec, 7.a OŠ Duplek

MOJA PRVA LJUBEZEN

Spoznal sem jo prvi dan v Sloveniji. Ko sem jo videl, sem ostal brez besed. Bila je lepa, imela je dolge lase. Ko je hodila, so ji lasje plapolali na vse strani. Vsi v šoli so se na hodniku obračali za njo.

Nekega dne, ko je bil pust, sem oblekel kostum z masko. Priredili so večerni ples. Vsi so plesali, samo jaz nisem. Potem sem zagledal njo, kako sedi. Zbral sem pogum in šel do nje ter jo prosil za ples. Ona me je veselo gledala in rekla da. Bil sem srečen. Vso noč smo plesali, na koncu pa sem jo odpeljal domov. Pred njeno hišo mi je dvignila masko in me poljubila. V šoli so vsi govorili o tem, poimenovali pa so me 'Zoro v temi'. Bil sem srečen in vesel, ampak žal se ta zgodba ne konča dobro. Čez nekaj časa sta mama in oče našla hišo in smo se preselili.

Ko smo se odselili, sem bil žalosten, a vseeno še vedno obstaja legenda o Zoru v temi.

Samel Gavranović, 8.a OŠ Duplek

NEVIDNA ZA EN DAN

Nekega dne sem se prebudila ob pogovoru staršev. Zaspalo sem se uredila. Bilo je le navadno jutro. Prispeli smo na šolsko dvorišče in nejevoljno sem izstopila iz avtobusa.

Pouk je potekal kot po navadi. Med odmori sem prebirala knjigo, medtem ko so se sošolci podili drug za drugim in vpili. Ker nismo smeli zapuščati učilnice, sem si močno zaželela, da bi preprosto izginila na tih prostor. Zaprla sem oči in se pomirila. Toda ko sem jih spet odprla, sem se počutila ... čudno. Razgledala sem se po razredu in

opazila, da me najboljša prijateljica kliče. Mislila sem, da se le šali. Saj je vendar sedela čisto zraven mene! Na to se nisem ozirala. Nadaljevala sem z branjem. Kmalu je v razred stopil učitelj in nas mirno pozdravil. Prišel je šteti zbrane učence, mene pa je izpustil. To je morala biti napaka. Dvignila sem roko, da bi mu to povedala, toda obnašal se je, kot da me ni tam. To me je začelo malce skrbeti, zato sem pomislila, da bi zapustila učilnico. Zagotovo me bo učitelj ustavil pri tem, kajne? Toda to se ni zgodilo. Iz učilnice in nazaj sem lahko hodila, kolikor sem želela, nihče se ni niti ozrl name. Prosto sem se lahko gibala po hodnikih, celo po drugih razredih. Na koncu sem se odločila, da grem v zbornico. Na smrt sem se bala, da me bo kdo opazil, toda nihče se ni menil zame. Nerada prisluškujem, toda nekako sem slišala pogovor med zbranimi. Vsak razrednik je nadvse hvalil svoj razred. Tudi naša razredničarka nas je ponosno pohvalila. Ob tem sem se močno razveselila. Do konca pouka sem se udeležila vsakega razreda, toda ob vrnitvi domov se je moja vsakodnevna rutina hitro predvajala pred mojimi očmi in preden bi trenil, sem se znašla v postelji.

Takoj ko sem zaprla oči, sem jih v istem trenutku tudi odprla. Zbudila me je mama, saj sem prespala zvonjenje svoje budilke. Veselo sem si oddahnila, saj me je spet opazila. Hitro sem se uredila, toda opazila sem, da imam v torbi potrebščine za prejšnji dan. Ko sem o tem povprašala starša, sta me le začudeno pogledala in rekla, da je danes ... no, včeraj. Prelistala sem zvezke in v njih ni bilo nobenih zapiskov prejšnjega dne.

Verjela bi, da so bile vse to le sanje, če se ne bi spomnila nalog, ki smo jih reševali.

Alina Lilek, 8.b OŠ Duplek

POŠAST NA NAŠI ŠOLI

Točno tam je bila. Videl sem jo. Bila je pošast. Verjetno mi ne verjameš. Zato pa ti bom podrobno opisal, kaj se je sploh zgodilo.

Ne verjameš v pošasti. Imam prav? Rekel bi, da imam. Vidiš jo lahko vsepovsod. Za vogalom, v oknu ter njene oči v zračniku. Ampak njene oči se svetlikajo rdeče, zato je videti še bolj zlobna. Tako sem jo videl jaz sam. Plezala je po stropu ravno v slovenski učilnici. Bil sem res prestrašen. A je pošast takoj, ko se je učiteljica obrnila k tabli ... iz-izgi-nila. Med malico sem gledal, če se bo spet pojavila. Ali ste že videli, kako se skozi odprto okno prip-lazi temna, iz senc narejena rdečeooka pošast? Jaz sem. In zdaj smo pri delu v uvodu. Tekel sem iz razreda. Ni mi sledila. Takrat sem jo še cel dan videval. Ko pa sem jo videl zadnjič, sem se zgrudil po tleh in padel v nezavest. Ko sem se zbudil, sem bil na bolnišnični postelji. Zdravniki so mi povedali, da sem imel pretres možganov in zato tudi privide. Oddahnil sem si. Rekli so tudi, da se še kak lahko pojavi. Ko je bila noč, so ugasnili luč v moji sobi. Takrat sem pa slišal globok glas izpod postelje reči: »Lahko noč.«

In to je bil zadnji privid. Konec. Ali pač ...

Mark Jelenc, 8.b OŠ Duplek

DELFINI V KANJONU REKE ZRMANJE

Med počitnicami smo se 21. julija z družino moje prijateljice Ane Julije zmenili, da se bomo odpravili na večdnevni izlet s čolni v kanjon reke Zrmanje. Ker imamo vsi svoje čolne, to ni bil problem. Ana Julija je z družino počitnikovala na Pašmanu, mi pa v Šibeniku, zato smo se 23. julija zgodaj zjutraj zbudili in se odpravili na Pašman. Tam nas je pričakala Ana Julija, ki nas je že nestrpno čakala. Tako smo ta dan preživeli vsi skupaj na Pašmanu in tudi pri Ani Juliji prespali.

Naslednje jutro smo spet zgodaj vstali in se vsi skupaj odpravili proti kanjonu. Ana Julija in njena družina so že bili tam, tako da so poznali pot do tja. Med potjo smo obiskali tudi Kornate, kjer smo srečali delfine, ampak smo pot hitro nadaljevali naprej do kanjona. Po treh urah vožnje smo končno prispeli do začetka kanjona in odseka, kjer se steka reka Zrmanja v morje. Na odseku smo se malo skopali ter skočili iz malo večjega skalnega grebena. Nato smo pot nadaljevali po kanjonu. Kanjon je bil res prečudovit, poln bujnega rasti in ozek. V vodi je rasla tudi trstika in na strmih predelih so se pasle ovce. Potem mi je Ana Julija povedala, da so prav v tem kanjonu snemali film Winetou, ki je svetovno znan film o Indijancu.

Pot smo nadaljevali po reki naprej. Ko smo kmalu zagledali mesto Obrovac, smo se tam ustavili in šli na pijačo. Lastnik kavarne nam je povedal, da je pred kratkim v reko zaplaval delfin in priplaval celo do mesta, kjer je kanal plitek in obe strani mesta povezuje železni most. Lastnika smo vprašali, če je možno, da bi delfin priplaval do konca kanjona reke Zrmanje, kjer je manjši slap, iz katerega lahko skačeš. Lastnik nam je odgovoril, da je za to zelo majhna možnost, saj se je most pred leti porušil in je pod vodo ogromno železa, ki moti njihovo eholokacijo. Malo smo bili razočarani, ampak smo vseeno nadaljevali pot naprej. Do konca kanala nam je manjkalo še samo pet minut plovbe.

Ko smo prišli do slapa, nam je zmanjkalo sape, tako lep je bil konec kanjona. Bil je res pravljichen. Otopeli od sonca smo vsi skočili v vodo in se odpravili do kopnega, da bi po majhni potki prišli do slapa in skočili z njega. Šli smo vsi, razen moje in Ane Julijine mame, ki sta ostali na čolnu. Končno smo prišli na vrh slapa in rekli moji mami na čolnu, naj nas fotografira. Ampak potem je mama Ane Julije začela kričati, kazati v vodo in fotografirati. Mi na vrhu slapa od šumenja nismo ničesar slišali in smo samo skočili s slapa. Potem ko smo priplavali do čolna, nam je mama Ane Julije povedala, da je bil v vodi delfin. Vsi smo bili zelo presenečeni, saj načeloma delfin ne bi mogel priti pod mostom do slapa. Potem smo gledali okoli sebe, da bi ga spet zagledali, ampak nam ni preveč uspelo, saj se delfin ni prikazal, zato smo vzeli hrano in pijačo ter se najedli, saj smo bili zelo lačni.

Naenkrat pa smo zagledali moškega, ki je plaval po vodi gor in dol kot delfin. Ko je možki prišel bliže, smo videli, da se drži delfina in z njim plava. Vsi smo bili zelo navdušeni, ampak takoj po tem je delfin spet izginil. Ker smo tudi mi hoteli z njim plavati, smo v upanju šli v vodo, da bi prišel slučajno do nas. To se je res zgodilo. Delfin je priplaval in vsi smo ga pobožali in tudi malo plavali z njim. Takoj po tem je delfin spet odplaval in mi smo se

zadovoljno odpravili do svojega prenočišča, ki je bilo takoj pri izhodu kanjona. Naslednje jutro smo se odpravili proti Dugemu otoku in prespali na Božavi, potem pa spet počasi šli nazaj proti Kornatom, kjer smo se ločili od družine Ane Julije. Nato smo nadaljevali pot proti Šibeniku in in pozno zvečer prišli domov.

Lija Mumlek, 9. razred OŠ Korena

OBISK ALPAK

V soboto, 29. avgusta 2020, smo se z družino, teto in stricem odpravili gledat alpake. Ob 15.30 sta prišla teta in stric k nam. Odpravili smo se v Lovrenc na Pohorju. Ko smo prišli, smo imeli smolo, saj gospodarja ni bilo doma. Nato smo odšli v Selnico. Tam smo videli alpage, pse, pave, nanduje, kokoši, race in še mnogo drugih živali. Po ogledu smo odšli na Vurberk in si jih še tam ogledali. Gospodar nam je veliko povedal o alpakah in nam jih tudi pokazal. Lahko smo jih tudi božali. Povedal nam je, da delajo iz volne razne stvari in da je alpaka kot žival zelo draga. Ko smo si živali ogledali, smo odšli na sprehod okoli gradu. Po sprehodu smo odšli nekaj popit, po pijači pa domov. Ko sem prišla domov, sem se umila in odšla spat.

Ta dan mi je bil zelo všeč, saj sem se naučila veliko novega o alpakah.

Eva Krajnc, 8. razred OŠ Korena

ŽIVALSKI VRT

18. avgusta 2020 sva s teto odšli v živalski vrt. Komaj sem čakala ta dan, saj tam še nisem bila.

Zjutraj ob devetih sva se s teto zbudili, se najedli, pripravili, odšli do avta in se odpeljali do trgovine. V trgovini sva vse nakupili in odšli na pijačo. Na pijači sva se sestali s tetino prijateljico oz. sodelavko in kasneje odšli proti Radgoni v živalski vrt. Ko sva končno prišli, sva najprej plačali vstopnino, dobili sva zemljevid in kupili hrano, saj si lahko hranil živali. Ob vstopu sva videli koze in lamo, potem konje, ovce, krokodile, opice, kenguruje, medveda, pse, želve, ptice in še mnogo drugih živali. Vse sem nahranila, in sicer opice in njim podobne živali z arašidi, ovce, konje, koze in druge pa z briketi. Hodili sva okoli dve uri in bili zelo izmučeni, zato sva odšli na pijačo ter nekaj pojest. Na koncu sva s teto naredili nekaj fotografij in si odšli ogledat zadnje živali v živalskem vrtu. Tako se je zaključil najin izlet. Odpeljali sva se proti domu in odšli spat.

Ta dan mi bo dolgo ostal v spominu, saj je bil zelo lep. Zelo mi je bilo všeč, da sem lahko hranila živali.

Tjaša Krajnc, 9. razred OŠ Korena

POČITNIŠKI IZLET

Zjutraj sem se zbudil in z družino smo se odpravili na pot. Peljali smo se po hitri cesti do Ljubljane in naprej v Škofjo Loko.

Izbrali smo pot skozi Železnike, ki nas je peljala skozi čudovito pokrajino. Odpeljali smo se v Cerkno, kjer smo si

ogledali bolnico Franjo. Tam smo videli bunkerje, postelje za ranjence, sobo za medicinske sestre, jedilnico, kuhinjo, urgenco, sobo za rentgen in shrambo. V delavnici je bil enak pripomoček, kot ga imamo mi v šoli pred zbornico. Zatem smo z ogledom končali in se odpeljali do Mosta na Soči. Tam smo parkirali in si ogledali most. Skočil sem z mosta in skakalnice. Kopal sem se v Soči, čeprav je imela 18 stopinj Celzija. Po prijetni ohladitvi v Soči smo se odpravili proti njenemu izviru. Prišli smo do izvira in posneli nekaj fotografij, potem smo se spotoma razgledali in se odpeljali na Vršič, kjer smo uživali v prelepem razgledu. Dobil sem pečat v svojo gorsko knjižico. Zatem smo se odpeljali v Tolminska korita, kjer sem si nekaj časa v vodi namakal noge, ki je imela 5–9 stopinj Celzija. Po čofotanju smo odšli naprej. Prišli smo do Medvedove glave, ki je v bistvu navaden most s skal. Po Medvedovi glavi smo se odpravili v Petelinjo jamo in na Hudičev most. S Hudičevim mostom se je ogled tudi končal. Za tem smo se odpravili nazaj v Most na Soči in se vkrcali na avtovlak. Z vlakom smo se odpeljali v Bohinjsko Bistrico. Peljali smo se mimo Blejskega jezera.

Na poti domov smo se še ustavili na večerji in odšli domov. Ko sem prispel domov, sem odšel spat. To je bilo zame najzanimivejše doživetje doslej.

Mai Cvetko, 8. razred OŠ Korena

POT NA LAJNAR

28. avgusta 2020 smo se z družino odpravili na goro Lajnar, saj smo bili v Bohinju.

Zjutraj smo se zbudili in se pri zajtrku pogovarjali, kam bi šli na izlet. Odločili smo se, da gremo na goro Lajnar, ki je visoka 1549 m. Na vrh smo se hoteli peljati z gondolo, a ta še ni obratovala, zato smo se odločili, da gremo peš. Pot je bila zelo težka, saj je bilo veliko strmih predelov.

Na vrh smo prišli v 50 minutah. Na žalost nismo imeli sreče z vremenom, saj je bilo zelo megleno. Če bi bilo lepo sončno, bi lahko videli Triglav, saj je tam razgledna točka. Po počitku na vrhu smo si še pogledali bunkerje iz 1. svetovne vojne. Dol smo se peljali z gondolo.

Ta dan mi je bil zelo všeč in tudi naporen je bil.

Patrik Žižek, 8. razred OŠ Korena

VIRC POREČ

Končno sem dočakala 5. julij z velikim navdušenjem in rahlimi dvomi.

Zelo rada hodim na morje, zato sem se letos odločila, da grem z ZPM v Poreč skupaj s Tio, Nežo in Jano. Nismo bile prepričane, če bomo letos lahko šle na hrvaško obalo zaradi koronavirusa. Na srečo je šlo vse po sreči, tako da smo z veseljem dočakale ta dan. Kovček sem imela pripravljen za na morje. Nato je končno prišel dan odhoda. Vzgojitelji in vsi otroci, ki smo se odločili obiskati Poreč, smo se zbrali pred Ledno dvorano v Mariboru. Bilo nas je manj kot prejšnje leto, a kljub temu smo zapolnili sedem avtobusov. Medtem ko smo čakali, da lahko gremo na avtobus, smo videle svojo bivšo sošolko Nino in ugotovile, da smo v isti skupini. Pot v Poreč je bila kar naporna. Med potjo smo se enkrat ustavili na počivališču, kjer je bila velika gneča. Ko smo prišli v VIRC Poreč, smo odšli najprej v svojo sobo, da se spočijemo in razpakiramo. Potem je sledila večerja, nato pa spoznavni večer, kasneje pa še ogledovanje VIRC-a. Prvi dan je bil naporen, a je bilo vredno preživeti teh deset dni z najboljšimi prijatelji.

Upam, da bo šlo drugo leto vse po sreči in da se bomo lahko naslednje leto spet udeležile.

Gaja Krajnc, 8. razred OŠ Korena

NABIRALI SVA DIŠEČE LIPOVO CVETJE

V šoli sva v preteklem šolskem letu obiskovali zeliščni krožek. Zelo sva bili navdušeni, čeprav so fantje v začetku malo nagajali, da si urediva majhen zeliščni vrtiček. Na tem vrtičku sva posadili: žajbelj, meto, meliso, kokakolino meliso, timijan, majaron, drobnjak, ognjič, kamilico, stevio, rožmarin sivko in hermeliko. Od starih staršev sva izvedeli, da so tudi dišeči lipovi cvetovi zdravilni. Odločili sva se, da bi tudi midve nabrali nekaj cvetja. Deda nama je prinesel nekaj lipovih vej z bližnje lipe. Trganje lipovega cvetja se nama je zdelo zelo zabavno. Natrgali sva dve polni košari. Cvetje sva nato dali sušit v senco. Ko so cvetovi suhi, jih shranimo v primeren suh prostor, kjer bo počakalo na mrzle zimske dni.

Iz cvetja pripravimo čaj tako, da ščep cvetja damo v vrelo vodo, malo počakamo, precedimo in dodamo še žličko medu. Takšen čaj

nas ogreje, pomaga ob prehladu in kašlju.

*SARA GLONAR, 3.razred OŠ KORENA
URŠKA KRAJNC, 5.razred OŠ KORENA*

Pri nabiranju lipovega cvetja

Foto: Ivo Glonar

Skozi fotoobjektiv –

DUPLEŠKI ŠPOR(T)HET

Dogajanje v soboto, 20. junija 2020, je bilo pestro tudi na območju jezera (gramoznice). Po prireditvi v prireditvenem šotoru smo se odpravili na trim po nasipu, kjer so obiskovalci prejeli zapestnico in bone za brezplačne degustacije na Dupleškem špor(t)hetu.

Brezplačni degustacijski boni so bili namenjeni prireditvi, na kateri smo razvajali svoje brbončice. Okušali smo lahko različne dobrote, ki so jih različni ponudniki hrane pripravljali na šporhetu (šporhet = štedilnik; ponekod se izgovarja šporget; izvira iz nemškega samostalnika Sparherd – Nemci radi sestavljajo več besed v eno besedo in je tako Sparherd sestavljena iz spar = varčevati in Herd = peč, tj. varčna peč).

Na stojnicah ob jezeru so bili na voljo različni brezplačni degustacijski meniji ter ostala ponudba restavracij: Miyabi, Cantante, Gostišče Valerija, Huda Liza, Mojster Vafelj, Okrepčevalnica Šiš. Poskrbljeno je bilo tudi za animacijo otrok in odraslih. Med drugim so nastopili člani Tamburaškega orkestra Duplek z Dupleško mornarico in Rudijem Šantlom.

Prijetno okolje ob jezeru in odlična kulinarčna ponudba so pokazatelj, da smo takšno prireditev potrebovali, vsi skupaj pa se že veselimo, da prihodnje leto ponovno okušamo dobrote izpod rok različnih kuharskih šefov.

Dejan STANKO

Primož Drozg, poveljnik PGD Dvorjane in gasilski častnik 1. stopnje na požaru v Zimici.

Foto: Vlado Drozg